

hạt xị

Câu chuyện tình say ha
"làng cây cối", giữa một
cổ anh hùng - một cô gái
thiên thần - và một cây chuối
cổ xưa thường.

cừu bà đao

Nguyễn Xuân Nhật đẹp

Mục lục

CHƯƠNG 1: TỔ CHỨC BẤT HẠNH NHẤT THẾ GIỚI

CHƯƠNG 2: HIỆP SĨ SIÊU THANH

CHƯƠNG 3: VẠCH XUẤT PHÁT KHÔNG CÔNG BẰNG

CHƯƠNG 4: NGHÉ CON

CHƯƠNG 5: ĐIỀU KIỆN ĐỂ TRỞ THÀNH SIÊU ANH HÙNG

CHƯƠNG 6: QUYẾT ĐẤU VỚI NGƯỜI CÁ BIỂN SÂU

CHƯƠNG 7: HUYỀN THOẠI KẼ KHÔNG GỤC NGÃ

CHƯƠNG 8: CÁI ĐÊM TRONG BỐT ĐIỆN THOẠI

CHƯƠNG 9: NGHIÊN CỨU ĐÒN SÁT THỦ

CHƯƠNG 10: CÁCH ĐAI VÔ ĐỊCH 3CM

CHƯƠNG 11: CÚ ĐẤM TÌNH YÊU

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 1: TỔ CHỨC BẤT HẠNH NHẤT THẾ GIỚI

Tôi xếp hàng ở dãy bên này hành lang, cố gắng hạ thấp người xuống, nghĩ như vậy có thể che giấu bản thân.

Kiến Hán đứng cạnh tôi, nhưng phản ứng trái ngược hoàn toàn, hẳn ta rướn cổ lên thật cao, ngạo nghễ nhìn mọi thứ đang diễn ra.

Cô bé kia bị Kiến Hán nhìn đến mức bối rối, ngay cả bố mẹ cô bé đang đứng sau lưng cũng thấy ánh mắt Kiến Hán rất vô lý.

"Hai đứa bay làm gì đây?" Bà cô Hồ viện trưởng chặn ngay trước mặt chúng tôi, bàn tay mạnh mẽ tóm lấy đầu tôi như nhổ củ cải, kéo tôi trở về tầm nhìn ngang, sau đó nắm lấy cằm Kiến Hán, lôi cái đầu đang lạc khỏi sức hút trái đất của hẳn về vị trí người bình thường.

Cô bé với hai bím tóc bây giờ có vẻ đã hài lòng, bèn nở nụ cười nhàn nhạt, một cách tượng trưng, vẻ ân cần quan tâm. Đôi tay ôm con lợn tiết kiệm cũng hạ thấp xuống.

Mẹ cô bé đón lấy con lợn tiết kiệm, tươi cười trao cho cô gái một túi đồ chơi. Cô bé như nàng công chúa, rụt rè xách túi đồ chơi đi đến giữa hành lang, ngắm nghía kỹ lưỡng một lượt đồ chơi trong túi, rồi chọn ra một món trao cho bạn nhỏ trước mặt mình. Từng người lần lượt, ai cũng khẽ giọng "Cảm ơn!" rồi đón lấy món quà cô bé đã cẩn thận chọn cho mình.

Cứ đến những lúc này, giọng ai nấy đều trở nên rất tự ti, lần nào cũng vậy.

Chỉ có chị Tâm Tâm, đang đứng ở dãy bên kia hành lang, là ngoại lệ.

"Cảm ơn em nhé!" Chị Tâm Tâm xoa đầu cô bé, giọng chị vui tươi đầy khích lệ.

"Chị ơi, cố lên nhé!" Cô bé phấn khởi đáp lời.

Tôi ngấm ánh mắt cười mở của chị Tâm Tâm, cảm giác mình thật vô dụng, mọi người cũng rất vô dụng.

Chẳng biết tại sao, mặc dù hiểu rõ việc mình xuất hiện ở đây vốn không phải lỗi của bản thân, nhưng tôi vẫn không thể ngăn nổi cái cảm giác thấp cổ bé họng đè nặng lồng ngực. Trái tim đánh mất tọa độ gốc bị đẩy ra khỏi cơ thể, lạc lối trong cái hành lang mịt mờ ảm đạm này.

Cô bé lại gần, nhìn mặt tôi rồi lấy trong túi ra một mô hình bằng nhựa dúi vào lòng bàn tay tôi. Tôi gật đầu. Đó là Người Nhện, siêu anh hùng trước đây từng được ưa thích số một.

Kiến Hán nhìn chăm chăm vào cô bé đang nhìn mình, khi cô bé bắt đầu lục túi quà, Kiến Hán bất ngờ mở miệng, "Có búp bê bơm hơi không?"

Tôi thất kinh, không ngờ thằng này làm đúng theo nội dung bọn tôi "thảo luận" sáng nay! Đã thế, tôi cũng quyết không kém tiếng!

Bà cô Hồ viện trưởng vốn đã để mắt đến Kiến Hán vì cái tính hay quậy, nhưng vẫn chưa nghe thủng "búp bê bơm hơi" là cái gì.

Cô bé ngoẹo đầu, hỏi: "Búp bê bơm hơi là gì?"

Người Tôi và Kiến Hán lập tức uốn éo, eo và hông chuyển động tới lui thật nhanh. Hành động khoa trương đó lập tức khiến cả lũ cười rần rần. Cô bé ngây thơ cũng ngơ ngác cười theo đám đông trước hanh vi kỳ cục của

bọn tôi. Nhưng bố mẹ cô bé thì hoảng hồn, lập tức xông tới nhắc bổng con gái lên, đồ chơi rơi vãi đầy sàn.

"Diệp Kiến Hán! Vương Nghĩa Trí!" Bà cô Hồ viện trưởng giờ cao cây roi gỗ đào, giậm giữ sẵn lại trước mắt Kiến Hán.

Tôi và Kiến Hán lè lưỡi, khoan khoái nhận một roi.

"Lũ ngốc." Chị Tâm Tâm trừng mắt nhìn chúng tôi.

"Phạt không được ăn tối!" Bà cô Hồ viện trưởng gầm thét. Những tiếng xì xào vang vọng trong hành lang không mẹ không cha.

Đây là cô nhi viện Tuy Vi, thành phố Nhện.

Không biết trong các "Tổ chức bất hạnh nhất thế giới", chỗ này xếp hạng thứ mấy?

"Nghĩa Trí, liệu mày có đói không?" Kiến Hán nhìn tôi, thằng này biết rồi còn hỏi.

"Sao mày không hỏi liệu có chết không ấy?" tôi xẵng giọng.

Chúng tôi nhìn khung cửa sổ với những song sắt dựng đứng, ánh sao yếu ớt hắt lên ga giường trắng muốt.

"Mày đã bao giờ suy nghĩ thật kỹ vì sao bọn mình ở đây chưa?" Kiến Hán làm bộ thâm thúy từng trải.

"Vì không có cha mẹ, còn phải hỏi à?" Tôi đá nhẹ chân về phía ánh sao hắt vào từ cửa sổ, muốn đá tan nó ra.

"Sai! Bọn mình không phải không có cha mẹ, mà là cha mẹ bỏ rơi bọn mình." Kiến Hán phán chậm rãi, dáng vẻ khách quan vô can.

"Mày may mắn hơn tao nhiều, ít nhất mày còn thấy mặt cha mẹ rồi."
tôi nói, tiếp tục đá ánh sao ra khỏi cửa sổ.

Tôi phải dành chút thời gian để nói riêng về ân oán tình sầu giữa mình và Kiến Hán. Mặc dù trong câu chuyện tình cảm này, người yêu tôi chắc chắn không thể nào là cái thằng Kiến Hán mới tí tuổi đã mọc lông ngực.

Kiến Hán từ bảy tuổi đã vào cái cô nhi viện không khác gì trại giam này, lớn hơn tôi nửa tuổi. Ban đầu ngồi trong lớp, hai chúng tôi thằng bàn trước thằng bàn sau, nhưng là hai kẻ tử địch suốt ngày bện thù hận đối phương. Chuyện này có nguyên nhân truyền thống mang tính hệ thống của cô nhi viện.

Mẹ Kiến Hán sau khi ly dị bố nó, đã ra nước ngoài lấy chồng. Bố nó ngoài những lúc nản lòng thối chí, không quên uống rượu thay nước, sau những nỗ lực không mệt mỏi nhằm trở thành hũ rượu chìm, một ngày kia bố nó uống đến quên cả về nhà, mất tích. Kiến Hán đói ròn hai ngày, rớt cuộc một mình che ô tìm đến đây "đăng ký" trong đêm mưa bão. Công bằng mà nói thì Kiến Hán cũng là một tay nam nhi cứng cỏi.

Còn tôi, nghe nói bị một người không rõ danh tính đặt vào chậu rửa mặt trái đầy giấy báo, để trước cổng cô nhi viện vào một sớm tuyết dày. Giúp tôi chống lại gió rét là một con chó hoang tự nhảy vào chậu, "hai đứa" nương tựa nhau rất vui vẻ. Hận nỗi, trong chậu không hề có lấy nửa dòng chữ hay một vật làm tin nào hết, dĩ nhiên do đó tôi tên gì cũng trở thành bí mật của nhân loại. Tôi họ Vương là vì bà cô Hồ viện trưởng cũng họ Vương. Nhọ thay!

Cũng có nghĩa là, ít ra Kiến Hán còn được biết cha mẹ nó mặt ngang mũi dọc thế nào, tên tuổi ra sao, nó ở cái chỗ u ám này có thể chỉ là giải pháp tình thế. Chỉ cần ông bố hũ chìm của nó một hôm nào đó nhớ ra đường về nhà, Kiến Hán sẽ được trở về thế giới thơm mùi rượu của nó, được cùng bố nó trở thành hai cái hũ chìm.

Còn tôi, số phận buộc tôi bị nhốt ở đây, cho đến tròn 18 tuổi, hoặc đến khi tôi đủ khả năng đốt chỗ này ra tro.

Đây chính là nhân tố truyền thống mang tính hệ thống mà tôi nói ở trên. Trẻ con trong cô nhi viện, ngoài phân biệt bằng có mọc chim hay không, thì còn chia làm hai phe "biết hay không

biết cha mẹ là ai". Người của hai phe không thích nhau, và đều cho rằng phe kia tự ti trên mức cần thiết. Nhưng thật ra cũng chỉ kẻ tám lạng người nửa cân mà thôi.

Ban đầu, lúc Kiến Hán vừa vào viện, tôi cao hơn hẳn nửa cái đầu, nên phải ngồi ngay sau lưng hắn. Đối với một tên ma mới ngông nghênh như thế, bậc đại bàng như tôi hiển nhiên phải "điều trị" cho đến nơi đến chốn. Thế là, trong giờ học, tôi hay dùng bút chì kim chích vào cổ Kiến Hán, hoặc thừa lúc hắn ngủ gật, dán lên lưng hắn những câu kiểu như "Bán đấu giá đồ ngọc, năm đồng một đũa" v.v... làm cho hắn không được yên thân, phải sôi gan ngứa ruột.

Nhưng trò vui đó chỉ kéo dài một học kỳ. Kiến Hán trước kia ở với bố bữa no bữa đói, vào viện rồi ăn lấy ăn để, sau một học kỳ xếp lại chỗ ngồi, hắn đã cao hơn tôi nửa lóng tay. Thế là hết, Kiến Hán được xếp ngồi ngay sau lưng tôi! Từ đó, hắn trở thành khắc tinh làm tôi đau đầu nhất. Thật đấy! Thực sự rất đau đầu! Bởi vì Kiến Hán hay phang cả cái hộp bút bằng sắt lên đầu tôi, không chỉ trong giờ học, giờ nghỉ trưa nó cũng phang. Báo hại tôi cả học kỳ phải nhón nhác, đề phòng, đầu óc tối ngày quay mòng mòng.

Làm sao đây? Tôi chỉ còn cách ráng ruột ra ăn, ăn, ăn ăn. Rảnh rồi tí là ra hành lang ngoáy cổ chân rồi bật cao lên sờ biển tên lớp. Kiến Hán thấy thế cũng lo lắng, hắn đọc ngay ra mưu kế của tôi, vì vậy càng ăn nhiều hơn trước, rồi nhảy tới nhảy lui ở cầu thang. Một cuộc cạnh tranh phát triển chiều cao ác liệt đã diễn ra.

Kẻ nào cao lên trước, kẻ đó có quyền phang vỡ đầu thằng kia.

"May mắn? Tao thấy không biết cha mẹ là ai còn dễ chịu hơn chút," Kiến Hán nói. "Bố tao bây giờ, không biết có phải đang lang thang rách rưới đầu đường, ngửa tay xin rượu uống không nữa? Nghĩ tới mà cay ruột, bụng lép một chút đã là gì."

Bụng Kiến Hán sôi ùng ục.

"Mày có trách mẹ mày theo người khác không?" tôi hỏi, quên mất đã từng hỏi Kiến Hán câu này lần nào chưa.

"Làm gì có chuyện. Nếu mẹ tao còn ở với bố tao, sớm muộn cũng bị ông ấy vác dép lê đập chết. Mẹ tao có phải gián đầu, sao phải chết oan dưới đế dép của ông ấy?" Kiến Hán trả lời, nghĩ thêm một chút lại bảo: "Nhưng, hồi đó mẹ đi mà không đem tao theo, nghĩ cũng vãi gì đâu."

"Ít nhất đời mày cũng rõ ràng." Tôi xoa cái bụng đang co thắt dữ dội vì đói, bảo: "Đời bố mày đây, từ đầu đã là phương trình vô nghiệm. Vì sao tao lại đến đây? Cha mẹ tao là người thế nào? Tao còn cơ hội biết mặt cha mẹ mình không? Chắc ông trời cũng quên rồi."

Một chuỗi câu hỏi vĩ đại về cuộc đời cứ như những thân cây leo gai góc chật không đứt đốt không hết, quấn riết lấy cái cô nhi viện này. Rất nhiều đứa trẻ đã không sao thoát khỏi những dây leo đó để đối mặt với số phận bị bỏ rơi, cho đến hết đời, kể cả khi đã bước chân ra khỏi cô nhi viện.

Theo lời cô Đỗ - tay chân đắc lực của bà cô Hồ viện trưởng, bác Vương gác cổng chính là đại diện xuất sắc của nhóm người này.

Khi còn là thằng cu Vương 9 tuổi, bác Vương bị mẹ đem tới đây. Đứng trước cổng, mẹ vuốt má cu Vương, khóc rằng: "Cục cưng của mẹ, chờ mẹ tìm được việc làm, nhất định sẽ lên đón con ra, con phải dũng cảm ở đây chờ mẹ, biết chưa?"

Cu Vương cứ thế trần trối ngóng chờ mẹ, đến tận năm 18 tuổi thi đỗ đại học vẫn không dám rời cô nhi viện. Chính thế, cũng dễ đoán, cu Vương sợ mẹ lên quay về cô nhi viện không tìm thấy mình, bèn ở lì lại đây không chịu đi học đại học. Lì mãi rồi thành nhân viên quản lý, từ cu Vương trở thành bác Vương, bốn mươi năm trôi qua. Đến giờ bác Vương vẫn đang chờ mẹ đến đón mình về nhà.

Còn tôi, hoàn toàn chẳng biết lúc nào mình sẽ được "về nhà", không may mắn chút nào. Vì thế tôi chỉ có cách bám víu vào rất nhiều tưởng tượng, để dựng nên một giấc mơ "về nhà":

Tôi có phải là đứa con ngoài giá thú của một gia tộc giàu có không nhỉ? Sẽ có ngày, một ông chú mặc áo đuôi tôm trông cực lắm tiền, cầm tờ séc với con số ngoài sức tưởng tượng, đến đưa cho bà cô Hồ viện trưởng. Sau đó mở cánh cửa xe Rolls Royce bảo với tôi rằng, đã đến lúc về nhà...?

Tôi là con của một siêu anh hùng chẳng? Người cha siêu anh hùng vì bảo vệ tôi, nên từ nhỏ đã giấu tôi vào cô nhi viện? Thế nào cũng có ngày, bố siêu anh hùng sẽ cứu tôi ra khỏi đây, huấn luyện tôi trở thành người kế tục sự nghiệp siêu anh hùng, bảo vệ hòa bình cho thành phố Nhện? Bố siêu anh hùng của tôi là ai? Hiệp sĩ Siêu Thanh? Người hùng Tia Chớp? Hay Người Sừng Bò?

Dĩ nhiên tôi biết, đó chỉ là tưởng tượng mà thôi. Nhưng tôi tuyệt đối không tin cái giọng điệu của bà cô Hồ: "Nghĩa Trí, cô nhi viện chính là nhà của con."

Đệch! Đây mà là nhà tôi à? Nếu đây là nhà của tôi, thì đời tôi quá nhọc nhằn!

Tôi nhìn quanh căn phòng nhỏ u ám, hể "vi phạm nền nếp" là các bạn nhỏ sẽ bị giam vào "phòng không ngoan" này, trong đêm dài đối khổ rèn luyện kỹ năng sám hối. Suốt "chặng đường" chỉ được uống hai cốc nước

lọc, nên kết quả sám hối hết sức mỹ mãn, cả cô nhi viện chia còn tôi và Kiến Hán liên tục vào ra chốn này, nấn ná vấn vương.

Chỉ vì chúng tôi có vũ khí bí mật, nên mới dám suốt ngày bước chân vào đây.

"Hắt xì!"

Vũ khí bí mật đến rồi đấy.

Tôi và Kiến Hán lập tức bất khỏi giường, ghé sát mặt vào ô cửa gỗ bên dưới cửa sắt. Cửa gỗ mở ra để lọt luồng sáng lờ mờ từ hành lang. Hai nắm cơm từ bên ngoài được đẩy vào.

Tôi và Kiến Hán phấn khích chen nhau giành lấy nắm cơm, đầu hai đứa va vào nhau đánh cốc.

"Giành gì mà giành, lại tranh phát triển chiều cao à?" Tiếng mắng phía bên kia ô cửa vừa nhẹ vừa nhỏ.

Tôi nhìn đôi mắt dài như cặp lá liễu bên ngoài ô cửa, cười hì hì: "Cảm ơn chị Tâm Tâm."

"Ờn huệ gì, cơm nắm có độc đấy!" Chị Tâm Tâm quỳ trên nền hành lang, đôi mắt trừng trừng nhìn tôi không niềm thương xót.

Kiến Hán đón lấy nắm cơm, cũng cười hì hì: "Chị Tâm Tâm, lại làm phiền chị rồi."

"Biết là phiền tôi thì lần sau đừng có chọc giận người ta như thế." Chị Tâm Tâm đóng ô cửa gỗ, rón rén rời đi.

Tôi và Kiến Hán tựa lưng vào cửa sắt, cặp lấy cặp để nắm cơm. Mặc dù nắm cơm đã nguội ngắt, nhưng vị ruốc thịt và rong biển tan ra nơi đầu

lưỡi vẫn ngọt ngào vô đối. Chúng tôi ăn nhồm nhoàm một loáng đã hết sạch.

"Chị Tâm Tâm tốt bụng thật đấy, lần nào cũng xuống nhà bếp lấy trộm cơm nấu cho bọn mình." Kiến Hán rờ tay lên mặt, tìm xem còn hạt cơm nào dính quanh.

"Không khéo, tao theo mày bị giam vào đây chỉ vì muốn ăn cơm nấu chị Tâm Tâm lấy trộm cho," tôi lăm bằm một mình, nhâm nhi vị ruốc thịt còn vương trong kẽ răng.

"Không hiểu sao cơm nấu chị Tâm Tâm lấy trộm lại ngon đặc biệt nhỉ." Kiến Hán xoa xoa bụng.

"Bởi vậy, tao quyết định rồi, cưới luôn chị Tâm Tâm cho gọn." tôi nói, chuyện này chỉ có một mình Kiến Hán biết.

"Gọn cái đầu mày. Sớm muộn tao với chị Tâm Tâm cũng sẽ thành vợ chồng." Kiến Hán nói, chuyện này chỉ một mình tôi biết.

Cả hai thằng chúng tôi đều hết sức nghiêm túc.

Cả hai thằng đều hiểu, sao trời ngoài kia cũng hiểu.

Chương 2: Người hùng Tia Chớp

Có một thứ gọi là tình yêu. Tình yêu cần điều gì, tôi không biết.

Hồi đó, khi tôi còn rất nhỏ, tình yêu đồng nghĩa với chị Tâm Tâm, chị Tâm Tâm đồng nghĩa với cả thế giới.

8 giờ sáng, cuối cùng chúng tôi được bác Vương thả khỏi "phòng không ngoan". Chúng tôi bị lỡ giờ ăn sáng, nhưng bác Vương tốt bụng đưa cho mỗi thằng một cái bánh bao kẹp trứng. Không kịp cảm ơn, miệng chúng tôi đã trám đầy bánh bao.

"Mấy thằng giặc, về sau đừng suốt ngày gây phiền phức cho người khác thế nhé." Bác Vương vừa cười vừa đi khỏi.

Thật ra chúng tôi đều biết bác Vương là người tốt bụng, bác luôn vờ như không để ý chị Tâm Tâm lén lén lút lút, mặc cho chị vào bếp lấy trộm đồ ăn cho chúng tôi.

"Tao không muốn lên lớp," tôi nói. Bánh bao đã được giải quyết gọn ghẽ.

"Tao cũng thế, trèo ra ngoài đi chơi đi!" Kiến Hán liếm đầu ngón tay, cùng tôi phi thật nhanh ra khỏi dãy hành lang. Lúc này mọi người đều đang trong lớp, ngay cả bà cô Hồ viện trưởng cũng đang dạy giờ Công dân cho bọn lớp dưới, quanh đi quẩn lại lải nhải về mớ công lao thành tích vĩ đại của Người Nhện đối với thành phố, cũ rich cũ mem, nghe đến phát đần phát độn.

Địa điểm ưa thích mỗi lần trốn học của tôi và Kiến Hán là rừng cây bụi bên cạnh cô nhi viện. Trong rừng có con sông nhỏ, một cái ao tù, và thảm lá cây trải kín mặt đất.

Thật ra đây không phải là thế giới riêng của hai thằng tôi, bởi đám trẻ con trong cô nhi viện cũng chẳng còn chỗ nào khả dĩ hơn để đến. Có chăng là hai thằng tôi dám bỏ học hơn đám kia mà thôi. Hơn nữa, bọn con trai không cần đến cái thứ buồn nôn kiểu như "căn cứ bí mật"!

"Mày đã bao giờ nghĩ rằng, mày thích chị Tâm Tâm hơn tuổi, chứ không thích em Khả Lạc kém tuổi, ờ... là vì mày thiếu tình yêu của mẹ, nên mới có tâm lý yêu chị?" Kiến Hán trầm ngâm, ngồi trên cây xem truyện tranh cũ.

Tôi và Kiến Hán xin được của bác Vương rất nhiều truyện tranh cũ mọi người vứt đi, đem gói trong túi ni lông, giấu vào hốc cây, thỉnh thoảng lại lôi ra lật lật để giết thời gian.

Tôi thích Hiệp sĩ Siêu Thanh, người kế tục vai trò anh hùng thành phố của Người Nhện, bởi vì anh ta rất trẻ, mặc bộ y phục bó sát màu xanh rất bắt mắt, không cần lộ quá nhiều cơ bắp, nhìn rất "tốc độ". Tóm lại một câu, tạo hình rất đẳng cấp.

Kiến Hán lại hâm mộ một anh hùng cũ - Người hùng Tia Chớp. Hắn luôn cho rằng thành phố chúng tôi đang sống đáng ra phải tên là thành phố Tia Chớp, chứ không phải là thành phố Nhện. Bởi năm xưa Người Nhện cho dù dũng cảm đến mấy, diệt trừ bao nhiêu tội phạm đi nữa thì công lao vẫn không bì được với Người hùng Tia Chớp. Nghe nói Người hùng Tia Chớp một lần có thể tiêu diệt cả trăm tên, số lượng tội phạm bị bắt nhiều gấp đôi Người Nhện!

Kiến Hán hay bảo: "Nếu bảy năm trước Người Nhện không vì cứu thành phố này mà bỏ mạng cùng Quý Xanh Goblin, thì thành phố cũng không áy náy đến mức lấy tên theo tên anh ta. Lịch sử quá bất công với Người hùng Tia Chớp."

Giờ đây, đã rất lâu chúng tôi không nghe tin tức gì về chuyện "hành hiệp trượng nghĩa" của Người hùng Tia Chớp nữa, thậm chí không chắc ông ta có còn trên thế gian này không, hay có khi già chết rồi cũng nên.

"Mày nghĩ xem, có phải Người hùng Tia Chớp đã bị bọn Đầu Lâu sát hại trong khi làm nhiệm vụ không?" tôi hỏi.

"Không bao giờ. Tốc độ di chuyển của Người hùng Tia Chớp nhanh hơn cả đạn bắn, tốc độ chạy nhanh như phi đao. Nếu muốn, ông ấy thậm chí có thể hạ đo ván Hiệp sĩ Siêu Thanh trẻ tuổi!" Kiến Hán nói đầy tự tin.

Hắn cố ý lờ đi một điều, Người hùng Tia Chớp đã "hành hiệp" được ba mươi tám năm trời, đã thành một ông già rồi.

"Tao chỉ mong ông ấy kiếm một chỗ nào dưỡng lão, đừng vất vả thế nữa," tôi bảo. Kiến Hán cũng gật gù.

Thời đại của Người Nhện và Người hùng Tia Chớp, cũng là thời đại của bà cô Hồ viện trưởng, đã qua rồi. Hiện nay đài báo ti vi chỉ quan tâm đến thần tượng anh hùng mới, Hiệp sĩ Siêu Thanh. Xem lúc nào, ở đâu, anh ta lại tóm cổ được những tên tội phạm hung ác nào, bao nhiêu gia đình nhờ đó lại được an toàn và hạnh phúc, v.v...

Cánh săn ảnh thích nhất đeo bám những người nổi tiếng bị tình nghi là thân phận thật của Hiệp sĩ Siêu Thanh.

Các tạp chí buôn lá cải muối dưa thích nhất mấy câu chuyện thêu dệt về thời thơ ấu bí ẩn của Hiệp sĩ Siêu Thanh.

Chương trình thời sự cũng thích nhất chiếu các đoạn clip quần chúng ghi lại hình ảnh Hiệp sĩ Siêu Thanh anh dũng chiến đấu với kẻ xấu, và bộ dạng bầm mũi sưng mặt của bọn tội phạm bị hỏi cung ở đồn cảnh sát.

Còn tôi, cũng thích nhất ôm truyện tranh về Hiệp sĩ Siêu Thanh, theo anh ta chiến đấu chống băng đảng Đầu Lâu tàn ác, qua từng ô tranh nhỏ nối tiếp.

Để rồi, máu huyết trong người cứ sôi sục cả lên.

Nếu không đi học, quả thực có rất nhiều thời gian cần giết cho hết.

Ánh nắng nhảy nhót giữa phiến lá. Thời tiết đẹp thế này phù hợp nhất là...

"Kiến Hán, có dám đi thám hiểm ngọn núi đằng sau không?" Tôi nhìn Kiến Hán, đề xuất.

"Mày bị làm sao đấy!" Kiến Hán cười khẩy. Cái thẳng này trông bề ngoài thì có vẻ phá phách ngang tàng, thực tế lá gan chỉ bé bằng một phần mười của tôi, đại khái không to hơn đồng xu là bao.

"Đi đi! Biết đâu tụi mình lại khám phá ra bí mật "kho báu ma thuật"! Không nghe thấy tiếng kho báu đang vẫy gọi à?" Giọng tôi đầy hăm dọa, di chứng của việc vừa đọc xong tập Hiệp sĩ Siêu Thanh đấu. Kể hai đầu.

"Mày không chỉ bị ám ảnh tình yêu với mẹ, mà còn bị đần độn nữa. Bọn mình đã đi bảy lần rồi, có lần nào phát hiện được cái của nợ mày nói đâu?" Kiến Hán phản ứng hết sức lạnh nhạt. Lá gan thẳng này đã bé tới mức có thể phọt ra theo phân bất cứ lúc nào.

"Giá mà gan mày cũng to như cái đầu vô dụng của mày thì tốt biết mấy." Tôi thất vọng. Bảo một mình tôi đi ấy à, không đời nào tôi dám.

Lúc này, một hòn sỏi nhắm trán tôi bay vù tới. Tôi thất kinh nhắm tịt mắt lại, sau một cơn xây xẩm mặt mày, tôi rơi khỏi cành cây. Kiến Hán cũng rơi bịch xuống ngay cạnh tôi.

Chủ nhân của hòn sỏi - không cần đoán cũng biết.

"Hắt xì."

Chị Tâm Tâm đứng sau khóm hoa hồng, vừa day day mũi vừa cười hì hì với em Khả Lạc. Hai người nắm mấy viên sỏi trong tay, mặt rất đắc chí.

"Hôm qua vừa gây chuyện, hôm nay đã lại trốn học, hai đứa đúng là đánh chết không chữa nhỉ." Chị Tâm Tâm mắng nhưng biểu cảm chẳng có vẻ gì là cáu giận.

"Viện trường giận lắm đấy nhá, hi hi hi." Khả Lạc thích thú ném mấy hòn sỏi trong tay về phía tôi. Tôi bắt được, nói: "Lực tay mày còn kém xa chị Tâm Tâm em ạ!"

Mỗi lần chúng tôi trốn học, bà cô Hồ đều phái người dễ dàng tìm ra chúng tôi nhất là chị Tâm Tâm, đi bắt chúng tôi về chịu tội. Nhưng lần nào chị Tâm Tâm cũng ở ngoài chơi với chúng tôi rất lâu sau mới lòi về. Có lần

chúng tôi đi lậu vé xe buýt vào thành phố chơi cả buổi. Có lần chị Tâm Tâm khảng khái đứng ra vẫy xe đi nhờ, đưa bọn tôi ra bãi biển đùa nghịch xả láng không tốn một đồng nào.

Nói thật lòng, chị Tâm Tâm là anh hùng trong mắt chúng tôi.

"Chị Tâm Tâm, chị trốn ra đây hay bà cô Hồ phái chị đến thế?" Kiến Hán xoa trán.

"Ai giống chúng mày? Đi về!" Chị Tâm Tâm vừa giận vừa buồn cười.

"Đừng mà! Bọn em đang định ra núi sau đấy!" tôi kêu to.

"Núi sau à? Bọn mày có đủ gan không?" Chị Tâm Tâm cười ha hả. Mẹ kiếp, bị coi thường thế này đây.

"Được đấy được đấy! Bọn mình đi thám hiểm núi sau đi!" Khả Lạc vỗ tay, nhìn chị Tâm Tâm đầy mong đợi.

"Nhưng mà Kiến Hán..." Tôi đang chuẩn bị buột miệng.

"Đi thôi! Em không kìm nổi dòng máu thám hiểm trong người nữa rồi! Đàn ông đàn ang mà không mạo hiểm thì người ngợm ngứa ngáy đến mọc mụn lên mắt." Kiến Hán vùng dậy, tay xoa năm đấm. Đúng là đồ khí mặt dày.

"Ai nói đi núi sau? Về hết cả lũ!" Chị Tâm Tâm nghiêm nghị sầm mặt xuống. Nhưng mấy hòn sỏi vẫn lần lượt bay ra.

Tôi, Kiến Hán, thậm chí cả Khả Lạc đều thiếu não nhìn chị.

"Ba đứa em sao mà tới núi sau nổi, nhưng nếu có thêm tay thiện xạ như chị Tâm Tâm thì chắc chắn không thành vấn đề!" Tôi rụt rè thỏ thẻ. Xác suất thành công của chiêu này không hề thấp!

"Thế à?" Chị Tâm Tâm ném sỏi vèo vèo, mái tóc ngắn gọn gàng khỏe khoắn lòa xòa trong gió.

Núi sau.

"Suyt, cố gắng đừng gây tiếng động." Tôi dùng tay ra hiệu im lặng.

"Suyt suyt cái đầu, mấy cái mũi đấy thính lắm." Chị Tâm Tâm cười nhạo, vành tai tôi đỏ lựng.

Tôi và Kiến Hán đã thám hiểm núi sau bảy lần rồi, đây là kỷ lục cao nhất trong cô nhi viện. Chị Tâm Tâm và Khả Lạc chưa theo lần nào, do đó tôi và Kiến Hán đi trước dẫn đường.

Núi sau có rất nhiều chó, có con là chó nhà bị bỏ rơi, nhưng phần lớn là chó hoang, con nào con nấy vừa to vừa hung hãn, có gọi là chó sói cũng không ngoa. Lũ chó bị ví như ma quỷ sống thành bầy trên ngọn núi rộng lớn, từ vạt sau rừng cây bụi này, men theo bờ sông đi ngược về phía thượng nguồn là đến.

"Đừng có bén mảng tới núi sau! Chó hoang ở đấy sẽ xé xác các con như xé xác thỏ rừng!" Bà cô Hồ đe dọa chúng tôi một cách hiền từ.

"Đừng có bén mảng tới núi sau! Các con không biết ở đó có một con chúa khuyển, to và hung dữ hơn cả hổ à?" Cô Đỗ nhe nanh múa vuốt quát nạt.

"Đừng có bén mảng tới núi sau! Chó hoang ở đấy nhiều đến mức cảnh sát cũng không quản lý nổi đâu!" Bác Vương dặn dò giọng lo lắng.

Nhưng lại có một bí mật cực lớn không biết từ bao giờ đã lan truyền trong đám trẻ chúng tôi!

"Lũ chó đấy không phải chó hoang, mà được nuôi để bảo vệ một kho báu bí mật. Sau khi chủ nhân lũ chó chết già, chúng vẫn tiếp tục ở đấy bảo vệ kho báu!" Anh Billy, năm ngoài vừa rời cô nhi viện, đã kể với chúng tôi như vậy.

"Một con chó hoang to hơn cả hổ? Chắc chắn là chuyện bịa! Đây chỉ là lời đồn đại nhằm bảo vệ kho báu mà thôi!" Chị Shandy thán trước về thăm lại cô nhi viện nói đầy vẻ thần bí.

"Nghe nói chính Goblin trước khi chết đã chôn kho báu đó! Vàng chắc nhiều không tưởng!" Yuriko lúc nào cũng tự cho mình thông minh, vừa nói vừa đẩy gọng kính.

Tôi nghĩ, lời đồn về kho báu quá nửa là giả.

Mặc dù tôi là đứa mồ côi không cha không mẹ, nhưng lừa được tôi không dễ đâu nhé.

"Có kho báu thật không nhỉ?" Khả Lạc nhỏ hơn bọn tôi một tuổi, đưa tay gạt bụi cỏ dại, háo hức hỏi.

"Anh cho rằng không đâu. Mà nghĩ mà xem, nếu có kho báu thật, thị trường lẽ nào còn chưa cho người đến đào? Chó hoang có nhiều mấy hung dữ mấy cũng làm sao lợi hại bằng lực lượng cảnh sát chuyên cần!" Tôi nhìn sang chị Tâm Tâm: "Chị Tâm Tâm, chị thấy sao?"

"Chị tin là có." Câu trả lời của chị Tâm Tâm hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của tôi.

"Tại sao?" Tôi ngạc nhiên. Đối với tôi, chuyện kho báu chỉ là chất phụ gia lãng mạn cho cuộc thám hiểm mà thôi, chứ chẳng có tí thực tế nào hết.

"Nếu có, thì chẳng tốt hơn sao?" Chị Tâm Tâm thè lưỡi, xem ra chị đang hết sức vui vẻ.

Năm chị Tâm Tâm 2 tuổi, trong đêm Giáng sinh tuyết rơi đầy, cha mẹ chị gặp phải băng cướp Mũi Đỏ chuyên hoành hành thời đó, và không may bỏ mạng dưới họng súng vô tình của bọn chúng, để lại chị cô cút vào ở cô nhi viện này. Chị Tâm Tâm giờ 17 tuổi, lớn hơn tôi và Kiến Hán hai tuổi. Sang năm chị sẽ rời cô nhi viện đi học đại học. Chị cũng là một trong bảy đứa trẻ lớn tuổi nhất cô nhi viện. Có nghĩa là, tôi chỉ còn một năm để cửa sổ chị Tâm Tâm, nếu không chị sẽ bị đám sinh viên đại học ngủ ngày cày đêm cướp trên giàn mướp.

Còn Khả Lạc, nhỏ hơn tôi và Kiến Hán một tuổi, cũng giống tôi, bị đặt vào giỏ, quần cho mấy lớp tã rồi vứt trước cổng cô nhi viện từ lúc còn bé tí. Nghe kể hồi đó tiếng khóc của Khả Lạc rất chi là nhỏ, cả cô nhi viện chỉ có chị Tâm Tâm 4 tuổi nghe thấy, chị ra mở cổng, sau đó bế Khả Lạc vào, ngồi trên bậc cầu thang pha sữa bột cho em uống, cho đến lúc bà cô Hồ phát hiện ra. Khả Lạc giờ chẳng còn bé bỏng gì nữa, nhưng vẫn chỉ thích bám dính chị Tâm Tâm như cái đuôi. Chị Tâm Tâm đi tới đâu, Khả Lạc theo tới đó. Nói thật lòng, tôi cũng hơi lo cho con bé. Sang năm chị Tâm Tâm rời cô nhi viện, có lẽ nào Khả Lạc sẽ tìm cách nhét mình vào hành lý của chị Tâm Tâm?

Nghe lời chị Tâm Tâm, chúng tôi đi men theo bụi cỏ dọc bờ sông. Chị bảo nước sông sẽ làm nhạt bớt hơi người, khiến cho lũ chó tạm thời không đánh hơi thấy. Trước đây tôi và Kiến Hán không hề nghĩ ra kế này, dĩ nhiên bị lũ chó rượt chạy trốn chết.

"Hồi trước các anh đến đây, gặp rất nhiều chó hoang thật à?" Khả Lạc hỏi.

"Ừ, toàn bị rượt cho chạy té khói, muốn dứt cả hơi." Tôi thừa nhận những kinh nghiệm này quả thực không hay ho chút nào.

"Mấy trăm con thì không đến, nhưng năm sáu chục con cũng đủ chết rồi, anh với Nghĩa Trí còn nghi đấy mới chỉ là một nhóm trong số chúng

thôi." Kiến Hán cố ý miêu tả tình hình thêm phần nguy hiểm.

"Thế còn chúa khuyến mọi người đồn thì sao?" chị Tâm Tâm hỏi, càn cây trong tay tiếp tục gạt đám cỏ.

"Không thấy, không thấy con nào quá to cả, nhưng chó béc giê thì nhiều." Tôi tắc tắc lưỡi.

Khả Lạc lộ vẻ sợ hãi.

"Đừng sợ, chị bảo vệ cho." Chị Tâm Tâm cười, lúm đồng tiền sâu ơì là sâu, trong túi chị đựng đầy sỏi.

"Thế em bảo vệ chị!" Kiến Hán ưỡn ngực chắn trước mặt chị Tâm Tâm.

"Em mới bảo vệ chị!" Tôi cũng không kém cạnh, ưỡn ngực hiên ngang.

Chị Tâm Tâm giơ càn cây, quất mỗi thằng một roi.

Lúc này, lùm cỏ phía xa bỗng hơi lay động.

"Đuôi chó!" Tôi sợ hãi hạ giọng.

Mười mấy cái đuôi chó đang phất qua phất lại bên trên lùm cỏ.

Tôi liếc sang chị Tâm Tâm, thấy chị hít sâu một hơi rồi ra hiệu cho chúng tôi ngồi thụp xuống.

"Có cần đuổi chúng đi không?" Tôi cố tỏ ra dũng mãnh, thấp giọng hỏi.

Chị Tâm Tâm nhìn tôi bằng ánh mắt thương cảm trước một kẻ ngốc, lắc đầu.

Mười mấy cái đuôi lượn lờ một hồi, lát sau đã sủa ăng ăng lao về phía Tây tít sâu trong núi, chẳng biết có phải vì người thấy mùi thỏ hoang hay không. Chúng tôi thở phào.

"Đi thôi." Chị Tâm Tâm cũng như trút được gánh nặng.

Chúng tôi tiếp tục tiến lên. Phong cảnh trên núi càng lúc càng đẹp, đã vượt quá chỗ tôi và Kiến Hán từng đặt chân. Trước đây hai thằng tôi chỉ đi bừa, dĩ nhiên không đi được xa.

"Nhìn kia, đằng kia có một nhà máy bỏ hoang." Chị Tâm Tâm chỉ về phía căn nhà to bằng sắt thép đã hoang phế xa xa. Không biết trước đây nơi ấy là công xưởng hay nhà ở.

"Có qua đấy xem không?" Khả Lạc hăng hái.

"Được thôi!" Chị Tâm Tâm dắt theo Khả Lạc, còn tôi và Kiến Hán theo sát hai bên trái phải.

Không ngờ, vừa rời khỏi bờ sông chưa đầy ba phút, từ xa đã vọng tới một tiếng sủa gần, kéo theo đó là hàng chục tiếng sủa vang. Trong tích tắc, chúng tôi đã bị bao vây giữa những tiếng sủa cao thấp tưởng hỗn loạn mà lại rất có trật tự. Tiếng xa tiếng gần, to có nhỏ có, chứ hoàn toàn không chỉ chỗ này rộ lên chỗ kia lắng xuống.

Hơn nữa, phạm vi tiếng sủa hòa theo cứ mở rộng dần, ngay cả ngọn núi đằng xa cũng nghe loáng thoáng tiếng sủa.

Lời đồn có đến hàng trăm con chó hóa ra không phải thêu dệt!

"Làm sao đây? Có phải chạy xuống sông không?" Kiến Hán căng thẳng.

"Không kịp rồi, đừng hốt hoảng!" Giọng chị Tâm Tâm có vẻ cũng mông lung.

Mấy con chó béc giê ở bờ sông mắt long lên dữ tợn, chỉ chực lao ngay tới, thi nhau gặm ghè.

"Chạy thật nhanh?" Tôi thậm chí không dám nhúc nhích, một tay siết chặt nắm đấm, một tay đặt trên bờ vai cứng đờ của Khả Lạc.

Chị Tâm Tâm lắc đầu, miễn cưỡng rặn ra một nụ cười: "Đừng cử động mạnh, đừng nhìn thẳng vào chúng, cũng đừng nói to. Chị nghĩ chắc không sao đâu."

Cứ thế, chúng tôi bị đám chó hoang càng lúc càng đông bao vây vòng trong vòng ngoài, chỉ biết nắm chặt tay nhau, căng thẳng mím cười...

Tôi cảm thấy bàn tay Khả Lạc lạnh ngắt, nhưng bàn tay chị Tâm Tâm lại ướt nhẹp mồ hôi nóng hổi. Chị Tâm Tâm vẫn còn đầy hy vọng, chỉ cần thế là tôi yên tâm rồi.

Đột nhiên, một tiếng gầm vang vọng trầm hùng từ xa dội tới với tốc độ kinh người, hàng trăm cái đuôi đang dựng đứng trong lùm cỏ bỗng đồng loạt rũ xuống. Lũ chó con nào con nấy lặng lẽ ngồi xuống, cúi đầu rên ư ử.

"Chúa khuyển!" Khả Lạc mặt trắng bệch.

Một con chó xám trắng cao lớn nghển đầu sai bước tiến lại phía chúng tôi. Lông ngắn, chân dài, mình mẩy đầy vết sẹo, mặc dù không to bằng con hổ như lời đồn, thậm chí còn chẳng phải con to nhất trong đàn, nhưng khi nó nheo mắt lại, trên mắt phải nó là một vết sẹo dao chém chỉ bọn người xấu trong truyện tranh mới có, còn ánh mắt thì cực kỳ uy lực.

"Gừ..." Con chó sủa gằn, nhìn trừng trừng vào chị Tâm Tâm, như thể biết chị là kẻ cầm đầu chúng tôi.

Hàm răng lờm chờm như răng cá sấu của nó nhe ra, mỗi cái răng như dao găm đã mài sáng choang.

"Hi!" Chị Tâm Tâm cố rặn ra một nụ cười.

"Gừ..." Trán con chó nổi lên sợi gân xanh, cặp mắt như phát sáng.

Xem ra, một trận ác chiến là không thể tránh khỏi!

"Bắt giặc trước tiên bắt tướng?" Tôi nghiêng răng.

"Tao tóm cổ nó, Nghĩa Trí, mà ôm bụng nó nhấc lên!" Ngực Kiến Hán phập phồng dữ dội.

Con chúa khuyển dường như nghe hiểu những gì chúng tôi nói, không chỉ trên trán, mà cơ bắp cuộn cuộn toàn thân cũng căng lõi lên, gân xanh giện dữ tức tốc bò ngoằn ngoèo như giun trên những thớ cơ, kỳ dị và gớm ghiếc hết sức.

Chúa khuyển ngoác cái mõm lớn. Hàm răng cá sấu làm tê liệt tay chân của tôi và Kiến Hán.

"Hai thằng này đừng nói lung tung nữa. Xin lỗi, bọn mình không có ý xấu gì đâu," chị Tâm Tâm vội nói, nhưng không kịp nữa rồi.

Cơ giện dữ của chúa khuyển khiến các vết sẹo trên mình nó phát ra ánh sáng xanh chói mắt, cảm xúc như lan rộng sóng điện, truyền sang hàng trăm con chó xung quanh. Trong tích tắc, hàng trăm tiếng sủa cùng rộ lên.

"Thảm rồi thảm rồi!" Tôi bụng bảo dạ thế là toi đời.

"Chạy!" Chị Tâm Tâm hét lên.

Chúa khuyển gầm lớn, cả đám chó hoang đồng loạt lao lên!

Chạy? Mắt tôi hoa cả đi, bốn đứa ngã sóng soài trên mặt đất.

"Ngoan nào!"

Mười mấy con chó hung dữ gần chúng tôi nhất đồng loạt ngã nhào. Chỉ thấy một luồng sáng chói mắt màu vàng cuốn quanh chúng tôi như xoáy lốc! Bốn đứa kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau.

Chúa khuyến ngừng găm gù, lạnh lùng quan sát cơn lốc ánh sáng, đám chó hoang cũng im bật. Mười mấy con chó bị hất ngã lục tục gượng dậy, mình mẩy không hề thấy thương tích.

"Người hùng Tia Chớp!" Kiến Hán mừng rỡ kêu to.

Xoáy lốc ánh sáng đột ngột dừng lại, một ông già mặt nhăn nheo đứng trước Kiến Hán, nhìn hẩn với vẻ hứng thú. "Anh bạn nhỏ, cậu biết Tia Chớp à?"

Kiến Hán không kìm được sung sướng, nói lớn: "Ông chính là Tia Chớp, bác chính là Người hùng Tia Chớp!"

Ông già nhún vai, lắc đầu: "Không, Tia Chớp chết rồi, ta chỉ là bạn cậu ấy." Nhưng các nếp nhăn dồn cả lại đuôi mắt không giấu được tâm trạng vui vẻ.

"Không thể nào! Chiêu "vòi rồng tia chớp" này cả thế giới chỉ một mình Người hùng Tia Chớp làm được thôi!" Kiến Hán sướng phát điên.

"Thế à?" Ông già có vẻ hơi ngượng ngùng.

"Chỉ có ba siêu anh hùng có thể dùng tốc độ tạo ra vòi rồng. Một trong số đó đã chết từ 120 năm trước, một là Người Sét Lông Vũ ở Luân Đôn, nhưng theo tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng năm ngoái thì Người Sét Lông Vũ chỉ nhanh bằng một nửa Người hùng Tia Chớp! Do đó không thể tạo ra

vòi rồng tia chớp nhanh thế này được!" Kiến Hán nói như bắn súng máy, câu nào câu nấy đều khiến mắt ông già nheo nheo, nheo mãi thành ra chỉ còn như sợi chỉ.

Mặc dù cũng rất kinh ngạc, nhưng chúng tôi vẫn quan tâm đến lũ chó hoang quây xung quanh mình hơn cả, con chúa khuyển to lớn kiêu hãnh nhìn ra xa, chẳng thèm để ý đến chúng tôi, nhưng cũng không rời đi.

"Hình như bọn chúng không hung dữ như ban đầu nữa?" Khả Lạc căng thẳng hỏi.

"Ừ, ông cụ kia hẳn là quen biết bọn chó!" Chị Tâm Tâm nói.

"Ông cụ cái gì! Đây chính là Người hùng Tia Chớp!" Kiến Hán hét lên.

Ông già cười bảo: "Phải cũng được, không phải cũng được. Đâu không phải chỗ của bọn quý con mấy đứa, mau đi đi, và không được nói với người khác chuyện xảy ra ở đây. Đám chó này chỉ là những sinh vật tội nghiệp, bị thế gian ruồng bỏ, quên lãng, làm tổn thương. Chỉ ở nơi xó xỉnh này, chúng nó mới có không gian tự do của riêng mình. Còn ta, cũng chỉ nơi đây rầy đồn đoán này mới có chỗ cho ta dưỡng già. Vì vậy, mấy đứa đi đi, đừng cầm theo bất cứ thứ gì và đi ngay đi! Lũ chó sẽ không cắn đâu."

Thái độ của ông già rất ôn hòa, nhưng những lời này không hề phủ nhận ông chính là Người hùng Tia Chớp. Ông già mặc áo cộc trắng, quần dài đen rộng thùng thình, chân đi đôi giày bố lấm lem bùn đất vá chằng vá chịt, hoàn toàn ra dáng một ông nông dân quê mùa, không còn chút xíu oai phong của siêu anh hùng một chọi trăm năm nào.

Chúa khuyển liếc ông già một cái, ông già nhướng mày cười với nó.

Chúa khuyển miễn cưỡng phì phì đằng mũi. Mấy trăm con chó lập tức dựng đuôi giải tán, chẳng khác nào đội quân kỷ luật sắt. Nhưng chúa

khuyến vẫn ở lì đó không đi, như thể muốn canh đến lúc chúng tôi thực sự đi khỏi.

Nó chỉ khinh khủng hất hàm về phía chúng tôi.

"Thấy chưa, chó còn oai hơn cả ta," ông già tự giễu.

"Khoan đã! Cháu không muốn đi! Khó khăn lắm cháu mới gặp được ông, không bám lấy ông nói chuyện vài ngày làm sao thỏa! Cháu là người hâm mộ cuồng nhiệt của ông mà!" Kiến Hán khẩn thiết.

"Hâm mộ cuồng nhiệt ta? Thuở ta còn lầy lùng, e cậu còn chưa ra đời ấy chứ." Ông già mỉm cười. Câu nói này về cơ bản đã xác định thân phận ông.

"Nhưng sự tích siêu anh hùng của ông vẫn còn mà! Cháu với Nghĩa Trí có rất nhiều truyện tranh về ông và Người Nhện phối hợp tấn công bọn tội phạm nhé! Còn nữa! Còn nữa! Cô nhi viện bọn cháu rất hay chiếu phim về ông! Tổng cộng bảy tập cháu đều xem rồi! Cháu thích nhất tập sáu! Cái tập ông đánh bại ba anh em ngu ngốc ấy! Tập đấy cực kỳ máu lửa! Nghĩa Trí thích nhất tập bảy, đúng chưa?" Kiến Hán nói dồn dập, tôi đứng bên cạnh gật lấy gật để, giơ ngón tay cái.

Tuy tôi không quá hâm mộ Người hùng Tia Chớp, nhưng được tận mắt trông thấy người thật việc thật, gan ruột tôi cũng được phen dậy sóng, chị Tâm Tâm và Khả Lạc ở bên cạnh cũng mang vẻ mặt phức tạp, ngơ ngác pha lẫn vui mừng kinh ngạc.

"Đi mà ông! Xin ông đừng đuổi cháu về sớm thế này!" Kiến Hán nhìn Người hùng Tia Chớp như van lơn.

"Chúng cháu sẽ tuyệt đối giữ kín chuyện ở đây, tất cả mọi chuyện!" Tôi giơ tay tuyên thệ, chị Tâm Tâm và Khả Lạc cũng đồng loạt giơ tay, hai người cười tươi như hoa nở.

Người hùng Tia Chớp tay chống hông, nhìn chía khuyển.

Xưởng máy bỏ hoang, thật ra lại chính là chốn ẩn cư mới của Người hùng Tia Chớp. Về ngoài hoang vắng với những công ten nơ trầy tróc loang lổ là lớp vỏ ngụy trang lý tưởng.

Chúng tôi đi theo Tia Chớp bước vào chốn ẩn cư của ông. Trong khoang công ten nơ rộng rãi, ông lôi ra hai cái ghế băng dài cho chúng tôi ngồi, bản thân thì ngồi lên một chiếc ghế bành xoay bọc da cũ kỹ, loại dành cho chủ tịch hội đồng quản trị.

Trên nền công ten nơ có một đồng lửa, giữa hai thanh sắt ngang gác ấm nước sôi, chía khuyển kiêu hãnh nằm dài bên ngoài sưởi nắng, chẳng thèm nhìn chúng tôi lần nào.

Người hùng Tia Chớp cẩn thận nhắc ấm nước lên mở nắp, vớt đại một nhúm trà vào trong, rồi đưa cho mỗi đứa chúng tôi một cốc trà.

"Chỗ này chính là nơi ẩn cư của ông ạ?" Kiến Hán hào hứng.

"Ừm."

"Ở đây chắc có một tầng ngầm chứa đầy trang thiết bị vũ khí phải không ạ?" Chị Tâm Tâm nâng cốc trà hít hà.

"Không có."

"Người hùng Tia Chớp cần gì vũ khí!" Kiến Hán buột miệng phản bác, nhìn Tia Chớp đầy mong đợi.

"Ừm." Người hùng Tia Chớp có vẻ ngượng ngùng.

"Ông còn giữ quần áo trước đây không? Ông có quen Cindy Moon không ạ?" Em Khả Lạc hớp một ngụm trà, hỏi. Con bé hâm mộ nữ siêu anh hùng Cindy Moon. Cindy Moon mới xuất hiện từ năm kia, điểm đặc sắc

nhất là vẻ ngoài hấp dẫn, chuyên giải cứu các cô cậu bé vị thành niên hiền lành.

"Ta không biết Cindy Moon. Bộ đồ ngày trước ta không mặc vừa nữa rồi. Cháu xem, bụng ta đã to gấp đôi, đến chạy cũng sắp không nổi ấy chứ," Người hùng Tia Chớp ái ngại đáp, vén áo phông trắng lên, để lộ cái bụng béo.

"Nhưng ông là gừng càng già càng cay! Riêng một chiêu lúc này thôi đã đáng nghìn like rồi! Quá mạnh luôn!" Kiến Hán chực vỗ tay đến nơi.

Người hùng Tia Chớp xoa tay lia lịa, nhưng xem ra rất vui, đáp: "Thế lực của ta thực sự không bằng ngày trước. Khi xưa ta có thể quận ngã hơn hai chục tên trước khi đối thủ bóp cò. Nhưng giờ, đạn chữ U cải tiến... tốc độ nhanh hơn rồi, thân già này không đua nổi, khà khà!"

"Cảm ơn ông lúc này cứu bọn cháu. Bọn cháu đúng là liều quá, biết là nguy hiểm mà còn vào rừng." Chị Tâm Tâm lễ phép cảm ơn.

Người hùng Tia Chớp gật đầu, nói: "Ta đang đun dở ấm nước thì đám chó bên ngoài sủa rất dữ, nghe là biết lại có người lạ xâm nhập. Hừm, xó xỉnh này đã vài năm không ai lai vãng, thế ta mới được thanh nhàn. Nhưng mấy đứa đã bị đàn chó bao vây, cả Aristote cũng ra mặt, ta không cứu sao được? Vì thế, cảm phiền mấy đứa chó nên tiết lộ tung tích của ta, cũng đừng khuyến khích người khác lên núi. Đến lúc đó, ta phải tìm chỗ ẩn cư khác cũng không sao, nhưng tìm được chỗ thích hợp cho hàng trăm con chó sinh sống hoang dã thì khó vô cùng."

Người hùng Tia Chớp ngừng một thoáng, tự giễu: "Nhưng, đây là ta lo xa quá thôi, đám phóng viên chẳng đời nào mò lên đây đâu mà, bọn họ chỉ quan tâm đến cái cậu Siêu nhân Âm Thanh kia thôi..."

"Là Hiệp sĩ Siêu Thanh!" Tôi đính chính.

"Ừ, Hiệp sĩ Siêu Thanh. Bọn họ chỉ quan tâm câu chuyện của cậu ta và các siêu anh hùng mới, ta rất hiểu, cũng chẳng có gì oán thán, hành hiệp trượng nghĩa đâu phải vì mấy cú đèn nháy. Hơn nữa... Hơn nữa khi xưa ta thay thế vị trí anh hùng của Ngài Hồng Trà, cũng chỉ biết lòng mình hào hứng, nào nghĩ tới ngày không còn một tiếng vỗ tay." Người hùng Tia Chớp cười sượng, vẻ hơi lúng túng.

Cũng không có gì lạ.

Kiến Hán biết đến Người hùng Tia Chớp vốn đã lặng lẽ rút lui từ mười hai năm trước hoàn toàn là do chúng tôi có cả đồng truyện tranh cũ, và công nghệ thiếu kinh phí nên suốt ngày chiếu đi chiếu lại toàn phim cũ.

Tôi đang nghĩ, nếu ban nãy chúng tôi được một cơn lốc ánh sáng bao quanh, cứu thoát, nhưng lại không biết người cứu mình chính là siêu anh hùng lừng lẫy năm nào, thì Người hùng Tia Chớp còn buồn rầu đến đâu.

Chị Tâm Tâm giơ tay.

"Xin mời?" Người hùng Tia Chớp gật đầu, từ xưa ông đã không quen bị phỏng vấn, toàn sử dụng tốc độ lốc xoáy để trốn đi.

"Aristote là tên của chúa khuyến phải không ạ?"

"Đúng!" Người hùng Tia Chớp nói: "Ta đặt cho nó đấy, nó không phản đối, thế là thành tên. Aristote là một con chó hoang từ bé đã bị con người hành hạ. Số phận nó rất thê thảm, mình mấy chi chít vết sẹo từ những trận đòn độc ác. Thậm chí nó còn bị bắt đi làm thí nghiệm phóng xạ. Sau khi cố gắng trốn thoát, nó không còn tin vào con người nữa. Nó tấn công mấy đứa, là vì lo sợ quá khứ sẽ lặp lại, đó không phải là hận thù bẩm sinh đâu."

Về sau tôi mới biết, Aristote sở hữu dị năng phi thường sau khi thoát khỏi khu thí nghiệm phóng xạ.

"Có một bộ phim nói rằng, năng lực của ông được khơi mở do hồi nhỏ ông bị một tia sét đánh trúng, có đúng không ạ?" Kiến Hán hỏi.

"Bí mật. Đây là bí mật của các anh hùng." Người hùng Tia Chớp cười.

"Có phải ông đánh bại Vua nô lệ Hoa Hồng xong, còn tha cho hẳn một con đường sống để cải tà quy chính không ạ?" Kiến Hán hỏi tiếp.

"Phải. Nhưng hai tháng sau, đích thân ta đã chìm hẳn xuống đáy biển." Người hùng Tia Chớp bật cười.

"Trong tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng, họ cho rằng trong số siêu anh hùng mọi thời đại, sức chiến đấu của ông xếp trên Người Nhện hẳn năm bậc, bản thân ông nhận thấy so với Người Nhện thì ai mạnh hơn ạ?" Tôi giơ tay hỏi.

"Bọn ta đã từng thử đọ sức cho vui, thực tế hai người không hơn kém bao nhiêu. Chỉ vì ta sở trường một chọi đông, nên tạp chí xếp ta có sức chiến đấu cao hơn thôi. Thật ra nếu đánh tay đôi, Người Nhện giỏi hơn ta." Người hùng Tia Chớp trầm ngâm.

"Ông có định tái xuất giang hồ không ạ?" Khả Lạc giơ tay hỏi.

"Không."

"Nếu trên thế giới xuất hiện kẻ địch rất khó chống lại thì sao ạ?" Kiến Hán giơ tay.

"Không."

Kiến Hán đau khổ nhìn Người hùng Tia Chớp.

Người hùng Tia Chớp an ủi Kiến Hán: "Thời nào cũng có siêu anh hùng, sẽ luôn có siêu anh hùng đứng ra gánh vác."

Rồi ông cúi đầu, nói: "Không còn sớm nữa, mấy đứa về đi."

Chúng tôi bối rối nhìn nhau, đành phải đứng dậy.

"Cứ theo dòng sông xuôi xuống, mấy đứa sẽ nhận ra đường đi." Người hùng Tia Chớp đặt cốc trà xuống, vẫy tay qua loa mấy cái.

Kiến Hán định nói gì đó, nhưng chỉ là đứng lẩn bên cạnh, tôi hiểu hẳn muốn nói mấy lời động viên từ biệt.

"Nếu như ông kiên quyết không muốn tái xuất, vậy thì..." chị Tâm Tâm mỉm cười nói: "Nếu chúng cháu nhớ ông, có được thường xuyên đến chơi không ạ?"

Người hùng Tia Chớp bối rối nhìn chúng tôi. Kiến Hán tha thiết nhìn ông.

"Còn không mau cảm ơn ông Tia Chớp đi!" Chị Tâm Tâm kéo tay chúng tôi. Cả lũ vội vàng nói: "Cảm ơn ông ạ!" Người hùng Tia Chớp đánh phẩy tay, thái độ không ra đồng ý cũng không ra phản đối, nhưng hiện rõ vẻ ngượng ngùng, thích thú.

Chúng tôi rời khỏi khu nhà xưởng bỏ hoang. Aristote trừng mắt với chúng tôi rồi ngoảnh mặt đi, nhìn ra xa.

Kiến Hán quyến luyến ngoái đầu, nhìn Người hùng Tia Chớp ống quần xắn lên tận đầu gối, nói: "Ông Tia Chớp, cháu thích nhất là 'sét rồng đôi', liệu ông có thể biểu diễn lại một lần...?"

Người hùng Tia Chớp ngẩn người một lúc, không biết phải trả lời thế nào.

Kiến Hán đành gãi đầu gãi tai, quay người đi.

Có khi, "sét rồng đôi" chỉ là chiêu thức hư cấu của truyện tranh thôi chẳng?

"Khoan đã!"

Kiến Hán vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ quay đầu lại. Cả lũ hồi hộp nhìn Người hùng Tia Chớp lúc này đã đứng lên.

Người hùng Tia Chớp vỗ tay, hắng giọng mấy tiếng.

Trước mặt tôi ánh sáng vàng vùn vụt, tóc tai bị gió hút dựng đứng, chân trụ không vững.

Cả triệu lỗ chân lông trên khắp cơ thể dường như chỉ trong một phần nghìn giây đã rần rần mở ra.

Một tiếng rầm trầm đục vang lên sau lưng. Chúng tôi xoay lại, chỉ thấy vụn đá lá tả bay đầy trời như phim quay chậm. Vụn to vụn nhỏ, cái cao cái thấp, nhưng đều có dòng chớp điện vàng chói quẩn quanh. Chúng tôi như đang đứng giữa dải Ngân hà.

Người hùng Tia Chớp đứng hai bên kẽ nứt lớn, thở phì phò. Khí nóng màu trắng ngùn ngụt phun ra từ hai kẽ nứt, như thể vừa có hai lưỡi búa tầm sét thần sầu giáng xuống. Kẽ nứt tuy sâu và rộng thật, nhưng dài nhất cũng chỉ hơn hai mét, so với trong truyện tranh có thể cắt đôi con đường cao tốc thì vẫn kém khá xa.

Có lẽ là vì tuổi tác, có lẽ là vì ông sợ chúng tôi bị thương, nhưng niềm xúc động trong tôi không hề suy suyễn, lại còn được đích thân chứng kiến nên càng thấy nhiệt huyết sôi trào.

Vụn đá lá tả đáp xuống.

Cảm giác tê cứng khắp người đã biến mất, chớp điện cũng biến mất không dấu vết.

"Quá khủng!" Kiến Hán vỗ tay reo to hào hứng, chúng tôi cũng cảm thấy rất choáng, rất tuyệt.

Người hùng Tia Chớp ho liên tục, mặt đỏ bừng, cười vui vẻ như một đứa trẻ.

"Cảm ơn mấy đứa còn nhớ đến ta," Người hùng Tia Chớp nói ngược ngịu, chắp tay chào từ biệt.

Aristote nhắm mắt ngủ, như thể chưa hề có đòn "Sét rồng đôi" nào.

Chương 3: Pháo thăng thiên từ biệt

Vì cuộc gặp gỡ tình cờ lạ lùng, chúng tôi về đến cô nhi viện khi trời đã hoàng hôn. Do đã hứa giữ bí mật cho Người hùng Tia Chớp, chúng tôi bịa ra một lí do rất đời thường là "mải chơi quên mất thời gian". Cả chị Tâm Tâm lẫn Khả Lạc đều bị bà cô Hồ mắng cho tơi tả, vì chị Tâm Tâm khai hai chị em đi chơi cùng bọn tôi.

"Chúng mày là một lũ giặc vô ơn!" Bà cô Hồ toàn mắng như vậy, nhưng bọn tôi đã miễn dịch từ lâu.

Buổi tối, trong khi đám bạn chơi đùa ở hành lang và ngoài sân, bốn đứa chúng tôi bị nhốt trong phòng học chật chội của cô nhi viện, chịu hình phạt giải một trăm câu toán và học thuộc lòng sử địa. Chị Tâm Tâm tháng sau phải thi tốt nghiệp rồi, nên ngồi yên một góc chăm chú làm đề luyện.

Kiến Hán nằm bò ra bàn, khoan khoái mừng tượng lại cuộc gặp gỡ với Người hùng Tia Chớp. Tôi nghĩ chắc chỉ vài hôm nữa thằng cha này lại đòi tôi đi cùng hắn đến tán gẫu với Người hùng Tia Chớp cho xem.

Tôi nhìn chị Tâm Tâm. Vẻ mặt tập trung của chị khiến tôi bất an.

"Chị Tâm Tâm, chị muốn thi vào khoa nào nhất?" tôi hỏi, mặc dù đã hỏi cả chục nghìn lần.

"Phúc lợi xã hội, với Ngôn ngữ Thacker." Chị Tâm Tâm vẫn cảm cúi làm đề, không ngẩng cả đầu lên.

"Chị có định ở lại thành phố Nhện không?" tôi hỏi, mặc dù bản thân rất muốn mai kia rời khỏi cái thành phố lớn này... Bởi vì tôi đã bị bỏ rơi ở đây. Nhưng trước khi bước chân vào cuộc sống lang bạt, tôi mong sao chị tâm Tâm không ở quá xa mình.

"Thành phố Nhện có tám trường đại học đều có khoa Phúc lợi xã hội, ba trường có ngành ngôn ngữ Thacker, vì vậy khả năng chị ở lại thành phố Nhện là rất lớn, mặc dù thành phố bên cạnh có rất nhiều trường đại học," chị Tâm Tâm nói, tay lật trang sách.

Tôi và Kiến Hán tùm tùm nhìn nhau. Người tốt như chị Tâm Tâm chắc hẳn sẽ thường xuyên về thăm chúng tôi.

Khả Lạc chống cằm, nói xăng: "Hai anh chẳng có hi vọng gì đâu, người như chị Tâm Tâm đi đâu cũng sẽ có đây vệ tinh, nhất là trong trường đại học ở trung tâm thành phố nhé. Sinh viên nam ở đó vừa cao to cường tráng, vừa thông minh vừa biết chơi thể thao. Hai anh còn lâu mới bì được!"

Kiến Hán nhe nhờn cợt nhả: "Chị Tâm Tâm đi rồi, có một con bé chỉ còn một mình, tới lúc đó bọn anh có thể ngày ngày cốc đầu nó, đáng thương quá đi!"

Tôi thở dài: "Cái cảm giác một mình, chặc...Điều đau khổ nhất trên đời chính là chỉ có một mình..."

Khả Lạc òa lên khóc, lại còn khóc kiểu gào toáng rất ghê. Chị Tâm Tâm vội vàng vứt sách vở xuống an ủi nó, nhân tiện mắng chúng tôi một trận nên thân. Hai thằng gần như đứng nghiêm chào cờ.

"Xin lỗi nhé, bọn anh chỉ đùa thôi mà! Bọn anh sẽ chăm sóc em cẩn thận mà!" tôi vội nói.

"Các anh chắc chắn bắt nạt em! Chắc chắn thừa lúc chị Tâm Tâm không có đây để bắt nạt em!" Khả Lạc nước mắt nước mũi, cáo buộc chúng tôi những việc chưa xảy ra.

Chị Tâm Tâm vỗ vai nó, bảo: "Không đâu mà, mấy anh chỉ nói mồm thể thôi. Hơn nữa mấy anh chỉ hơn tuổi em, chứ thật ra vẫn trẻ con lắm. Mai kia chị đi rồi, còn phải nhờ em tiếp tục chăm sóc dùm mà!"

Khả Lạc lau nước mắt, hai mắt đỏ như gù luôn.

Chị Tâm Tâm vượt hàng lông mày rậm đáng yêu của Khả Lạc, nói: "Em nhìn hai đứa nó mà xem. Nghĩa Trí đi vệ sinh toàn quên kéo khóa quần, có giống một ông anh không? Còn Kiến Hán đã bắt đầu mọc lông ngực mà đến giờ vẫn còn tè dầm ra giường, em nghĩ nào dám cõng em chắc? Mai kia em phải giúp chị trông nom bọn nó đừng để bọn nó nghịch ngợm quá đà. Đến lúc bị giam vào phòng không ngoan, bọn nó còn phải van xin em đi trộm đồ ăn cho đấy!"

Tôi và Kiến Hán nhìn nhau. Cha mẹ ôi, đúng là bị coi thường sát đất rồi.

Khả Lạc nhìn chúng tôi, cười chẳng ra cười. chị Tâm Tâm chọc ngón tay vào bụng nó, Khả Lạc bị nhột, lập tức chuyển khóc thành cười.

"Được rồi, bây giờ cả lũ học bài cho chị, tập trung làm bài, không được quấy rầy chị nữa. Nếu điểm thi của chị không đủ vào trường đại học ở

đây, đừng trách vì sao chị không về thăm mấy đứa." Chị Tâm Tâm ra về người lớn.

Chuyện này đâu phải đùa. Chúng tôi lập tức ngoan ngoãn ngồi yên, cầm sách lên bắt đầu gặm.

Tôi bật cái đài cũ lên, vặn âm thanh thật nhỏ rồi đặt trên bàn, vừa học vừa nghe đài. Kiến Hán cũng hăng hái lao vào môn Toán sở trường của hẳn.

Ngoài cửa sổ trời đang mưa to.

... Tin tức mới nhất từ sở cảnh sát thành phố cho biết, đại ca băng Đầu Lâu - Tổng tư lệnh Đầu Lâu - đã bị Hiệp sĩ Siêu Thanh đánh bại và bị cảnh sát bắt giữ. Theo các nhân chứng, hơn một giờ đồng hồ trước, tại vị trí sân thượng tòa nhà Baden cao 130 tầng, Tổng tư lệnh Đầu Lâu đang chuẩn bị nhảy lên máy bay trực thăng tháo chạy sau khi tiến hành vụ cướp công ty bách hóa thì

gặp phải Hiệp sĩ Siêu Thanh tấn công. Hiện trường cuộc chiến giữa hai bên hoang tàn đổ nát. Tay phải của Tổng tư lệnh Đầu Lâu được biết đã bị Hiệp sĩ Siêu Thanh chặt đứt. Hiện tại cảnh sát đang tiến hành hỏi cung...

Tôi mỉm cười, không hổ là Hiệp sĩ Siêu Thanh. Tôi nhắm mắt lại.

"... Vâng đúng rồi! Lúc đấy tôi đang trốn dưới quầy thanh toán. Nhưng anh biết không, tôi cũng là người hâm mộ Hiệp sĩ Siêu Thanh đấy! Đương nhiên tôi đã dũng cảm lên quan sát họ đánh nhau. Đòn siêu thanh của anh ấy đúng là kinh điển, xem trực tiếp quả nhiên khác xa xem trong rạp nhé! Màng nhĩ ôi suýt nhảy ra khỏi tai luôn..."

"... Tôi là Tam Thân, thời khắc xúc động nhất trong đời tôi, chính là khoảnh khắc phân thắng bại giữa Hiệp sĩ Siêu Thanh và Tổng tư lệnh Đầu Lâu..."

"...Chao ôi! Lúc đó kính nát vụn hết! Nói thật, đánh qua đánh lại nhanh quá! Tôi chỉ nghe tới âm thanh thôi... Anh đừng cười tôi gan! Trận đấu sống chết này quả thực chỉ có thể chứng kiến tất cả qua đôi tai mà thôi..."

"...Năm nay cháu 7 tuổi, lớn lên cháu sẽ không làm cảnh sát. Cháu muốn làm Hiệp sĩ Siêu Thanh."

Tín hiệu đài thu chốc lại đứt quãng trong mưa gió, nhưng những lời nói kia hóa thành vô số khung cảnh hấp dẫn, tái hiện rõ ràng trong óc tôi.

Tôi ngủ thiếp đi trong khoan khoái.

Về sau tôi và Kiến Hán thường xuyên chuẩn học, hoặc cứ đến ngày nghỉ lại len lén lên núi sau, đi tìm Người hùng Tia Chớp tán gẫu. Chị Tâm Tâm và Khả Lạc có lúc cũng đi cùng, nhưng lòng nhiệt tình theo đuổi anh hùng của cánh chị em thực sự kém xa bọn con trai chúng tôi. Hai người họ chỉ coi quãng đường lên núi như cuộc dạo ngoại ô chứ không phải là một hoạt động cuồng tín của người hâm mộ.

"Đồ ngốc. Đây không phải là vấn đề con gái," Kiến Hán bảo.

"Vậy thì là gì?" tôi vặn lại. Chúng tôi vừa ném sỏi, vừa nói chuyện băng quơ.

"Chị Tâm Tâm vốn không tin trên đời này có siêu anh hùng. Khi cha mẹ chị ấy bị giết, anh hùng của thành phố đang ở đâu nào? Chị ấy không nói ra miệng, nhưng trong lòng không hề hứng thú với siêu anh hùng. Anh hùng không chỉ là kẻ có siêu năng lực, họ còn cần có mặt và ra tay đúng lúc." Kiến Hán nói.

"Cũng đúng," tôi thừa nhận. "Anh hùng của Khả Lạc thật ra rõ ràng hơn cả, chính là chị Tâm Tâm, người bế em ấy vào cô nhi viện trong đêm tuyết lớn."

Kiến Hán gật đầu, nói: "Bọn họ, một người không tin có anh hùng, một người đã tìm được anh hùng của mình. Còn đám con trai bọn mình là yếu đuối nhất, ha ha, định nghĩa về anh hùng của chúng ta quá đơn giản."

Mãi nói chuyện, hai thằng đã men theo bờ sông lên tới khu nhà xưởng bỏ hoang lúc nào không hay.

Đọc đường có mấy con chó hoang bám theo chúng tôi, về sau càng lúc càng đông, nhưng tôi và Kiến Hán không còn sợ nữa, bởi bọn chúng như thể đã nhận được một mệnh lệnh nào đó, loại chúng tôi ra khỏi phạm trù những kẻ xâm nhập. Lũ chó chỉ đi theo, đi theo, đi theo. Có lúc tôi và Kiến Hán còn vặt mấy mẫu bánh mì cho chúng ăn. Tôi biết đây chắc chắn là mệnh lệnh của Aristote. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt khinh đời của nó liếc sang, tôi đều thoáng thấy da đầu tê dại.

Có lẽ Aristote còn khỏe hơn cả sư tử, mặc dù nó chưa bao giờ có ý định chứng tỏ điều này.

Chúng tôi đi vào khu nhà xưởng bỏ hoang, Aristote ngẩn đầu lên nhìn hai thằng. Tôi và Kiến Hán bất giác thụt lùi một bước. Nó khịt mũi một cái rồi ngoảnh đầu sang phía khác.

"Hai đứa đến rồi à. Tiện thể ăn chút mì với ta nhé!" Người hùng Tia Chóp chỉ vào cái nồi trên đồng lửa liu riu. Ông vẫn xắn quần đến gối, tay phải liên tục gậy gậy lòng bàn chân.

"Vâng, hôm nay bọn cháu muốn nghe câu chuyện tình của ông với cô phóng viên." Kiến Hán cười cùng tôi ngồi xồm xuống đất, cầm đĩa ngoáy sợi mì trong nồi.

Aristote đứng lên, đi khỏi, trước khi đi không quên đánh một phát rắm thối thẳng mặt chúng tôi.

Cả buổi chiều thường trôi qua như thế.

Nếu may mắn, chúng tôi sẽ không chỉ được nghe những câu chuyện cũ rích cũ mèm, mà còn được mục kích những tuyệt kỹ ngoạn mục ở dạng nguyên bản, chưa qua xử lý kỹ xảo máy tính.

"Cú đâm tia chớp trăm người", "cú đá xuyên không mười trượng", "mưa đông ẩn hình", "tĩnh điện hút đồ vật", "sấm hết xung thiên"...

Mặc dù, các tuyệt kỹ này có khác biệt đáng kể so với tưởng tượng của chúng tôi, nhưng ai nấy đều hiểu rằng, thời gian không chỉ để lại những nếp nhăn trên mặt các anh hùng mà còn lấy đi của họ một số thứ.

"Cú đâm tia chớp trăm người" đã bị héo thành cú đâm tia chớp năm người, hơn nữa chỉ duy trì được ba giây.

"Cú đâm xuyên không mười trượng" không những không được mười trượng, mà còn chẳng xuyên nổi cái gì.

"Mưa đông ẩn hình" chỉ có mưa, nhưng không ẩn hình nổi.

"Tĩnh điện hút đồ vật" vẫn khá nhạy, nhưng đồ vật đang bay giữa chừng rất hay rơi xuống đất.

"Sấm hét xung thiên", tiếng hét khá lớn, nhưng không gây chấn động được như trong truyện tranh, cũng chẳng thấy xung thiên.

Tôi và Kiến Hán luôn reo to cổ vũ, vì những tuyệt kỹ này đã già đi cùng với Người hùng Tia Chớp, và trở nên ấm áp tình người, chứ không còn đơn thuần là những tuyệt kỹ giết người máu lạnh, để hạ gục đối phương hết lần này đến lần khác. Không còn kẻ địch, chỉ có hai khán giả trung thành là chúng tôi, vậy nên những tuyệt kỹ này thành một thứ hồi ức, một dạng tình cảm.

Hồi đó tôi thường nghĩ, về già liệu Hiệp sĩ Siêu Thanh có như người hùng Tia Chớp, ẩn cư ở một góc nhỏ nào đó, không màng đến danh tiếng

và hình tượng nữa, cứ thế sống một buổi hoàng hôn của cuộc đời cùng những câu chuyện kể và màn biểu diễn các tuyệt chiêu sức suy lực kiệt...?

Có lẽ, đây là màn kết tất yếu của các siêu anh hùng? Ý tôi là nếu họ không hy sinh trên hành trình thực thi công lý.

Nhưng người thân của Người hùng Tia Chớp đâu nhỉ? Ông ấy chưa từng có người thân? Hay người hùng vốn không nên bị người thân vướng bận? Tôi không dám hỏi, cũng không muốn hỏi. Bản thân tôi cũng không thích bị người khác hỏi về hoàn cảnh gia đình. Nếu Người hùng Tia Chớp muốn, tự ông ấy sẽ nói, chẳng phải sao?

"Cảm ơn ông, hôm nay chúng cháu chơi vui lắm!" tôi nói. Mì đã ăn hết từ lâu.

Người hùng Tia Chớp lúc nào cũng ngồi đó, vẫy tay, lụm khụm không lưng, ngượng ngùng cười tạm biệt chúng tôi.

Phiếu báo điểm của chị Tâm Tâm được gửi đến sáng nay, 903 điểm, không thấp tí nào, hẳn là đủ tư cách trở thành tân sinh viên khoa Phúc lợi xã hội trường đại học công lập thành phố Nhện. Sáu anh chị còn lại cũng thi rất tốt. Bà cô Hồ cho đốt bảy dây pháo đỏ trước cổng viện. Cô nhi viện

tưng bừng phấn khởi suốt cả ngày. Cô Đỗ lúc phát biểu còn nhắc đi nhắc lại: "Các em phải học tập noi gương tinh thần cố gắng đạt thành tích cao của các anh các chị. Cô nhi viện có đầy đủ các quỹ hỗ trợ giáo dục, hoàn toàn có thể chi trả toàn bộ chi phí năm đầu đại học của mỗi người. Chỉ mong sao các em đều nỗ lực học hành, mai sau có thể giành được cơ hội học tập lý tưởng cho bản thân, và cho các em nhỏ khác..."

Tôi đứng từ xa nhìn chị Tâm Tâm trên bục kéo cờ, chị đứng chính giữa bảy người được tuyên dương, đôi mắt nhìn về tôi và Kiến Hán, vẻ mặt thật sự khó nói là vui mừng hay tiếc nuối.

Ở đằng xa, chị lại hắt hơi một cái.

Tôi lè lưỡi.

"Chị Tâm Tâm đúng là ngày càng dị ứng với mày đấy." Kiến Hán không nhịn được cười.

"Bà cô Hồ cũng tốt phết nhỉ, tài trợ toàn bộ chi phí năm đầu, quá đủ để chị Tâm Tâm từ từ tìm việc làm thêm", tôi nói.

"Ngưỡng mộ chị ấy quá, đã có thể rời khỏi chốn đọa đày. Chỗ này có khác gì trại tập trung," Kiến Hán nói.

Cô Đỗ tiếp tục đứng trên bục kéo cờ thao thao bất tuyệt. Tiếp đó bảy tân sinh viên tương lai lần lượt chia sẻ kinh nghiệm chuẩn bị cho kì thi vừa qua, người sau dài dòng hơn người trước. Có một anh tóc vàng thậm chí còn kể lại lịch sử phấn đấu từ hồi 6 tuổi vào cô nhi viện. Dưới cái nắng chang chang, Kiến Hán nhắm mắt chìm vào hôn mê, còn tôi cúi đầu ngặm vết bùn trên giày. Vết bùn đọng đây.

Ngoài trời mưa rất lớn, tôi đứng một mình ở cuối hành lang trước sân. Tiếng mưa tí tách, tí tách, tí tách, tí tách.

Hồi đó tôi 10 tuổi. Sau thời điểm tôi chính thức trở thành trẻ mồ côi đúng 10 năm.

Mỗi lần đến cái ngày tôi bị bỏ rơi, tôi đều sa vào cảm giác buồn bã không thích hợp với lứa tuổi. Nỗi buồn rất lớn, có lúc xuất hiện trong giấc mơ, hóa thành con cá voi to lớn đến mức không nhìn thấy đuôi, miệng nó ngoác rộng thành một cái hố đen rộng hoắc, nhưng không thềm vôi vàng nuốt chửng tôi. Cứ thế ngoác mãi.

Chuyện này khiến tôi rất lo lắng, lo lắng sau cùng biến thành một thứ đau buồn quán tính. Một thứ cảm xúc không nên có ở trẻ 10 tuổi vầy bọc

lấy trái tim, không cần đợi cá voi nuốt chửng, bản thân tôi đã chìm xuống đáy biển xanh đen.

"Hắt xì!"

Chị Tâm Tâm cầm cái kéo đứng sau lưng tôi. Lưỡi kéo liên tục mở ra khép vào.

"Cắt tóc cho em nhé," chị nói.

"Không." Tôi cúi đầu.

"Tại sao?" chị hỏi.

"Lần trước chị cắt cho em xấu mù." Tôi sờ lên đầu, lần trước tôi đội cái đầu quả dưa suốt hai tháng trời.

"...Đầu lại đây!"

Chị Tâm Tâm tóm lấy đầu tôi, từng nhát từng nhát, tôi hoàn toàn không có sức chống cự. nhìn tóc rơi từng mảng xuống tờ báo dưới chân, tôi dần cả người.

Từng giọt mưa chảy xuống theo mái hiên, trông như bức tranh Nhật cổ.

"Tóc em hơi nâu, biết đâu bố hoặc mẹ là người phương Tây," chị Tâm Tâm nói.

"Thế à? Tôi đáp lửng.

"Không thích à?" Chị Tâm Tâm cười.

"Thích sao được? Em chẳng có chút kí ức nào, không phải hồi đó em mới oe oe à?" Tôi khờ sở.

Lúc này, tôi cảm thấy lưỡi kéo lạnh ngắt chậm rãi đi theo một đường cong phía sau đầu.

"Ở đây tồi tệ quá, tồi tệ không thể tả, sẽ có ngày em trốn khỏi đây." Tôi bất bình phẫn nộ.

"Sẽ có ngày là ngày nào?"

Tôi không đáp, dĩ nhiên tôi cũng đã nghĩ đến vấn đề này.

Tóc rơi xuống.

"Thôi." Tôi nhớ ra gì đó.

"Sao lại thôi?"

"Dù sao bên ngoài cũng chẳng có ai chờ đón em, chẳng ai biết em, trốn ra ngoài rồi cũng chẳng biết phải đi đâu, phải tìm ai... Cái thế giới này thật là vứt đi, chẳng có vị gì." Tôi ngao ngán.

"Sau này chị đi khỏi đây rồi, em có thể đến tìm chị mà".

"Ồ?" Đầu tôi trống rỗng, tay chân nóng bừng lên.

"Sau khi chị ra khỏi đây, sẽ có người đợi em, biết em, em cũng biết nên đi đâu, nên tìm ai." Chị Tâm Tâm vừa nói vừa múa kéo trong tay.

Mất một lúc tôi không sao mở miệng.

Mưa đến suốt nửa đêm, linh hồn tôi vẫn ở mãi nơi cuối hành lang có những giọt nước mưa, dưới mái hiên.

Sau đó, tôi soi gương, một quả đầu punk.

"Bao tuổi rồi mà còn chơi cái này?" Kiến Hán phàn nàn.

"Ồ, chị nhớ là hai năm trước mấy đứa vẫn còn thích mà?" Chị Tâm Tâm chế nhạo Kiến Hán.

"Sao em chẳng nhớ gì nhỉ?" Tôi giả ngu.

Bốn đứa, vắt vẻo trên cái cây nhìn ra "viu" đẹp nhất ở núi sau, vung vẩy que pháo bông rực rỡ trong tay. Những tia lửa vàng tựa những ánh đom đóm nhảy nhót, bông bành giữa rừng khuya. Có lúc tôi sẽ ném que pháo bông sắp cháy hết lên không trung, cho nó xoay những vòng thật đẹp trong gió nhẹ, rồi rơi xuống.

Tôi nhìn chị Tâm Tâm ngồi phía trước, chị khẽ đung đưa đôi chân, mắt nhìn xuống khu cô nhi viện màu trắng xám. Không khóc lóc buồn bã, cũng không rơi nước mắt xúc động.

Chị chỉ nhìn thế. Suốt đêm.

Có thể, từng ký ức nhỏ nhất trong suốt mười mấy năm qua đang lần lượt hiện về trong ánh mắt xa xăm của chị. Cũng có thể không.

Có thể chị đang cảm ơn, có thể chị đang dùng sự im lặng kính trọng để nói lời tạm biệt. Tôi đoán không ra.

Tôi không biết, đến một ngày chuẩn bị rời khỏi đây, liệu tôi cũng ngẩng nhìn như thế, để rồi đột nhiên hiểu được đêm nay chị Tâm Tâm đang nghĩ gì?

Khả Lạc ư ử hát, như thể một nhạc trưởng, nó vung cây gậy chỉ huy cháy sáng rực điều khiển dàn nhạc rừng triền miên tiếng ve ngân, tiếng ếch ộp, chìm đắm trong khúc nhạc tiền biệt đêm hè.

Thật khó lòng tưởng tượng sau khi chị Tâm Tâm rời cô nhi viện, tôi sẽ tiếp tục cuộc sống ở đây với tâm trạng như thế nào.

Nhưng hôm ấy ngồi trên cành cây, tôi không hề nghĩ ngợi điều này. Chị Tâm Tâm còn ở bên tôi một khắc, tôi còn từ chối nghiền ngẫm ý tứ câu "như đột nhiên bị lấy đi vài khúc ruột".

Kiến Hán hiển nhiên cũng không muốn nghĩ nhiều. Hắn dùng ngón chân gắp que pháo bông, hai tay cầm hai trái pháo khói đang xì mù mịt, chìm vào trong màn khói trắng mù lưu huỳnh, miệng hét: "Trời ơi, trời ơi, tôi không thấy gì nữa!"

Khả Lạc dùng màn diễn tấu một mình mê đắm lại, trợn mắt ngạc nhiên nhìn thẳng khuôn Kiến Hán. Chị Tâm Tâm thì cười ha hả, suýt nữa rơi khỏi cành cây.

"Có quái gì đâu mà cười?" Tôi buồn bực. Chị Tâm Tâm ngày mai đi rồi, thế mà chẳng có vẻ đau buồn vấn vương gì cả.

"Nghĩa Trí đang giận chị đấy à? Không muốn xa chị đúng không?" Chị Tâm Tâm càng cười sáng khoái.

Tôi thở dài.

Hình như chị Tâm Tâm chẳng buồn bao giờ, có lẽ đây chính là lý do tôi cần chị nhất.

"Chơi trò này đi! Đây mới là trò chơi bổ ích cần thiết cho đàn ông con trai này!" Kiến Hán gọi lớn, dường như hắn cũng chẳng buồn phiền gì.

Kiến Hán lôi trong ba lô ra mấy chai thủy tinh và một đồng pháo thăng thiên!

"Ôi trời, có lúc tôi thực sự căm ghét lũ ngốc lúc nào cũng ngoạc mồm ra cười các người, làm tôi không rặn ra nổi giọt nước mắt nào!" Tôi bật cười, đón lấy chai thủy tinh, cầm một quả pháo thăng thiên vào.

"Nghĩa Trí, Kiến Hán, Khả Lạc, sau khi chị đi, mấy đứa phải tiếp tục vui vẻ như thế này đây!" Chị Tâm Tâm vui vẻ hét văng lên, "Chúng ta là người một nhà! Vài năm nữa nhất định chúng ta sẽ đoàn tụ!"

"U u u u u u... Chúc chị Tâm Tâm thuận buồm xuôi gió nhé!" tôi gào to, châm tia lửa ở que pháo bông vào ngòi pháo thăng thiên.

"Thuận buồm xuôi gió! Đừng bao giờ quên bọn em nhé!" Kiến Hán đứng dậy hô lớn trên cành cây đung đưa, pháo thăng thiên trên tay hắn đã bắt đầu phụt khói xì xì.

"Chắc chắn sẽ lại đoàn tụ!" Khả Lạc cũng đứng dậy, cầm chai thủy tinh huơ cao.

Bốn đôi mắt, bốn sinh mệnh từng bị bỏ rơi, giờ đây sẽ không còn cô đơn. Bởi vì chúng tôi đã thề sẽ mãi bên nhau.

Bùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Hình ảnh cuối cùng trong cái đêm hè chị Tâm Tâm khệ nệ xách đồng hành lý nặng nề, là bốn vệt sao băng rực rỡ đến chói mắt.

Hình như, trong khoảnh khắc sao băng lóe lên làm thời gian ngưng đọng, tôi đã ngẩng đầu, nhìn chị Tâm Tâm.

Không biết do đom đóm, hay những đốm pháo rơi lả tả, má chị Tâm Tâm sáng lấp lánh.

Sáng sớm hôm sau, khi chị Tâm Tâm bước ra khỏi hàng rào cao vút bằng đồng thau của cô nhi viện...

Tôi không nén được, không nén được...

"Chị Tâm Tâm! Chị thích mẫu con trai như thế nào?" tôi gọi với theo, bất chấp bà cô Hồ lẫn hơn trăm đứa trẻ mồ côi cùng đi tiễn.

Chị Tâm Tâm ngoái đầu, cười lém lỉnh.

"Con trai dũng cảm!" Chị khuyền tay, nhăn mặt.

Rồi lại hắt hơi một cái.

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 2: HIỆP SĨ SIÊU THANH

Sau khi chị Tâm Tâm đi khỏi, số lần tôi và Kiến Hán bị nhốt vào "phòng không ngoan" giảm mạnh. Ngộ nhờ lần nào chuồn học (thường là để tới chỗ Người hùng Tia Chớp chơi) bị tóm được, sau cùng cũng sẽ có Khả Lạc kể nhiệm chị Tâm Tâm, nửa đêm lén vào nhà bếp trộm đồ ăn, nhét qua cửa "phòng không ngoan" cho chúng tôi gặm.

Nhưng, không còn tiếng "hắt xì" quen thuộc nữa.

Hết kỳ nghỉ hè, dường như tôi và Kiến Hán bị ép trưởng thành lên nhiều, hoặc do thiếu mất một khán giả quan trọng nên thời gian nghiêm chỉnh của hai thằng rớt cuộc áp đảo cả thời gian băng nhăng. Có lúc soi gương tôi còn phải giật mình, sao bỗng thấy bản thân trở nên lạ lẫm?

May sao, chị Tâm Tâm tuần nào cũng viết thư cho bà cô Hồ và chúng tôi, kể chuyện học hành, dã ngoại, rồi tham gia các hoạt động đoàn thể, giao lưu các phòng ký túc xá, làm thêm v.v... Cuộc sống của chị phong phú sôi nổi, mỗi câu mỗi chữ đều thấm đượm niềm vui từ cuộc sống

mới mẻ, cùng điều chị muốn truyền đạt: một đứa trẻ lớn lên từ cô nhi viện cũng có thể thoải mái "tương tác" với xã hội, cũng có thể rất xuất sắc, cũng có thể giống như mọi người.

Nhưng chị Tâm Tâm không biết rằng, chị là một người hết sức đặc biệt. Trong tình cảm yêu quý tôi dành cho chị, luôn có một sự ngưỡng mộ không thể che đậy.

Thư chị Tâm Tâm gửi chúng tôi lúc nào cũng viết chung cho cả ba đứa. Trong lòng chúng tôi đều hiểu vì sao chị không viết riêng. Chị muốn chúng tôi mãi chia sẻ với nhau những điều quan trọng.

Vì thế, ba đứa tôi trả lời thư chị cũng viết chung trên một trang giấy. Ba nét chữ khác nhau lèn chặt cứng tờ giấy viết thư thơm phức mùi nước hoa. Để chị cảm nhận được nỗi nhớ và sức sống mãnh liệt của chúng tôi.

"Êu, mày định sau này làm gì?"

Một hôm Kiến Hán thì thầm hỏi tôi trong giờ Toán.

"Tao muốn làm một thằng con trai dũng cảm," tôi nói, chỉ vào bấp chuột trên cánh tay.

"Vớ vẩn. Làm gì có khoa Dũng cảm. Tao hỏi mày sau này làm sao kiếm tiền? Định học cái gì?" Kiến Hán mặt khỗ sở, chỉ vào mớ đề hoán vị tổ hợp trên bảng, nói: "Thực sự tao không nhận nổi môn Toán."

"Tao muốn thi khoa Thể dục thể thao, mày cũng có thể thử xem. Bọn mình nói chung là hai thằng thể lực tốt nhất ở đây. Trong khi chúng nó học thì bọn mình toàn lên núi làm khí mà," tôi nói. Không chỉ môn Toán, mà tất cả các môn tôi đều không nhận nổi.

Thầy Toán dừng tay phấn trên bảng, trừng mắt nhìn bọn tôi rồi lại tiếp tục với đồng hoán vị tổ hợp chết tiệt kia.

"Học thể dục thể thao, sau đó thì sao? Đi thi mười môn phối hợp à?" Kiến Hán cười khùng khục, cổ hạ thấp giọng.

"Không, vào khoa Thể dục thể thao rồi tao sẽ luyện đấm bốc." Tôi siết chặt nắm đấm, nói: "Mày không cảm thấy khoảnh khắc dũng mãnh nhất của một thằng con trai là khi đứng trên võ đài, mồ hôi từ trán chảy dọc sống mũi, nhỏ giọt xuống găng đấm bốc à?"

Kiến Hán ngân ra.

"Mày nghĩ mày dám bốc thì chị Tâm Tâm sẽ yêu mày chắc? Quá vớ vẩn, truyện tranh siêu nhân quyền nào chẳng nhai đi nhai lại ý nghĩa của lòng dũng cảm, chính là 'dám đứng lên, bảo vệ quê hương gia đình' đúng chưa! Thằng ngu này, rõ trò trẻ con!" Kiến Hán cười nhạo tôi.

"Mày hiểu quái gì cái gọi là khí phách nam nhi. Nếu nhân vật chính trong bộ Công phu mà không có võ công thì lấy đâu ra lời thoại 'dám đứng lên' hả?" Tôi chế giễu lại nó. "Còn mày thì sao?"

Kiến Hán nói như đinh đóng cột: "Nghĩ xong từ lâu rồi, tao muốn làm cảnh sát. Xí rồi đấy, mày đừng có mà bắt chước. Bọn con gái đứa nào chẳng mê mê một thằng con trai mặc cảnh phục!"

Tôi gật đầu, nói: "Cảnh sát chuyên xuất hiện sau khi bọn tội phạm đã chết sạch, cho đẹp khung hình thôi, toàn để tên đội ngũ sản xuất phim hiện ðe lên mặt."

Kiến Hán đang định phản bác thì mặt mày bỗng rúm ró đau khổ, hoá ra là Khả Lạc đi ngang qua hành lang, đứng ngoài cửa sổ bắn sợi dây chun vào mặt hắn.

Bọn tôi nhìn ra hành lang, thấy Khả Lạc nghiêm khắc nhìn mình, tay ra dấu "chú ý nghe giảng", sau đó nhảy cạ tưng đi khuất.

Con ranh con càn ngày càng quá quắt, ghét.

"Lần sau đi thăm Người hùng Tia Chớp không cho nó theo nữa." Kiến Hán xoa mặt hậm hực.

"Này, hay Khả Lạc thích mày?" tôi cố ý nói.

Đợt này Khả Lạc cứ bám dính bọn tôi, không thềm chơi trốn tìm, nhảy dây với đám con gái cùng lớp, chỉ để theo đuôi tấn công bọn tôi bằng sỏi và dây chun. Tôi nghĩ, nó hẳn rất muốn thay thế hoặc gần như thay thế vai trò của chị Tâm Tâm, nếu không tức là nó phải lòng bọn tôi.

"Thích cái đầu mày, Khả Lạc thích mày thì có," Kiến Hán nói giọng nghiêm túc.

Thầy Toán lại trừng mắt nhìn bọn tôi, hai thằng đành im thít, gục đầu xuống bàn ngủ.

Thời gian trôi thật nhanh, trong một năm học đại học, chị Tâm Tâm tổng cộng về thăm bọn tôi mười bảy lần, nhưng không lần nào ở được qua đêm, lần sau cách lần trước ngày một xa.

Chị quá bận, càng ngày càng nhiều việc, hết dạy gia sư, đến hoạt động đoàn thể, rồi thì lo bài vở, đi làm thêm... khiến cả thờ cũng gấp hơn trước. Sống ở cô nhi viện chưa từng đụng tới máy tính, nên chị mất rất nhiều thời gian tìm hiểu mạng Internet cùng thứ máy móc lạnh lẽo ấy. Chị cũng đang cố gắng dành dụm mua hai dàn máy tính. Một cho bản thân, một tặng cô nhi viện.

Dù bận rộn, mỗi lần quay về chị Tâm Tâm đều rạng rỡ lạ thường, còn mang theo truyện tranh anh hùng và tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng số mới nhất cho bọn tôi, và quần áo mới cho Khả Lạc.

Chúng tôi sẽ đường hoàng xin phép bà cô Hồ cho nghỉ (không cần trốn học nữa nhé!), rồi bốn đứa dắt díu lên triền cỏ trên ngọn núi sau nhìn bao quát toàn cảnh cô nhi viện, gắng tranh thủ từng giây từng phút để nói chuyện với nhau.

"Chị Tâm Tâm, chị xinh đẹp lại duyên nữa, ở đại học không anh nào theo đuổi chị à?" Mắt Khả Lạc tròn xoe, nhìn chị Tâm Tâm, rồi lại nhìn tôi với Kiến Hán.

Tôi vội nói: "Mấy gã sinh viên chán chết sánh sao được với chị Tâm Tâm?"

Chị Tâm Tâm nghiêm túc đáp: "Đương nhiên là có, chị đặt giá lắm đấy nhé. Học kỳ sau chị còn muốn tranh cử vị trí chủ nhiệm câu lạc bộ Ngôn ngữ ký hiệu nữa."

Kiến Hán đầy tự tin: "Có cũng chẳng hề gì. Dù sao chị Tâm Tâm cũng rất khó cửa đõ, mấy tay kia tha hồ ném mùì đau khổ."

Chị Tâm Tâm giả bộ kinh ngạc: "Thế á? Chị rất khó cửa đõ à?"

"Đúng mà, không thì tại sao bọn em không cửa được chị?" Tôi và Kiến Hán đồng thanh.

Thế rồi lại một trận cười khoa trương nổ ra, mặc dù tôi cười trong thảng thốt.

Người hùng Tia Chớp không phải là chuyên gia trong lĩnh vực tình cảm, thậm chí cũng không phải huấn luyện viên đấm bốc giỏi.

"Yêu đương à? Thứ đó rất khó hiểu, khó hơn cả việc đánh gục một trăm tên lưu manh trang bị súng phun lửa, nên đừng mang ra hỏi ông già này. Gửi thư đến mục tâm sự chuyên trả lời mấy câu hỏi tạp nham trên báo giấy là thiết thực nhất. Còn nữa, đấm ra phải thẳng, lực mới mạnh chứ." Người hùng Tia Chớp uể oải đứng giữa nhà, gặm cái đùi gà rừng nướng trong tay.

Tôi ôm bao cát thở hồng hộc, tóa mồ hôi. Mới nửa tiếng đồng hồ mà sức lực tựa như đã theo chân những giọt mồ hôi mằn mằn, thoát qua hàng vạn lỗ chân lông trút xuống đất.

Aristote kiêu ngạo ngồi bên cạnh, dùng ánh mắt chia ba phần con thỏ rừng vừa bị nó xé xác. Mấy con chó hoang háo hức nhưng rất có trật tự, lần

lượt đến trước Aristote ngoạn phần được chia cho mình. Chẳng con chó nào đếm xỉa đến một gã trai đang trên đường trở thành tay đấm vĩ đại.

"Năm tay cháu, phù, cảm giác không được mạnh cho lắm?" Tôi thờ dốc, mệt phờ.

"Đúng vậy, tao thấy chẳng ý nghĩa gì sất, cho dù mày trở thành vô địch thế giới thì Người hùng Tia Chớp, hay thậm chí một siêu anh hùng mới toanh xì toe đều có thể tát cho mày ngất xỉu mười lần trong vòng một nốt nhạc. Tập đấm bốc không giúp một thằng ngốc trở nên mạnh mẽ đâu." Kiến Hán ngồi xồm trên sàn lấm bẫm. Trước mắt hẳn là tập câu hỏi thi vào trường cảnh sát.

"Thế ạ?" Tôi gạt mồ hôi, nhìn sang Người hùng Tia Chớp già nua.

Người hùng Tia Chớp không gạt đầu cũng chẳng lắc đầu.

Ngay từ đầu ông đã không ủng hộ tôi đấm bốc, thiết nghĩ ông chỉ cần dùng ngón tay phóng ra tí điện là cái bao cát của tôi sẽ vỡ toác hoác, cả bốc khói khét lẹt, không còn nghi ngờ gì nữa.

Hể là con người thì ai cũng bị nốc-ao thôi.

"Chán thật, siêu nhân lẫn con người lười biếng như ông và Kiến Hán không bao giờ hiểu được quyết tâm khổ luyện đấm bốc của cháu đâu. Cái cháu đang luyện là dũng khí! Dũng khí cơ mà!" Tôi ôm lấy bao cát, hai chân muốn khuyu.

"Ừ, cố lên." Người hùng Tia Chớp cũng không muốn làm tôi cụt hứng, trước sau đều tỏ thái độ bàng quan. Nói rồi lại bắt đầu gà gặt.

Lúc này, một viên đá nhỏ xé gió lao về phía Người hùng Tia Chớp đang chuẩn bị trôi vào giấc mơ trưa, Aristote nheo mắt lại, chỉ thấy Người hùng Tia chớp đang uể oải xoa mũi, bất ngờ chĩa ngón trỏ, viên đá lập tức

bị một búi điện vàng chói bao bọc, khựng lại lơ lửng giữa không trung rồi rơi xuống đất.

"Ném trăm lần không trúng được một, vậy mà cháu vẫn còn hứng ném à, đúng là trẻ con." Người hùng Tia Chớp nói xong, cũng tự thấy buồn cười.

Thì ra Khả Lạc lại phát hiện bị chúng tôi bỏ rơi, một mình hùng hổ chạy lên đây, từ xa đã ném đá vào Người hùng Tia Chớp. Trình độ ném đá của nó ngày càng giống chị Tâm Tâm.

"Không hề buồn cười!" Khả Lạc đặt mông đánh phịch, trợn mắt lườm tôi và Kiến Hán.

Kiến Hán vội vàng chăm chú đọc tập đề thi, tôi thè lưỡi, đẩy nhẹ bao cát ra tiếp tục luyện chiêu đấm liên hoàn tự sáng tác. Hai chân bước tuý tiện, hai tay tôi đấm túi bụi không theo quy luật vào bao cát vô tri.

Khả Lạc thừ người nhìn cái bao cát đu đưa như quả lắc đồng hồ. Aristote ngáp dài. Ngay cả con chó cũng coi thường tôi.

"Ông Tia Chớp, cháu hỏi thật, siêu năng lực của ông do đâu mà có vậy? Ông dạy cháu một tí không được sao ạ?" Tôi vừa đấm, vừa thở, vừa hỏi.

"Theo như trong tập một bộ truyện tranh Người hùng Tia Chớp thì ông bị sét mưa dông đánh trúng nên có siêu năng lực phải không ạ?" Kiến Hán hỏi.

"Ồ?" Người hùng Tia Chớp nheo mắt nhìn những luồng điện quang mờ nhạt bò khắp ngón tay.

"Ông vốn là bưu tá, hôm đó đang đi đưa bưu phẩm thì trời đổ mưa, trong số thư từ bưu kiện cần đưa có một gói hàng chuyển phát nhanh chứa

chất hoá học bí ẩn. Về sau đã chứng minh được chất hoá học đó là do gã Tiến sĩ Độc Ác phát minh và gửi đi. Khi sét đánh trúng, không may chất hoá học đó bị đổ ra người ông, dưới tác động của dòng điện cao thế gây ra một phản ứng hoá học kỳ dị, xâm nhập vào bên trong cơ thể. Qua cơn thập tử nhất sinh, từ đó ông có siêu năng lực điều khiển dòng điện. Có phải thế không ạ?" Kiến Hán nói lâu bầu.

"Nhảm nhí. Ba cái chuyện bịa này ta nghe nhiều rồi. Lúc ta đang nổi tiếng, từng nghe nói một tay phóng viên còn nộp bài viết rằng ta hồi bé tự kỷ, chỉ thích ăn pin kiềm, ăn mãi ăn mãi thế là có thể phóng ra điện." Người hùng Tia Chớp cười ha ha. "Kết quả hại rất nhiều bạn nhỏ tưởng thật, đi ăn pin, trời ạ."

Đến đó Người hùng Tia Chớp xua tay, nói: "Bí mật lớn nhất của mỗi siêu anh hùng, chính là nguồn gốc siêu năng lực mình sở hữu. Đó là điểm khởi đầu sự khác biệt, và cũng là điểm yếu của siêu anh hùng. Hãy cứ để cho vô số đồn đoán tồn tại cùng nó thôi."

Tôi ảm ức: "Sao ông có thể khoanh tay nhìn một người hâm mộ ngày ngày luyện môn đấm bốc yếu xìu trước mặt mình, mà không thèm dạy nó cách trở thành siêu anh hùng chứ? Cháu có thể trở thành người kế tục ông mà. Sự nghiệp bảo vệ chính nghĩa chính là được truyền từ đời này sang đời khác đấy thôi."

Kiến Hán nghe một hồi bỏ luôn tập đề thi cảnh sát nhằm chán xuống, nói: "Đúng rồi, ông dạy một tí đi, dạy bọn cháu cách sở hữu năng lực của các siêu anh hùng khác cũng được. Ông có nhiều bạn siêu anh hùng như thế, thế nào chẳng biết cách!"

Khả Lạc ngoẹo đầu thắc mắc: "Thật không hiểu nổi, bọn con trai các anh đang yên đang lành cứ đòi trở thành siêu anh hùng làm gì? Trùm cái mặt nạ vào là chẳng còn ai nhận ra, đêm hôm lên ra ngoài bảo vệ lẽ phải, về

đến nhà rón ra rón rén, không chùng lại bị vợ hiểu lầm đi ăn vụng, phạt cho quỳ vò mít ấy chứ."

Người hùng Tia Chớp gật đầu, trước khi nhắm mắt ngủ còn giơ ngón tay cái về phía Khả Lạc để phụ họa.

"Bụp!" Tôi đâm một cú móc lên vào bao cát.

Chuông reo. Tiết Lịch sử thành phố nhằm chán rớt cuộc cũng kết thúc.

"Trời ơi, hôm nay mới vào tiết đầu mà tao đã siêu buồn ngủ. Sau này tao mà làm tổng thống..." Kiến Hán càu nhàu.

"Mùa hè rồi. Chị Tâm Tâm chắc là sắp nghỉ hè rồi nhỉ? Sắp năm hai đại học rồi?" Tôi ngồi trên bậc cầu thang, bần thần nhìn vết bùn trên giày vải, rờ rẫm đầu tóc, hai bên tóc mai đã trùm kín tai.

"Ờ..." Kiến Hán ngẩng đầu nhìn tôi.

"Hay là.." Tôi nhú mày.

Tôi và Kiến Hán dùng ánh mắt hội ý, tính toán tiết Công dân tiếp theo có nên trốn vào trung tâm thành phố chơi không. Rất nhanh, đã có kết quả.

Hai thằng tôi lén lút trèo qua bức tường rào sau lớp học, đang chuẩn bị vọt lên cánh rừng mát mẻ ở núi sau tận hưởng một ngày nhàn rỗi, bỗng thấy cách mấy chục mét trước mặt có hai thằng nhóc tầm 9, 10 tuổi, hai cái đầu thập thò như phi hành gia thám hiểm mặt trăng, cũng đang chạy về phía lùm cây trên núi.

Tôi và Kiến Hán nhìn nhau.

Hai đứa kia hô lên mấy tiếng, trong lùm cây xa xa có tiếng đáp lại, cả con trai lẫn con gái.

Loáng thoáng nghe có đứa kêu: "Ôi, ở đây mà lại có truyện tranh!"
Tiếp đó là một chập reo hò.

Tôi sửng người. Cả đến truyện tranh cũng bị moi ra rồi?

"Xem ra, căn cứ bí mật của bọn mình bị đánh chiếm rồi."

Tôi và Kiến Hán giật mình quay đầu lại, Khả Lạc không hiểu đã đứng sau lưng chúng tôi từ lúc nào, cho mỗi thằng một "cộc".

"Dám trốn học mà không báo em!" Khả Lạc phách lối giận dữ.

"Báo mà y để bị đánh à?" Tôi xoa đầu, né được cú cốc đầu thứ hai.

Ba đứa nhìn đám giặc con trốn học y như mình, nhận ra mấy thành phần nghịch ngợm nằm dưới, đều là những gương mặt thân quen.

Xem ra, lùm cây ở núi sau này đã bị bọn trẻ con chiếm mất rồi. Có lẽ trước đây bọn tôi cũng vô tình chiếm địa bàn của các chuyên gia trốn học khoá trên cũng nên. Bất cứ việc gì cũng phải có chuyển giao thể hệ mà.

"Thôi kệ, dù sao bọn mình vốn cũng không định ra đây," tôi nói. Hy vọng đám quý con kia sẽ giữ gìn những cuốn truyện tranh.

"Vốn định đi đâu?" Khả Lạc hỏi.

"Trung tâm," Kiến Hán đáp xong, lại bị Khả Lạc một chầu thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Tôi ngẫm nghĩ, bảo: "Hay là chuyển căn cứ bí mật lên khu nhà xưởng của Người hùng Tia Chớp luôn đi, chẳng nào tao cũng thường xuyên đến đây tập dấm bốc. Đây là nơi lý tưởng để những thằng con trai tắm trong mồ hôi rồi một ngày trở thành đàn ông thực thụ..."

Khả Lạc thủ thế võ sĩ, hét lên: "Tên võ sĩ nghiệp dư kia! Xem người có tránh nổi cú đấm thần tốc của ta không!" Dứt lời bèn tấn công tôi khá bài bản. Tôi dễ dàng tránh được đợt tấn công liên hoàn của nó, còn cố ý đụng một phát vào cằm nó nữa. Khả Lạc điên tiết, tóm lấy vai tôi véo thật mạnh.

Kiến Hán thấy hai đứa đùa nghịch ngay chân tường rào ồn ào quá, căng thẳng nhắc: "Điên à? Bọn mình ra chỗ xa hơn tí chơi đi." Rồi gợi ý một cách ranh mãnh: "Hoặc là, bọn mình bắt xe đi thăm chị Tâm Tâm!"

Tôi hơi chần chừ, nhưng Khả Lạc đã nhảy căng lên reo hò.

Tiếng reo hò của nó ngay lập tức kéo theo tiếng giày cao gót và tiếng guốc gỗ lộc cộc của bác Vương quản lý xuất hiện bên kia tường rào. Ba đứa tôi vội vàng áp lưng vào tường, nín thở đứng im, đến tận khi tiếng bước chân khả nghi đi khỏi, tiếng chuông vào học vang lên.

"Phù, hết hồn hết vía." Kiến Hán thở hắt ra nặng nhọc.

"Đề xuất của mày vừa xong trên cả tuyệt vời. Nhưng bọn mình không biết đường đến trường chị Tâm Tâm, cũng không có tiền bắt taxi," tôi nói. Ba đứa ngồi thụp dưới chân tường rào.

"Em có tiền," Khả Lạc cười bí ẩn.

"Tao cũng có, nhưng mỗi ba bảy đồng Nhệ." Tôi sờ nắn túi mình, vốn là chỉ định xuống trung tâm với Kiến Hán, xem xiếc vỉa hè, lượn lơ ngó nghiêng.

"Năm một đồng Nhệ." Kiến Hán xoè tay ra.

"Bốn trăm tám tám đồng Nhệ." Khả Lạc đắc ý tuyên bố, tôi và Kiến Hán trợn tròn mắt.

"Trời ạ, mà lấy trộm hết tiền bà cô Hồ giấu dưới đáy bình hoa đấy à? Tao với Kiến Hán chỉ dám mỗi lần trộm một ít!" Tôi cảm thấy thật đáng sợ, Khả Lạc sớm muộn gì cũng bị bà cô Hồ bắt ăn thịt.

Khả Lạc nhanh như cắt giơ tay véo má tôi, nói: "Ai ngốc như các anh, đây là tiền tiêu vặt chị Tâm Tâm cho em! Chị dặn em là mọi người đều lớn cả rồi, nhưng anh với Kiến Hán vẫn như trẻ con, chỉ biết mua truyện tranh vừa không có dinh dưỡng, vừa rác nhà. Vì thế chị giao tiền cho em giữ, bảo là nếu các anh đưa em xuống phố chơi thì lấy tiền này mời các anh ăn uống, vào rạp xem xiếc, xem phim. Còn không thì, hứ!"

Kiến Hán thốt lên: "Thật bất công! Sao chị Tâm Tâm chỉ cho mỗi mà tiền tiêu vặt!"

Khả Lạc phờn hết cỡ, nói: "Chị Tâm Tâm thân với em nhất nhé, hai anh đều phải chấp nhận sự quản lý của em! Sau này thử bỏ rơi em lần nữa xem!"

Tôi giơ tay oan ức xin hàng: "Mình không cùng lớp cũng chẳng cùng khối, trốn học mà còn phải đi thông báo với em thì còn trốn làm sao được? Trốn học là hành vi cao nhã và tùy duyên, là cảm hứng nhất thời!"

Khả Lạc lớn giọng: "Em mặc kệ! Hai anh muốn đi thăm chị Tâm Tâm với em thì phải thề đi! Thề lần sau trốn học phải báo em, nếu không thì đừng có trốn!"

Tôi và Kiến Hán bốn mắt tìm nhau, trời ơi, sao có thể bá đạo thế này? Từ nay trốn học rắc rối rồi đây, phải đổi cách gọi mới được, ví dụ "giáo dục ngoại khoá cá nhân" hoặc "đã ngoại gắn kết bạn bè" v.v...

Về sau tôi mới biết, Khả Lạc lo lắng đến mức bắt bọn tôi thề thốt, thật ra xuất phát từ một nỗi lo sợ tự nhiên của trẻ mồ côi trong cô nhi viện. Nỗi lo sợ này sẽ bám lấy chúng tôi suốt đời, như hình với bóng.

"OK, anh thề." Tôi thở dài.

"Anh cũng thế." Kiến Hán bất lực.

Khả Lạc giành được chiến thắng quan trọng, hết nhảy từng từng lại xoay vòng vòng như con quay.

Thế là, chúng tôi trèo lên xe buýt đi vào thành phố.

Thăm chị Tâm Tâm.

Tới thành phố Nhện, vào khu trung tâm, xuống xe, chúng tôi háo hức vẫy một chiếc taxi.

"Cho chúng cháu đến trường đại học công lập Dantill!" Khả Lạc nhảy lên xe trước tiên, tôi và Kiến Hán phi theo sau. Đây là lần đầu tiên bọn tôi ngồi taxi đắt đỏ.

Xe taxi chở chúng tôi dạo ngắm trung tâm thành phố, ba đứa cười đùa, lây cả không khí vui vẻ sang bác tài râu ria rậm rạp. Bác hỏi rõ lý do đi taxi của chúng tôi rồi hào phóng tuyên bố chỉ lấy nửa giá tiền. Hàng ghế sau rộ lên tiếng hoan hô.

"Người trong thành phố tốt bụng thật!" Tôi cười.

"Chứ còn gì nữa! Từ khi Hiệp sĩ Siêu Thanh xuất hiện, bọn xấu xa cặn bã giảm đi nhiều. Thành phố nào cũng cần một siêu anh hùng hản hoi là vì thế!" Bác tài cười ha hả.

Tôi và Kiến Hán toét miệng nhìn nhau.

Lúc này, đài thu trên taxi phát đi bản tin khẩn khiến người nghe rối ruột.

Thông tin cảnh sát. Tin khẩn! Đề nghị các công dân không đến gần trung tâm thương mại Lam Điền. Ngân hàng bên dưới trung tâm thương mại hiện đang xảy ra nổ súng kinh hoàng, năm kẻ bị mặt có vũ trang sau khi cướp tài sản bị lực lượng cảnh sát bao vây, đã bắt cóc một phụ nữ làm con tin và điên cuồng chống cự, tại hiện trường liên tiếp có tiếng súng nổ...

Bác tài nhíu đôi lông mày, nhắc bộ đàm: "Anh Lâm, có đấy không?"

"Đấy!"

"Nghe bản tin Thông tin cảnh sát chưa? Cá không?"

"Chơi luôn, lần này cá năm phút!"

"Thế tôi đành cá mười phút vậy?" bác tài nói.

"Xong."

Bác tài cúp điện thoại.

Tôi thò đầu lên hàng ghế trước, hỏi: "Các chú cá gì mà năm phút mười phút thế?"

"Bọn tôi cá mấy phút thì Hiệp sĩ Siêu Thanh xuất hiện dọn dẹp bọn rác rưởi ấy mà, hê, lần nào chẳng thế, không hiểu sao cái lũ ấy vẫn còn hứng thú phạm pháp nhỉ."

Trời! Hiệp sĩ Siêu Thanh!

Tôi háo hức hỏi: "Trung tâm thương mại Lam Điền có xa không ạ? Chú cho bọn cháu đến gần đấy với, cháu muốn tận mắt thấy Hiệp sĩ Siêu Thanh!"

Bác tài đáp không cần nghĩ: "Không xa đâu, cách hai dãy phố, muốn đi thì phải nhanh đấy nhé."

Khả Lạc đánh "bốp" vào mũi tôi: "Mình đang đi thăm chị Tâm Tâm cơ mà!"

Tôi sốt ruột: "Bác tài ơi, Hiệp sĩ Siêu Thanh giải quyết bọn cướp khoảng bao lâu ạ?"

Bác tài quả quyết quay đầu, vô lăng đánh gấp sang trái: "Tối đa mười phút! Để tôi chở mấy đứa đi xem! Đây có thể coi là đặc sản tham quan của thành phố Nhện ấy chứ! Ha ha ha!"

Taxi lao vun vút, tôi và Kiến Hán hú hét điên cuồng. Trời ơi! Lần này có thể chứng kiến một thần tượng anh hùng hùng hực sức sống, chứ không phải cụ anh hùng già nua lỗi thời nữa rồi!

"Uỳnh!"

Bất ngờ, nóc xe chấn động, tốc độ bị ghìm lại một tích tắc, bác tài vừa kêu vừa chỉ vào bóng người màu xanh lam vụt qua trước mặt: "Hiệp sĩ Siêu Thanh vừa mới đạp lên nóc xe mình! Mau nhìn kìa!"

Bóng xanh nọ đạp lên nóc chiếc xe thể thao phía trước rồi lập tức vọt lên không trung, đạp tiếp lên nóc xe buýt!

Hiệp sĩ Siêu Thanh đang thi triển tuyệt chiêu "Bước nhảy lò xo siêu thanh"! Ngay trước mặt tôi!

"Cố lên!" Tôi kéo kính xe xuống gào to.

"Xông lên Hiệp sĩ Siêu Thanh!" Kiến Hán gào toáng từ cửa xe bên kia.

Cuối cùng, bác tài dừng xe lại.

Bởi Hiệp sĩ Siêu Thanh cũng đã dừng lại.

Đứng trên ngọn đèn đường chót vót, khuôn mặt đeo mặt nạ tai mèo xanh lam đang cúi thấp, bộ áo da xanh lấp lánh ánh kim dưới nắng gắt, hai tay anh chấp sau lưng, ngón trở ngoắc vào nhau.

Anh chăm chú nhìn bọn cướp cách hơn chục mét dưới chân, hai chiếc xe cảnh sát đang bốc cháy, khói đen ngùn ngụt, mùi mầy cảnh sát căng thẳng nép sau thân xe, tay cầm bộ đàm gọi cứu viện.

Cô gái bị bắt làm con tin đang bị siết cổ, một tên cướp khác giớ họng súng máy vào lưng cô.

Chờ chút!

"Kia chẳng phải chị Tâm Tâm sao?" Khả Lạc thét lên.

Không ngờ, cô gái bị khống chế chính là chị Tâm Tâm!

Taxi dừng giữa một biển xe những người hiếu kỳ, từ xa quan sát trận quyết đấu giữa anh hùng và kẻ xấu.

Nhưng, đối với ba đứa chúng tôi, đó là thời khắc ngọt thở kinh hãi rùng rờ!

"Không được lại gần! Mà có nhanh mấy cũng chậm hơn đạn của bọn tao!" Một tên cướp gào lên với Hiệp sĩ Siêu Thanh đang đứng trên cột đèn, khẩu súng trong tay hăm hung hăng chĩa vào chị Tâm Tâm, chỉ cần ngón tay hăm bóp cò...

Giọng Kiến Hán run rẩy: "Trời ơi, tốc độ của Hiệp sĩ Siêu Thanh có kịp tốc độ bóp cò không đây?"

Bác tài xế cũng lo lắng theo: "Cô gái kia là người các cháu đang đi thăm à?"

Khả Lạc mếu máo: "Làm sao đây, làm sao đây? Hiệp sĩ Siêu Thanh liệu có bỏ mặc chị Tâm Tâm không?"

Tôi căng thẳng siết chặt nắm đấm.

Trái tim đã bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt.

Hiệp sĩ Siêu Thanh bất động, như một bức tượng đồng câm lặng, nhưng đôi mắt dưới lớp mặt nạ sáng lấp lánh.

"Tất cả nằm xuống cho tao!" Tên cầm đầu hét lớn, chìa khẩu súng hình thù khoa trương của hắn vào tiệm đồ chơi đối diện siết cò, đạn trùng lửa màu lục nổ vỡ toang bức tượng đồng Đội trưởng Chính Nghĩa trước cửa hàng. Mảnh đồng văng tung toé, rất nhiều người vội vàng nằm bò ra đất, hàng loạt kính cửa sổ trưng bày vỡ tan tành.

"Chị Tâm Tâm!" Tôi bỗng dừng hét lớn, chui ra khỏi xe, đứng lên nóc taxi.

Chị Tâm Tâm đang hoảng loạn, không nghe thấy tiếng gọi của tôi, chị chỉ nhắm nghiền đôi mắt, lăm lăm cầu nguyện...

"Thằng nhóc, xuống mau!" Bác tài hoảng hốt.

"Chị Tâm Tâm!" Tôi cũng không hiểu vì sao mình cứ thế gào to, như sợ đột ngột mất đi cái gì đó...

"Bọn mình tìm cách đánh lạc hướng bọn cướp, để Hiệp sĩ Siêu Thanh ra tay!" Kiến Hán cũng chui ra khỏi xe, mồ hôi đầm đìa.

Tôi cũng muốn thế, nhưng làm thế nào bây giờ?

Tiếp tục la hét? Khiến bọn cướp chìa súng sang bên này?

Xông lên? Lôi kéo sự chú ý của bọn chúng? Sau đó kịp thời né được trái cầu lửa đủ sức nổ banh cả trăm người?

Mồ hôi lạnh toát.

Hiệp Sĩ Siêu Thanh lạnh lùng quan sát khung cảnh ngổn ngang của vụ uy hiếp con tin.

Một tên cướp vác súng laser bắn quét qua hàng rào xe cảnh sát, hét: "Bọn tao muốn một chiếc trực thăng! Loại Thunderbird III! Có phản lực thẳng đứng! Chúng mày có mười phút chuẩn bị!"

Tên đầu só quát Hiệp sĩ Siêu Thanh: "Thằng tặc kè hoa kia, biến khẩn trương!" rồi xách khẩu súng máy cỡ đại lên nhắm phía Hiệp sĩ Siêu Thanh siết cò.

Đạn trùng lửa mạnh mẽ xé gió lao tới. Hiệp sĩ Siêu Thanh bình thản giơ tay trái. Một luồng âm thanh kỳ dị nhức óc vang lên khiến tai tôi như muốn nổ tung, cùng lúc đó trái cầu lửa bị vùng "siêu thanh triệt giải" méo mó mờ hồ chặn đứng giữa không trung, thế rồi...

"Thả cô gái ra, đối với một đám tội phạm lo sợ không có con tin, thì con tin chẳng có tác dụng gì đâu." Tay trái Hiệp sĩ Siêu Thanh vịn vào không khí, trùng lửa ré lên một tiếng thảm thiết, cả vỏ lẫn ruột bị khối âm thanh vây bọc nghiền nát, rơi lộp độp xuống đất.

Tên cầm đầu dường như đã lường trước, không hề ngạc nhiên trước đòn tử của Hiệp sĩ Siêu Thanh. Hắn lạnh lùng nhìn siêu anh hùng, bốn tên cướp còn lại nhất loạt chìa những món vũ khí quái dị trong tay về phía Hiệp sĩ Siêu Thanh.

"Sợ không có con tin à? Mày xem tao có dám giết nó không!" Tên cầm đầu quát lớn, rút khẩu Colt ra.

Tôi gần như hồn xiêu phách lạc.

Đúng lúc tên cầm đầu chuẩn bị siết cò bắn chị Tâm Tâm, Hiệp sĩ Siêu Thanh bỗng tung ra một cú đấm từ xa!

Bốn tên cướp còn lại đồng thời nổ súng nhắm vào Hiệp sĩ Siêu Thanh!

Tôi hét lên, Kiến Hán và Khả Lạc nín thở.

Khẩu Colt trong tay tên đầu sỏ bốc khói trắng, viên đạn lạnh lùng bay ra khỏi nòng.

Chị Tâm Tâm trợn cả hai mắt, đứng như trời trồng giữa năm tên cướp ngã gục.

Ánh mắt ngờ ngàng, ngực phập phồng dữ dội.

Còn Hiệp sĩ Siêu Thanh ư?

Trong tích tắc đó, anh xuất ra chiêu "siêu thanh che chắn" mà tôi hết sức quen thuộc, đánh bật luồng đạn của bốn tên cướp, sau đó nhanh như chớp áp sát chúng, dùng "cú đấm trái phá" đã từng hạ gục Tổng tư lệnh Đầu Lô để quật ngã cả năm tên!

Chị Tâm Tâm đưa tay sờ lên bên má tê dại vì bị đạn bắn trúng, ngẩn ngơ nhìn Hiệp sĩ Siêu Thanh trong bộ đồ xanh rực rỡ.

Hiệp sĩ Siêu Thanh mỉm cười.

Tro bụi, cảnh sát ập đến, tiếng reo hò như sấm xung quanh, mặt tường kính toà nhà chéch đối diện phản chiếu ánh vàng rực rỡ, hắt lên thân hình màu xanh lam cường tráng mà thanh lịch của Hiệp sĩ Siêu Thanh.

Khoé miệng bên dưới tấm mặt nạ nhếch lên.

"Em không sao chứ? Vừa nãy tôi dùng một đòn mới phát minh để bảo vệ em, là 'cú đấm phòng hộ'. Nó có thể đẩy bật viên đạn, nhưng sẽ tạm thời làm mất em..." Hiệp sĩ Siêu Thanh càng nói càng chậm.

"Em không sao, cảm ơn... cảm ơn anh đã cứu em." Chị Tâm Tâm ôm lấy má trái tê dại, khổ sở mỉm cười.

"Tôi..." Hiệp sĩ Siêu Thanh ấp úng, chẳng giống một anh hùng thành phố vừa thể hiện siêu năng lực tẹo nào.

"Cảm ơn anh. Anh giỏi thật đấy." Chị Tâm Tâm vui vẻ vỗ vai Hiệp sĩ Siêu Thanh. Trong chốc lát, chị đã lấy lại dáng vẻ đặc trưng của một cô gái vui tươi cởi mở.

"Cứu em là, là ... vinh dự của tôi." Hiệp sĩ Siêu Thanh lúng túng.

Phóng viên ập đến, Hiệp sĩ Siêu Thanh giật mình sức tỉnh giữa vòng vây ánh đèn chớp nháy liên hồi, nhìn chị Tâm Tâm lần nữa rồi nhẹ nhàng nhảy vọt lên cây cột bên cạnh, hai tay liên tiếp đánh vào không khí, thoăn thoắt giẫm lên những khối siêu thanh ngưng kết dẫn về phía bên kia thành phố, khuất dạng trên nền trời xanh thẫm.

Tôi đứng trên nóc xe taxi, thẫn thờ nhìn khung cảnh người hùng cứu người đẹp đầy cảm động.

Đó là cảnh tượng khiến sắc màu xung quanh tái nhợt, âm thanh tan loãng hư vô.

Chị Tâm Tâm, từ đầu đến cuối, không hề nghe thấy tiếng gọi của tôi.

Hiệp sĩ Siêu Thanh đi rồi, tiện tay mang theo thứ quan trọng nhất với tôi.

Và mở ra, một cuộc đối đầu giữa siêu anh hùng với kẻ phàm trần. Cuộc chiến tình yêu cực kỳ không cân sức, cả đời này tôi chưa hề nghĩ tới.

Quán gà rán Thượng tá Diên Rồ.

Chị Tâm Tâm qua cơn hoạn nạn ngàn cân treo sợi tóc, sau hơn nửa giờ trả lời phỏng vấn báo chí, vừa trông thấy ba đứa chúng tôi liền mừng rỡ lao đến, rú rít ôm chầm, không kịp nghĩ đến việc mắng cả lũ trốn học.

Sau đó chị kéo chúng tôi đến đây, một trong những nơi chị làm thêm ngoài giờ.

"Ăn đi ăn đi! Hôm nay chị đang lằng lằng lắm đây! Tranh thủ chị chưa cháy túi hãy ăn đi ăn đi! Chủ tiệm tốt với chị lắm, giảm giá 30%!" Nụ cười của chị Tâm Tâm rạng rỡ làm sao. Đầu của ba đứa bị xoa cả nghìn lần.

"Chị Tâm Tâm! Em nhớ chị quá! Vừa xong em sợ gần chết!" Khả Lạc rút đầu vào lòng chị Tâm Tâm như cái máy khoan.

"Em cũng thế, tim thiếu chút nữa vọt ra khỏi họng." Kiến Hán túm ngực, hào hứng ra mặt, "Nhưng mà được tận mắt thấy Hiệp sĩ Siêu Thanh hạ gục bọn cướp, chao ôi, không uổng công đi chuyển này!"

"Không uổng công cái con khỉ, mình đi thăm chị Tâm Tâm cơ mà, chị Tâm Tâm an toàn mới là quan trọng nhất." Khả Lạc không biết lòi đâu ra sợi dây chun, bắn vào mặt Kiến Hán, Kiến Hán cười hì hì tóm gọn.

Tôi có phần rối bời, ống hút nước lại đem cắm vào đùi gà.

"Này, ống hút là để cắm vào coca chứ không phải đùi gà, đừng làm người ta tưởng cô nhi viện nuôi toàn lũ ngốc." Kiến Hán chế giễu, nhưng tôi chỉ có thể miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Thần kinh phản ứng của thằng cha Kiến Hán thật chậm chạp.

"Lúc này chị cầu nguyện liên tục, quên cả thở, phù, giờ thì cảm thấy thế giới này thật đẹp, tất cả đều tươi mới như vừa bắt đầu lại từ đầu." Chị Tâm Tâm vuốt tóc Khả Lạc, khép mắt lại, nhưng ngay khoé mắt cũng đang cười.

Tôi cũng có cảm giác, thế giới này phút chốc thay đổi hoàn toàn.

"Chị Tâm Tâm, chị có còn cho rằng trên đời không có siêu anh hùng không?" tôi thận trọng hỏi.

"Cái này thì, ha." Chị Tâm Tâm mở mắt ra, không đáp, tay nhặt khoai tây chiên bỏ tọt vào miệng.

"Ôi trời! Chị Tâm Tâm, đừng nói là chị phải lòng Hiệp sĩ Siêu Thanh rồi nhé?" Kiến Hán thất kinh, hấn đứng là đồ ngốc.

Chị Tâm Tâm trả lời với thái độ kỳ lạ: "Đâu ra ai phải lòng ai nhanh thế được? Ăn đi nào!"

Tôi thần thờ hồi lâu, thái độ kỳ quặc của chị Tâm Tâm tôi chưa từng thấy bao giờ.

"Em thấy bộ đồ của anh ấy rất đẹp, cực hợp với cơ bắp của anh ấy, từng khối từng khối..." Khả Lạc thao thao bất tuyệt, bắt đầu tám chuyện với chị Tâm Tâm về bộ trang phục đẳng cấp màu xanh lam của Hiệp sĩ Siêu Thanh.

"Cơ bắp của anh ấy hình như không nổi cục xôi thịt kiểu lực sĩ thể hình cho lắm, nhỉ? Nếu thế lúc mặc quần áo bó sát sẽ lại thành xấu," chị Tâm Tâm nói.

"Phải ạ, anh ấy rất có phong cách, không khoác áo choàng cũ rích như các anh hùng thời xưa, không thì chắc ảnh hưởng hình tượng lắm." Khả Lạc nói.

"Ừ, mặt nạ tai mèo của anh ấy cũng rất độc đáo. Không ngờ ở ngoài trông chẳng hề buồn cười như trong truyện. Trong truyện tranh trông anh ấy hơi bị dị dạng nhỉ." Chị Tâm Tâm cười phá lên.

Tôi ngồi bên cạnh, càng nghe càng lạnh buốt con tim.

"Đúng rồi, không phải em thần tượng Hiệp sĩ Siêu Thanh nhất à? Kể chị nghe vừa rồi anh ấy dùng các đòn gì đi? Giải thích rõ vào nhé." Chị Tâm Tâm háo hức nhìn tôi.

Tôi miễn cưỡng hắng giọng: "Anh ấy có thể kiểm soát âm thanh, dùng tần số đặc biệt làm không khí xung quanh chấn động rất mạnh, thậm chí còn có thể tạo ra khối siêu thanh phát nổ, hoặc sóng siêu thanh siêu năng lượng. Thật ra các siêu năng lực này cũng không mạnh lắm đâu, trong bảng so sánh của tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng, Người hùng Tia Chớp vào thời kỳ đỉnh cao có tổng điểm cao hơn Hiệp sĩ Siêu Thanh, trong khi siêu năng lực của anh ấy được tạo ra trên cơ sở khả năng điều khiển âm thanh..." Tôi giải thích một cách tù mù, nhưng bất chấp các yếu tố dìm hàng khách quan lẫn chủ quan được thêm thắt, chị Tâm Tâm càng nghe càng chăm chú.

Chị nghiêng đầu, hút coca.

"Lạ thật nhỉ, con người làm sao có thể điều khiển được âm thanh? Âm thanh? Năng lực kỳ lạ thật." Chị Tâm Tâm trở nên hào hứng chưa từng thấy đối với siêu năng lực của anh hùng thành phố.

"Người hùng Tia Chớp cũng rất siêu, ông ấy điều khiển được dòng điện đấy nhé! Còn nhớ tuyệt chiêu của Người hùng Tia Chớp hôm đấy không? Bùm một phát ấy!" Kiến Hán cũng gia nhập cuộc chiến. Thể hiện tinh thần màu cờ sắc áo rõ ràng.

"Tuyệt chiêu mới của anh ấy, làm cho má chị bây giờ vẫn còn tê, tai vẫn kêu ong ong." Chị Tâm Tâm sờ lên má trái, như thể vừa bị thơm một cái.

Chiêu này của Hiệp sĩ Siêu Thanh chắc hẳn là đánh một khối siêu thanh phòng ngự lên má chị Tâm Tâm, làm cho viên đạn bắn phải khối siêu thanh bật ra rơi xuống đất. Có được chiêu này, nếu điều chỉnh thêm về phạm vi sử dụng, chắc chắn Hiệp sĩ Siêu Thanh sẽ giành được điểm số rất cao trong bảng xếp hạng về xác suất cứu sống con tin trên tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng số tới. Nhờ vậy vượt qua cả mớ anh hùng vốn điểm cao hơn anh ta.

Tôi không thể tưởng tượng nổi.

Cảm giác hụt hẫng trầm trọng.

"Lần sau có dịp gặp lại anh ấy, chị sẽ xin chữ ký cho em nhé." Chị Tâm Tâm giơ hai ngón tay chữ V với tôi.

"Cảm ơn chị!" Tôi buột miệng.

"Thế thì em cũng xí phần!" Mắt Kiến Hán sáng lên. Trời ơi, thăng đầu đất!

Tối hôm đó, tôi tỉnh giấc thấy trước mặt ngồi lù lù một bà già đang luôn miệng cắn nhả, định thần nhìn kỹ, hoá ra là bà cô Hồ đang trên đà giáo huấn.

Ô hô, sao tôi lại ở đây nhỉ?

À, phải rồi! Về sau, ở tiệm gà rán, chị Tâm Tâm mãi miết hỏi đủ mọi thứ về Hiệp sĩ Siêu Thanh, linh hồn tôi không hiểu chìm ngìm đi đâu mất.

"Ba đứa bọn bay, nhất là Khả Lạc, Tâm Tâm đi khỏi là bọn bAy ngày càng quá quắt, dăm hôm ba bữa lại muốn trốn biệt tăm biệt tích, coi thường chương trình giáo dục miễn phí do chính phủ dày công thiết kế, thành ra một lũ đầu đường xó chợ! Phương châm giáo dục của cô nhi viện Tuy Vi

dạy bọn bay như thế hả?" Bà cô Hồ đập mạnh xuống bàn gỗ đàn hương, trong cơn điên ruột.

"Chúng con vốn là trẻ đầu đường xó chợ không ai nhận mà!" Kiến Hán lầm bầm.

Trước mặt là bà cô Hồ lặp đi lặp lại điệp khúc giáo dục nghe đã mòn tai, mà trong lòng tôi chỉ có hình ảnh chị Tâm Tâm chăm chú hỏi han về thần tượng mình ngưỡng mộ nhất.

Về sau, khi chị Tâm Tâm đưa cả bọn đến tham quan trường chị học, tham quan ký túc xá chị ở, tôi chỉ là một cái xác trống rỗng. Mỗi câu mỗi chữ Kiến Hán, Khả Lạc, chị Tâm Tâm trò chuyện đều dễ dàng xuyên qua cơ thể tôi. Đến cuối cùng, chính tôi cũng không còn chút ấn tượng mình đã về cô nhi viện như thế nào.

Hoá ra, linh hồn quả thật có khối lượng, và còn rất rất nặng. Hễ linh hồn bị thổi bay qua lỗ mũi, cả người sẽ trở nên nhẹ bồng, nhẹ đến mức ngay bản thân cũng không biết rằng mình từng tồn tại.

"Các con phải biết tự trọng, muốn người khác tôn trọng mình, thì nhất định phải chăm chỉ học hành mới được. Giống như Tâm Tâm, trước đây mặc dù hơi ham chơi, nhưng con bé rất có chí tiến thủ, biết nghe lời ta, bài vở thuộc lầu lầu..." Bà cô Hồ càng nói càng say sưa, nước bọt văng cả lên mặt tôi.

Vấn cái điệp khúc cũ, bất cứ vấn đề gì cũng chỉ có một phương án giải quyết là chăm chỉ học hành. Tựa hồ tất tật chân lý trên thế giới này đều giấu bên trong mấy cuốn sách giáo khoa dày cộp, chỉ cần bỏ thời gian đọc hết trang này tới trang khác, đi thi điểm càng cao, thì cuộc đời sẽ càng mỹ mãn vậy.

Nhưng liệu cái bà già đang chém gió ra mưa trước mặt có thuyết phục được tôi rằng chăm chỉ học tập có thể chiếm được trái tim chị Tâm Tâm

hay không? Có thể không? Chăm chỉ học tập có làm người ta trông hiên ngang dũng cảm? Hiên ngang hơn cả Hiệp sĩ Siêu Thanh luôn thản nhiên trước đám người xấu sủng găm đày mình? Ở thành phố này, có biết bao nhiêu tiến sĩ kiến thức đầy đủ, nhưng lại chỉ có một Hiệp sĩ Siêu Thanh. Có thật học hành sẽ khiến người ta trở nên khác biệt không?

"Có được không ạ?" Tôi hỏi không đầu không đuôi.

Bà cô Hồ ngờ ngàng nhìn tôi, Kiến Hán đang mụ mị gà gật và Khả Lạc đang cúi đầu nghịch đôi giày mới cũng quay sang nhìn tôi.

"Được cái gì?" bà cô Hồ hỏi.

"Nếu con chăm chỉ học hành, chị Tâm Tâm có ưng con không?" Tôi hỏi rất nghiêm túc.

Bà cô Hồ ngờ ngạc nhìn tôi, rồi bảo: "Chăm chỉ học hành là đúng rồi!"

Cảm xúc siết chặt năm đêm hôm đó, đến giờ tôi vẫn nhớ rõ mồn một.

"Cháu muốn có sức mạnh," tôi nói.

"Ừm." Người hùng Tia Chớp chẳng thềm quan tâm, ngón tay phóng ra điện châm điều thuốc lá sâu kèn trên tay.

"Một người bình thường có thể có sức mạnh không?" Tôi hỏi, nhìn Aristote đang nằm trên mặt đất.

Aristote nhìn tôi bằng ánh mắt ngạo nghễ hết sức, hàng chục vết sẹo dị dạng trên mình nó toát ra ánh sáng nhạt màu xanh. Nó là một con chó mạnh, chắc chắn không hiểu được tâm trạng của tôi.

"Thế thì vất vả lắm. Mà phải bắt chước Người Dơi, bỏ ra vài chục triệu đô la Mỹ nghiên cứu chế tạo một bộ giáp sắt bọc lấy cơ thể yếu đuối, còn phải chế cái xe đầy bảo bối như túi thần kỳ của Doraemon. Mà rất

cuộc, Người Dơi vẫn bị tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng cho đứng bét, thậm chí thua cả Thăng bé Cà Chua." Kiến Hán đưa ra phát biểu ném đá hội nghị.

"Tình yêu có thể biến một người trở thành vô địch", tôi kiên định.

"Ai bảo thế?" Khả Lạc giơ tay.

"Anh hùng đã khuất của thành phố Boston, Nhà Vô Địch Tình Yêu," Kiến Hán trả lời thay tôi.

"Vấn đề chính là như vậy." Tôi ngắm nghía năm đấm của mình.

Người hùng Tia Chớp chỉ mãi hút thuốc, cùng Aristote phóng tầm mắt ra xa.

"Bụp!"

Từ đó về sau, mỗi cú đấm bao cát của tôi đều mạnh mẽ là thế, quyết liệt là thế, chỉ nghe tiếng rên của bao cát cũng đủ biết. Ẩn chứa trong cơ bắp của gã choai choai 16 tuổi là một thứ chắc nịch nhường nào.

Mỗi ngày đi học, tôi đều nghiên cứu ba cuốn cẩm nang giấu dưới gầm bàn: Một trăm tư thế của vua đấm bốc, Phân tích các tuyệt chiêu sát thủ của Siêu nhân Quyền Anh, Cú đấm móc kiểu mới bạn phải biết. Đến khi tan học lại bắt chước ảnh trong sách tự chỉnh sửa tư thế và bước di chuyển trên hành lang. Thỉnh thoảng tôi chuồn học lên núi sau tập đấm bao cát trong khu nhà

xưởng hoang phế. Ngay cả Người hùng Tia Chớp suốt ngày gà gật cũng tấm tắc ngạc nhiên, khen tôi tiến bộ.

Mặt khác, mỗi chiều hoàng hôn tôi đều ngắm nhìn bức ảnh của chị Tâm Tâm, sau đó chạy vòng quanh cô nhi viện năm mươi vòng, cự ly

chừng năm nghìn mét, để rèn luyện thể lực, tăng dung tích phổi, và cả sức bền - thứ cần thiết nhất đối với một võ sĩ quyền Anh.

Bất kể ngày mưa hay ngày bão, tôi luôn một lòng tâm niệm câu châm ngôn "tình yêu có thể vô địch". Bước chân càng sỏi càng rộng, càng chạy càng xa, cuối cùng mười nghìn mét chỉ là chuyện nhỏ. Khi mồ hôi mặn chát tuôn ròng ròng không mở nổi mắt, tôi mới cảm thấy giấc mơ sức mạnh tiến gần mình thêm một chút.

Đêm đêm trước khi đi ngủ, Kiến Hán nằm trên giường cày bộ đề trường cảnh sát, còn tôi vừa tập chống đẩy một tay trên sàn nhà lạnh giá, vừa đọc đi đọc lại thư chị Tâm Tâm và ngắm ảnh chị để trên nền nhà. Chống đẩy một tay từ năm tầng lên mười, rồi từ mười lên hai mươi cái.

"Nói thật nhé, mà tự hành hạ bản thân cũng chuyên nghiệp đấy!" Kiến Hán vẫn nằm trên giường.

"Người چرا دوستو được chị Tâm Tâm nhất định là tao, không phải mày." Tôi dương dương tự đắc. "Bởi vì tao nỗ lực gấp trăm lần mày."

"Tình yêu không phải cứ nỗ lực là có được đâu." Kiến Hán ra vẻ trầm ngâm.

Ba cái câu vừa ngu vừa nhụt chí kiểu đó, vào tai tôi bên này lập tức chui ra bên kia, không mảy may ảnh hưởng.

Dần dần, khi chống đẩy một tay từng bước từ hai mươi tầng tiến đến một trăm cái, tôi đã tròn 18 tuổi, thư chị Tâm Tâm gửi về đã xếp đầy giá sách.

Thế là, đã đến lúc.

Tôi và Kiến Hán vác theo hành lý gọn nhẹ, đứng trước cô nhi viện trong hoàng hôn màu da cam, nhìn cái bóng nghiêng dài của chính mình rớt

cuộc đã bước chân rời khỏi cô nhi viện.

Chuyến này đi, chúng tôi sẽ vĩnh viễn không bao giờ quay lại.

"Các anh nhất định phải chờ em ngoài đây nhé! Đừng bỏ rơi em!"

Khả Lạc khóc sưng cả mắt.

Khả Lạc 17 tuổi, là đứa trẻ được mến mộ nhất cô nhi viện.

"Anh chờ cô!" Kiến Hán bảnh choẹ vuốt tóc.

"Yên tâm đi, đổ ai bỏ rơi nổi cô!" Tôi đùa, khoác vai Kiến Hán.

Thế là, một huyền thoại mới sắp sửa ra đời.

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 3: VẠCH XUẤT PHÁT KHÔNG CÔNG BẰNG

Rời cô nhi viện, tôi và Kiến Hán thuê một căn phòng nhỏ cũ nát hễ mưa là dột, mau chóng ổn định cuộc sống. Không có gì ngọt ngào bằng tự do, chúng tôi đã mong đợi nó quá lâu nên tự do đến không hề mang theo sự bất an ngỡ ngàng hụt hẫng.

Tự do chính là giải phóng, một cảm giác thuần túy, khoảnh khắc đặt chân vào căn phòng sặc mùi mốc meo này, đến thở tôi cũng cảm thấy khoan khoái vô cùng.

"Nghĩa Trí, bao giờ bọn mình đi thăm chị Tâm Tâm?" Kiến Hán lau mặt bàn.

"Chắc ba hôm nữa có kết quả thi cảnh sát nhỉ? Tao chắc chắn mà, lúc đó đi thăm chị Tâm Tâm ăn mừng một thể," Tôi trả lời, nghĩ cách xử lý thùng trên trần nhà.

"Mày đổi cách gọi chị Tâm Tâm thành Tâm Tâm à?" Kiến Hán dờ khóc dờ cười, lôi bút giấy ra viết thư thông báo địa chỉ cho Khả Lạc, kẻ vẫn đang bị cầm tù trong địa ngục của bà cô Hồ.

"Chớ sao. Tao 18 tuổi rồi, Tâm Tâm không thể nào coi tao là trẻ con nữa. Tự bản thân tao phải điều chỉnh, muốn cưa đổ Tâm Tâm thì trong xưng hô nhất quyết không được lép vế." Tôi nhếch miệng cười, trời ạ, vết thùng to tổ bố thế này, không khó mường tượng thảm cảnh hai thằng tôi lén lút, che ô trong phòng mỗi khi trời mưa.

"Hay bọn mình làm lại cái trần đi!" Kiến Hán đề xuất.

"Ừm." Tôi ngẫm ngợi. Làm lại trần thì phải có tiền nhưng bọn tôi gần như đã đổ toàn bộ tiền vào khoản đặt cọc nhà rồi.

"Yên tâm đi, tao nhất định thi đỗ trường cảnh sát của thành phố Nhện, đến lúc đó sẽ có tiền làm lại trần thôi." Kiến Hán như đọc được suy nghĩ của tôi.

"Tao cũng phải đi kiếm câu lạc bộ mới được", tôi nói, "Theo bản thân tự đánh giá thì tao đã đủ trình thi đấu lấy tiền thưởng, bắt đầu con đường đến với ngôi vô địch. mấy bài luyện ở các sàn tập thông thường tao đều tập cả nghìn lần rồi."

Kiến Hán động viên: "Mày giờ đô con hơn trước nhiều, chắc chắn ẵm giải." Đoạn giờ nằm đấm cụng vào bắp tay tôi.

Tôi gật đầu: "Hơn nữa, tao có tuyệt chiêu sát thủ - tình yêu."

Kiến Hán cười ha hả: "Đợi mày lấy được tiền thưởng, bọn mình thuê căn khác đàng hoàng hơn, tao nghĩ khỏi cần sửa trần với thay cửa hay làm bộ xí làm gì hết."

Ngay đêm hôm đó. Tôi và Kiến Hán vào khu trung tâm tìm câu lạc bộ quyền Anh, xem chỗ nào có vinh hạnh đón nhà vô địch tương lai. Tìm tới tìm lui cũng có mấy câu lạc bộ quyền Anh cao cấp trực thuộc trung tâm thể hình, nhưng không ngờ tôi lại bị từ chối những ba lần, lý do lần lượt là:

"Xin lỗi, không có tiền thì không được tham gia."

"Rất xin lỗi, câu lạc bộ chúng tôi chỉ phục vụ rèn luyện sức khỏe thông thường."

"Sorry cu, đây là trung tâm huấn luyện tuyển thủ Olympic. Cu chưa đủ tư cách bước vào cửa đâu, kiếm vài danh hiệu quán quân về rồi hẵng tính!"

Lần nào tôi cũng nhún vai đi ra, tìm đến câu lạc bộ tiếp theo. Nói chuyện với mấy người quá cao cấp này cũng mệt thật, hóa ra thế giới có khá nhiều kẻ nghe giọng đã giống bà cô HỒ.

"Vạn sự khởi đầu nan, chi bằng bọn mình bắt đầu với câu lạc bộ kém kém một tí." Kiến Hán dừng chân, chỉ vào ánh đèn tù mù bên cạnh.

Chúng tôi đang đứng trước một câu lạc bộ quyền Anh nhỏ bé xập xệ trong con hẻm bẩn thỉu.

Mũi tôi chun lại. Có mùi mồ hôi nóng giã.

Và cả tiếng va đập chắc nịch, kịch liệt.

"Ừ nhất trí cao. Đây mới là nơi tao nên đến," tôi nói, bước vào bên trong.

Bên trong câu lạc bộ bất chợt im phăng phắc, bốn bề mồ hôi dường như bay hơi thành một thứ không khí ngọt ngào đầy áp lực. Bấy đôi mắt sẫm soi tôi và Kiến Hán.

Người luyện đấm bốc, dù tập trung cao độ, nhưng đồng thời cũng hết sức nhạy cảm, nhất là lúc tung đòn. Bởi vì tôi cũng thế.

"Cậu là?" Một người đàn ông trung niên có dáng huấn luyện viên nhìn tôi, tay còn cầm miếng đệm bảo vệ cánh tay.

Tôi cúi gập người, lịch sự chào hỏi: "Xin chào, em tên là Vương Nghĩa Trí, muốn vào tập ở câu lạc bộ, sau này tham gia thi đấu."

Một thanh niên to cao đứng cạnh bao cát treo to tướng nhìn tôi, hỏi: "Chú em bao nhiêu tuổi?" Miệng vẫn thờ phì phò.

Tôi nhìn thẳng vào ánh mắt ngờ vực của anh ta: "Mười tám." Tuổi này chơi quyền Anh quá vừa vặn.

Một bác râu ria xồm xoàm nằm dưới máy đẩy tạ, nhắm mắt phán: "Cậu cao khoảng 1m74, nhưng quá gầy. Tôi đoán cậu chỉ tầm 70kg gì đó. Cân nặng này trước đây thuộc hạng nhẹ, nhưng ngày nay cậu sẽ bị nện thê thảm đấy." Giọng nói rất vui vẻ, như thể đã chứng kiến thảm cảnh của tôi.

Sau đó, không khí im lìm bốn phía chợt giãn ra, mọi người đều ai làm việc nấy, tập tạ, nhảy dây, đấm bao cát, những âm thanh xé gió lại phát ra như trước khi tôi bước vào.

Tôi biết luật quyền Anh từ mười năm trước đã được tiến hành sửa đổi rất nhiều. Hiện nay thi đấu quyền Anh hoàn toàn căn cứ vào chiều cao để xếp hạng cân, mỗi đề xi mét là một hạng

cân, đơn giản rõ ràng, nhưng từ khi trọng lượng cơ thể không còn là tiêu chuẩn ấn định hạng cân, rất nhiều gã cơ bắp bèn được dịp tung hoành trên sàn đấu, đưa sức lực điền lên ngôi.

Với chiều cao 1m75, tôi dĩ nhiên được xếp vào hạng cân Cá mập. Ở hạng cân không mấy dễ chịu này đều là các chú các bác bậm trợn dữ dằn, nặng từ 85kg trở lên đeo găng thượng đài nện đối thủ.

"Em chấp nhận gian khổ," tôi quả quyết. "Hơn nữa, em muốn chiến thắng."

Nhưng tiếng tôi chìm ngấm giữa một bể âm thanh dữ dội, chẳng ai có hứng lắng nghe.

"Làm sao đây?" Kiến Hán hít một hơi thật sâu, lo thay cho tôi.

Tôi cởi phăng áo, nghiêng rặng tiến đến cái bao cát treo có giăng dây xuống sàn không được ai đoán hoài, lạng lẽ đánh đập nó, như vẫn luyện tập ở chỗ Người hùng Tia Chớp.

Nhưng chẳng ai để ý tôi đang làm gì. Bọn họ đều coi tôi như không khí, chẳng có một tí tẹo hứng thú nào, không cả buồn đuổi tôi ra khỏi đây.

Kiến Hán đứng ở cửa bối rối quan sát. Tôi đưa mắt ra hiệu cho hắn đi về trước. Hắn hiểu ý định trường kỳ kháng chiến của tôi, bèn gãi đầu gãi tai quay ra.

Tôi nhìn theo dáng người Kiến Hán, nghĩ tới việc hắn là tình địch của tôi, rồi nghĩ tới Tâm Tâm.

"Muốn có sức mạnh thì không còn con đường nào khác," tôi tự nhủ, hét lớn lên một tiếng rồi lần lượt tung ra từng cú đấm trong cuốn Phân tích các tuyệt chiêu sát thủ của Siêu nhân quyền Anh mua qua đường bưu điện nào là "cú đấm xoáy chân vịt", "cú đấm kim cương", "tam tẩu tanh máu", "năm thế quét đổ ngàn quân" v.v...một bộ sưu tập các tuyệt chiêu hoành tráng.

Tự nghịch một mình, tôi vẫn đánh đấm rất hào hứng. Dù sao ở căn phòng trọ xập xệ của bọn tôi cũng không treo được bao cát, trần nhà có thể sụp xuống ngay lập tức! Hơn nữa, bao cát rất đắt, nhân đang không ai cản trở, tôi phải tranh thủ cơ hội dần dần dần cốt.

Bỗng nghe trảng cười ha hả.

"Thằng nhóc!" Ông bác râu ria đang đẩy tạ cười hụt cả hơi, bỏ cây tạ nặng nề xuống, đi đến trước mặt tôi.

Tôi không dừng tay, nhưng mắt nhìn ông ta.

"Tớ cũng mua cuốn sách bán qua bưu điện đó, không ngờ Nhóc con thú vị đấy, mua cả sách của Siêu nhân Quyền Anh hết thời." Bác già râu ria khắp người nồng mùi mồ hôi, nhưng nụ cười thoải mái. "Tớ tưởng chỉ có hội cao tuổi chúng tớ mới thích Siêu nhân quyền Anh, đã giải nghệ bao nhiêu năm rồi cơ mà."

Tôi thừa nhận: "Tại vì cuốn đó bán qua bưu điện rất rẻ, nên em mới đặt mua. Thật ra em không thích Siêu nhân Quyền Anh, tại vì ông ấy phải sử dụng siêu năng lực mới tung ra được các đòn đấm lợi hại như thế."

Ông bác râu ria khựng lại, tròn tròn hai mắt, rồi cười phá lên: "Ha ha, thằng nhóc cũng hài hước đấy. Nếu cậu thật sự muốn chơi đấm bốc, tớ có thể trực tiếp dạy cậu. Có được không, ông chủ ơi?"

"Tùy chú." Người trung niên vung miếng đệm bảo vệ cánh tay trả lời.

"Nghe thấy chưa. Từ nay về sau tớ là sếp của cậu nhé. Tớ là kẻ gan lì từng mười một lần thách đấu đai vô địch, Blues danh tiếng lẫy lừng! Cậu phải nghiêm chỉnh cho thật chặt mà chạy theo chương trình huấn luyện gian khổ địa ngục của tớ!" Ông bác râu ria tên Blues phấn chấn tinh thần. Ngay cả tôi cũng bị lây phải niềm vui mọt mọt gốc ghếch của bác ta.

Từ đó, tôi đi theo một võ sĩ quyền Anh sắp sửa hết thời không có tương lai bậc nhất. Chuẩn bị từ sàn quyền Anh hè phố chật hẹp tung năm đấm đến những sàn đấu đèn sáng trưng bừng, hết như các nhà vô địch tiền nhiệm.

Sau đó chiếm được trái tim của Tâm Tâm.

Blues là một kẻ vô danh huyền thoại.

Cao đến 1m93, là tuyển thủ quyền Anh hạng Cá voi xanh, nhưng kể từ khi bước chân vào giới quyền Anh nhà nghề, bác chưa hề đấu trận nào ở hạng Cá voi xanh cả.

Bởi sở hữu một cơ thể cực kì đáng ngưỡng mộ và được mệnh danh là võ sĩ thiên tài trăm năm có một nên sự kiêu hãnh của bác cũng gấp đôi người thường. Từ năm 18 tuổi gia nhập câu lạc bộ quyền Anh Spartacus lớn nhất thành phố Nhện, bác đã luôn tập trung cùng các võ sĩ của hạng cân nặng nhất - hạng Bão với chiều cao từ 2m trở lên. Năm 19 tuổi, Blues đăng

ký thi đấu chính thức luôn ở hạng Bão, gây chấn động toàn giới quyền Anh!

"Hồi đó tớ óách lắm! Khởi đầu quất luôn hai mươi trận thắng liên tiếp, trong đó có mười bảy trận nốc ao! Khà! Vào đến tận vòng bán kết mới thua." Blues vừa xem tôi tập đấm, vừa ở bên cạnh diễn thuyết.

"Mạnh thế cơ ạ?" Tôi lấy làm kinh ngạc, thành tích này quả thực quá đáng sợ!

"Chứ sao, năm thứ hai, tớ vào hẳn chung kết. Hồi đó vô địch hạng Bão là ai cậu đoán xem? Chính là Louis Jean Ma Quỷ 135kg đấy nhé. Sếp của cậu đấu với hẳn ta đến nửa cuối hiệp thứ chín mới bị hẳn thắng điểm, ha ha ha! May cho hẳn đấy, thoát được cú móc hàm đếm ngược ba giây của tớ!" Blues cười ha hả.

Tôi ngừng tay tra tấn bao cát, há hốc miệng: "Nếu sếp đánh hạng Cá voi xanh thì có phải đã vô địch từ đời nào rồi không?"

Blues khinh bỉ: "Hừ, cái đai vô địch nhỏ hơn một cỡ thì còn mùi mẽ gì? Đã đánh nhau lý nào lại không nhắm tới danh hiệu cao nhất? Hồi đó về mặt kinh ngạc của Louis Jean khi đấu với tớ đến hiệp thứ chín cũng y như mặt của cậu bây giờ. Nghĩ lại mới thấy đáng đồng tiền bát gạo!"

Một người đang tập trên máy chạy bộ nói xen vào: 'Anh Blues, năm tháng huy hoàng của anh qua lâu rồi!'

Blue gật đầu, cũng chẳng phủ nhận, bảo: 'Này nhóc, đừng có dừng tay, cậu tiếp tục đấm, tớ tiếp tục kể.'

Tôi ngăn người: "Có phải sếp nên dạy em một chút kỹ thuật ra đòn không?"

Blues gạt phắt: "Mẹ kiếp, choảng nhau cần chớ gì kỹ thuật? Thăng nào mạnh thăng đó thăng, thăng nào không mạnh thì kiểu gì cũng chỉ có thua. Cậu kiếm cách nào luyện cho thành thạo nhất là ngon, đảm bữa một phát cũng đủ làm thăng khác chết khiếp."

Tôi hết hồn, có lẽ nào bác này chỉ là một tên cuồng đấm đá?

Tôi tiếp tục đánh đập cái bao cát trong mông lung, nghe Blues thao thao diễn thuyết về sự nghiệp vĩ đại của bác ta.

"Về sau trong mười năm liền, tớ liên tục lọt vào chung kết tranh đai vô địch, dọa chết khiếp đám lượt béo hạng Bão. Hồi đó tớ cũng có khối người hâm mộ néh. Thịnh thoảng còn được thành phố khác mời đi đấu "người chọi thú". Mẹ kiếp, hồ rồi sư tử với gấu chớ nọ kia, tớ tấn mấy con rồi. Ngày nào về khách sạn nghỉ ngơi cũng có mấy cô em hâm mộ nằm sẵn trên giường xin tớ đụng chạm, hê hê hê!" Blues cười thật sự sáng khoái. "Louis Jean Ma Quỷ thành ra cũng phải chiến với tớ ròng rã mười năm, đến tận khi hãn giải nghệ. Hãn nói cả đời này không bao giờ muốn đấu với tớ nữa, bởi vì trung bình chỉ ba hiệp là hãn có thể giả quyết gọn đối thủ, nhưng đấu với tớ cả mười lần đều đánh đến cuối hiệp thứ chín, mệt gần chết. Mà hàm tớ rất cứng néh, chỉ bị hãn nốc ao có bốn lần. Mẹ kiếp, bốn lần!"

Đầu óc tôi hoang mang, trời ơi, sao gã lực lưỡng điên rồ này lại là sếp của mình vậy?

"Tiếc là, về sau qua tuổi 31, thể lực tớ giảm sút, phản ứng có phần chậm chạp, nhưng đều không thành vấn đề, mấu chốt là tớ hơi chủ quan, không ngờ lại bị mấy thằng du côn đường phố bắn cho hai phát súng. Đây này! Cậu thấy chưa!" Blues chỉ vào vết sẹo lớn gần hông. Tôi nhìn mà giật mình.

"Sau khi bị thương, mẹ kiếp, hể tớ ra đòn quá nhiều quá mạnh là lưng như bị điện giật, đau tưởng chết. Dần dà, tớ chỉ vào được bán kết, vòng loại

mười sáu, cuối cùng ngay cả vòng loại cũng rút dài!" Như đang kể đến đoạn siêu hài, Blues ôm bụng cười tự trào.

Rồi cả câu lạc bộ cũng đột ngột cười rộ lên, còn tôi lại rất bối rối.

Blues cười đỏ cả mặt, vỗ vai tôi nói: "Đừng ngại, cái nghiệp đánh đấm là thế đấy, giờ tớ 38 tuổi rồi, thế mà vẫn có thể đánh đấm ở hạng Bão, vậy là siêu quái vật rồi, ha ha ha ha!"

"Thế nên anh Blues mới bị câu lạc bộ Spartacus đá ra khỏi cửa, tìm đến chốn xập xệ hôi rình này của chúng ta! Đời là thế mà." Người đàn ông trung niên đang hướng dẫn kỹ thuật đấm nhếch miệng để thêm.

"Anh Blues giờ chỉ là tay vô danh không ai để ý tới. Qua thời đỉnh cao thì sẽ xuống dốc, cậu sau này cũng phải quen với điều đó thôi."

Tôi chột nghĩ tới Người hùng Tia Chớp.

Ông ấy cũng đã qua thời đỉnh cao, cũng đã bị lãng quên.

Tôi buột miệng hỏi: "Sếp, sao sếp không quay về đấu hạng Cá voi xanh, bây giờ sếp quay về, không chừng vẫn có thể đoạt đai vô địch đấy?"

Blues ngoáy mũi, đáp: "Mẹ kiếp, sếp của cậu thích đánh đấm chứ không phải đánh đấu, xuống hạng Cá voi xanh có thắng cũng chán. Võ sĩ hạng Cá voi xanh đoạt đai vô địch hạng Bão mới có thể vĩnh viễn đi vào lịch sử. Nói cho cậu biết, chỉ có kẻ mạnh nhất trong những kẻ mạnh nhất mới được nhớ tới, giống như Người Nhện."

Tôi hoàn toàn nhất trí.

May thay, mục đích của tôi không phải trở thành mạnh nhất nọ kia. Tôi chỉ muốn trong hành trình trở thành mạnh nhất, có thể tìm thấy thứ gọi là "dũng khí".

"À này, nhóc, sao cậu muốn thượng đài?" Blues hỏi.

"Em muốn trở thành một nam nhân dũng khí đầy mình." Mắt tôi hẳn đang sáng lấp lánh. "Sau đó em muốn mời cô gái em thích đến xem thi đấu, để cô ấy thấy vẻ đẹp mờ hôi như trút mưa của em!"

Chẳng hiểu sao tôi lại đem tâm sự thổ lộ với bác râu ria kiêm kẻ cuồng đánh đấm Blues ngay trong lần đầu gặp mặt. Có thể tính cách bộc trực thoải mái của bác đã thu hút tôi.

"Vì gái à? Khà, chỉ cần cậu đủ mạnh, gái sẽ rụng rào rào như mưa luôn!" Blues huyên thuyên xong lại cười khà khà.

Tôi nghĩ, bác này hoàn toàn không hiểu ý rồi!

Ba ngày sau, trường cảnh sát công bố danh sách trúng tuyển, tôi và Kiến Hán vừa khấn khứa vừa tìm tên của hẳn. Hai thằng mờ hôi ướt áo, thần kinh căng thẳng lần dò từng cái tên. Cuối cùng cũng thấy ba chữ "Diệp Kiến Hán" ở gần cuối danh sách.

"Mẹ kiếp! Tao sắp thành cảnh sát rồi!" Kiến Hán hò hét trong lúc nhảy như con khỉ, không giấu nổi niềm vui sướng.

"Mày được đấy!" Tôi cũng mừng hóm, bọn tôi đều đã đạt được bước chân đầu tiên lên con đường thực hiện ước mơ.

Kiến Hán xoay như con quay rồi vung tay dừng lại, nói: "Ok! Hôm nay bọn mình gọi điện hẹn Tâm Tâm ra ngoài ăn mừng, xõa một bữa." Kiến Hán cũng đổi cách xưng hô.

Tôi giơ tay tán thành, ba ngày vừa qua dưới sự hướng dẫn tùy tiện của vua đánh đấm Blues, tôi đã trải qua quá trình rèn luyện thể lực cực nặng nên cũng muốn nghỉ ngơi một chút.

Kiến Hán bèn ra bắt điện thoại gọi cho Tâm Tâm, hai đứa đều sướng điên lên được.

"A lô! Tâm Tâm!" Kiến Hán gọi lớn. "Thông báo một tin vui! Đẳng này thi đỗ trường cảnh sát rồi! Hơn nữa! Đẳng này và thằng ngốc Nghĩa Trí đã chính thức ra tù! Hú hú hú hú hú!"

Tôi giật lấy điện thoại, nghe thấy tiếng Tâm Tâm: "Thật à? Sao bây giờ mới báo cho chị!" Giọng Tâm Tâm vẫn thế, đầy sức sống!

Tôi hét: "Tâm Tâm, Nghĩa Trí đây, tối nay có phải đi làm thêm không? Ra ngoài hàn huyên đi! Hoặc đi làm về rồi gặp cũng được!" Một tay kịp thời đẩy lùi bàn tay Kiến Hán định cướp điện thoại.

Tâm Tâm mừng quýnh: "Hay quá, chị vừa mới cắt tóc, đầu tém nhé. Đợi tối xong việc sẽ khoe hai đứa!"

Tôi hào hứng hỏi: "Ok, mấy giờ?"

"Chị đi dạy gia sư đến 9 giờ, hai đứa trọ ở đâu? Chắc là chưa quen đường xá hả, bọn mình hẹn nhau ở gần chỗ trọ của hai đứa nhé." Tâm Tâm vẫn rất chu đáo, "Hôm nay chị mời, địa điểm hai đứa chọn!"

"Bọn này đều nghèo rách, đương nhiên Tâm Tâm phải mời rồi. Vậy thì 9 rưỡi gặp ở quán bar Mặt Trời trên đại lộ Trust nhé," tôi nói.

"Quyết luôn!" Tâm Tâm nói như reo.

Tôi cúp điện thoại, hò hét rượt đuổi cùng Kiến Hán, chờ mong mặt trời mau lặn, để sớm đến giờ hẹn.

Kiến Hán tương lai là cảnh sát, có lẽ được tôi luyện trong ngôi trường cảnh sát, hẳn cũng sẽ trở thành một chiến sĩ nhiệt huyết đầy dũng khí.

Còn tôi, dĩ nhiên sẽ trở thành võ sĩ quyền Anh, hơn nữa thời điểm đeo găng thượng đài sẽ đến rất nhanh! Bởi vì Blues đã rất sốt ruột muốn xem bộ dạng tôi ấu đả với những tay đấm lực lưỡng nặng hơn mình từ 10kg trở lên, bác ta thậm chí đã bắt đầu thu thập danh sách các võ sĩ hạng Cá mập, lựa toàn những tay trông như tội phạm sát nhân làm đối thủ của tôi.

Tóm lại, tôi đã sắp sở hữu dũng khí.

Giữa tôi và Kiến Hán, lẽ dĩ nhiên chỉ có một người giành được trái tim của Tâm Tâm. Nhưng tôi không hề căng thẳng. Sự cạnh tranh giữa hai thằng tôi trước giờ không phải phân thắng thua trong tình yêu, mà là kiểu sát cánh cùng chiến đấu.

Còn lý do vì sao tôi lại có cảm giác kỳ lạ như vậy, tôi cũng không biết. Nhưng khi liếc xuống đất, thấy bóng tôi và bóng hân đuổi nhau giữa thành phố, tôi cảm thấy rất ấm áp, rất yên bình.

9 giờ tối, tôi và Kiến Hán hồ hởi xen lẫn nóng lòng, đợi Tâm Tâm trong quán bar Mặt Trời. Cả hai thằng đứng ngồi không yên, cứ đi đi lại lại trong quán.

9 giờ 25 phút, Tâm Tâm xuất hiện với mái tóc ngắn tràn trề sức sống.

Lâu không gặp, Tâm Tâm đã thấp hơn tôi nửa cái đầu, nhưng thần thái vui tươi đặc trưng vẫn như thuở nào. Tâm Tâm mặc quần bò xanh nhạt, sơ mi vàng nhạt, đeo ba lô to màu nâu sau lưng, toát lên vẻ rạng ngời.

Nhưng cả tôi lẫn Kiến Hán đều sượng sùng không biết nói gì, bởi bên cạnh Tâm Tâm còn có một gã trai cao to. Gã trông hơn bển lển, một vẻ làm tôi hoang mang.

"Ngạc nhiên chưa! Đây là bạn trai chị! Lương Vũ Hiên! Hai thằng nhóc này chính là hai cái đuôi của em hồi còn ở cô nhi viện, bọn nó nhặng lăm! Sở trường cúp tiết trốn học!" Tâm Tâm háo hức giới thiệu.

Tôi và Kiến Hán không biết xử trí thế nào, trời đất này quay cuồng chẳng khác nào ngồi tàu lượn siêu tốc đến giữa chừng bị lực ly tâm ném văng khỏi ghế.

"Chào Nghĩa Trí, chào Kiến Hán. Tâm Tâm rất hay kể về các em, khoe các em là nguồn vui của cô ấy. Cứ gọi anh là Vũ Hiên cũng được." Gã trai lúng túng chìa ra bàn tay to lớn. Tôi bắt tay chào anh ta trong trạng thái vô thức. Bàn tay anh ta rất lớn, rất thô ráp.

"Em tên là Kiến Hán." Kiến Hán tự giới thiệu một cách thừa thãi.

"Em là Nghĩa Trí, trẻ mồ côi." Tôi cũng thấy đầu óc nặng trĩu, thốt ra mấy lời không đầu không đuôi.

Tâm Tâm ra quầy gọi hải sản, để cho ba tên con trai ngồi tại bàn làm quen với nhau nhát gừng nhát tỏi. Tôi quay quắt bắt bản thân bình tĩnh trở lại.

Ừ, Tâm Tâm đáng yêu là thế, hiền lành tốt bụng là thế, không bao giờ dựa dẫm ỷ lại, đương nhiên sẽ có nhiều người theo đuổi, chuyện này không có gì lạ. Không sao, tôi vẫn còn cơ hội. Tôi vẫn còn cơ hội.

Tình yêu vốn đầy rẫy thử thách.

Không khí hết sức gượng gạo.

"Trong thư Tâm Tâm đâu nhắc chuyện đã có bạn trai chứ?" Kiến Hán không giấu nổi vẻ thất vọng, lẩm bẫm một mình.

"À, cô ấy bảo muốn cho các bạn bất ngờ." Gã bạn trai trông có vẻ đứng ngồi không yên, mặt đỏ bừng, như thằng ngốc.

"Anh...anh làm nghề gì? Vẫn đang là sinh viên à?" Tôi nghĩ tuổi anh ta cũng phải 30 đổ lên.

"Tôi làm ở công ty tin học, lập trình cơ sở dữ liệu và cả mấy gói phần mềm linh tinh. Ờ... Các em thì thế nào?" Vũ Hiên không giỏi ăn nói cho lắm, lúng ba lúng búng. Tôi tạm thời cứ gọi anh ta là Vũ Hiên vậy.

"À, anh làm sao quen được Tâm Tâm?" Giọng Kiến Hán đầy ảm ức.

"Ờ...Nói ra thì dài lắm." Vũ Hiên quay đầu nhìn Tâm Tâm vẫn đang đứng gọi đồ ở quầy, như thể trông mong Tâm Tâm quay lại giúp hóa giải không khí gượng gạo.

Tôi quan sát đánh giá Vũ Hiên. Anh ta cao hơn tôi một chút, cánh tay to ngang ngực tôi, xem ra cũng là một tay đô con, nhưng tôi là võ sĩ quyền Anh cơ mà. Năm đấm của tôi về mặt pháp lý có thể được coi là hung khí.

"Anh mạnh lắm hả?" Tôi bỗng hỏi lung tung.

"Hớ!" Vũ Hiên sững người, rề rà lên tiếng: "Cũng tạm... Anh... anh rất khô khan, ngoài lập trình ra, cái gì cũng bị mắng lớ ngớ chậm chạp. Thật sự xin lỗi."

Câu trả lời của anh ta cũng rời rạc không kém.

Tâm Tâm gọi món xong quay lại, ngồi xuống cười nói: "Vũ Hiên nhà chị nói chuyện kém lắm phải không. Anh ấy cứ lớ ngớ thế đấy, nói chuyện với người lạ thì quả thực gốc không hề nhẹ."

Tôi cảm thấy bị lừa dối trầm trọng, buột miệng: "Không phải từng nói thích con trai dũng cảm a, sao lại..."

"Anh ấy rất dũng cảm mà. Hì hì..." Tâm Tâm chọc ngón tay vào cánh tay Vũ Hiên. Vũ Hiên lập tức bối rối đỏ lựng cả mặt. Tôi nhìn chỉ muốn nổ tung con mắt.

Có lẽ Vũ Hiên cảm nhận được sự thù địch của chúng tôi, hoang mang cầm chai bia rót cho mọi người, nói: "Nào nào, chúng ta cùng chúc mừng Kiến Hán thi đỗ trường cảnh sát, tất cả...Tất cả cùng chạm cốc..."

Chúng tôi giơ cao cốc bia lên chạm rồi một hơi uống cạn.

"Cũng chúc mừng em trở thành võ sĩ quyền Anh từ ba hôm trước," tôi cố ý nói, "Tâm Tâm, trận thi đấu đầu tiên của em có thể ngay trong tháng này, tốc độ như thế là nhanh khủng khiếp nhé. Hôm đó mời đi xem thi đấu được không?" Rồi tiếp tục rót đầy cốc bia mọi người.

Tâm Tâm tròn xoe mắt, ngạc nhiên xen lẫn vui mừng: "Em muốn thành võ sĩ quyền Anh à, sao trong thư không hề nói gì hết?"

Tôi tự hào lâng lâng, cố ý vén tay áo, khoe con chuột cẳng phòng: "Thì muốn bất ngờ mà, không thấy em bây giờ rắn chắc hơn nhiều à? Su phụ của em là quái kiệt Blues lừng lẫy, quái vật đã tranh đai vô địch hạng Bão mười một lần!" Mặc dù Blues không hề danh tiếng lẫy lừng gì cả.

Tâm Tâm hào hứng nói: "Kinh phết nhỉ, chị với Vũ Hiên nhất định sẽ đi xem trận mở màn của em, đừng có mà thua nhé! Em mà mua chị sẽ chụp ảnh lại, gửi Khả Lạc xem, ha ha!"

Tôi cười gật đầu, mọi người lại chạm cốc. Bánh cuốn nhân tôm và đồ nướng được dọn lên cùng lúc.

"À đúng rồi, cái này tặng hai đứa đấy." Tâm Tâm lôi trong ba lô ra hai tấm thẻ có chữ ký, vẽ mặt bí hiểm. Tôi và Kiến Hán đón lấy mà không hiểu đầu cua tai nheo, lập tức mắt chữ O mồm chữ A.

Chữ ký tươi của Hiệp sĩ Siêu Thanh, bọn tôi không tin vào mắt mình!

"Trời ơi, sao lại có thể? Đây...đây là hàng thật!" tôi hét lên. Năm năm trước Hiệp sĩ Siêu Thanh từng ký tặng một bé gái bị ung thư giai đoạn cuối,

về sau chữ ký của anh được nhà báo chụp lại, đăng lên tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng. Có biết bao nhiêu người hâm mộ đã cắt tấm hình đó ra để lưu giữ.

Tôi cũng đem chữ ký đó dán bồi và lồng khung đặt đầu giường, thế mà chữ ký trên tấm thẻ này trông lại quá đỗi rõ ràng, quá đỗi giống thật!

"Tâm Tâm đã gặp lại Hiệp sĩ Siêu Thanh, và xin chữ ký cho bọn này thật hả!" Kiến Hán cảm động suýt khóc, giọng run run: "Tấm thẻ chữ ký này chắc chắn khiến em nổi tiếng nhất trường cảnh sát cho xem!"

Đôi lông mày của Tâm Tâm nhướng cao vì mừng vui, vẻ đắc thắng như vừa trót lọt âm mưu nào đó.

"Thế..." Dù vẫn không dám tin, nhưng tôi nhận ra một điều, chẳng hiểu sao khoảnh khắc sở hữu chữ ký của vị siêu anh hùng mà chính mình ngưỡng mộ, tôi lại cảm thấy lồng ngực bức bối như có lửa?

Tôi ngẩng đầu lên, thấy mặt Vũ Hiên đỏ lựng, bộ dạng như muốn nói lại thôi.

Vẻ mặt này, dường như tôi đã gặp ở đâu rồi?

"Anh... nghe Tâm Tâm kể các em rất thân với Người hùng Tia Chớp. Nói ra thì thật mạo muội, anh... anh cũng là người hâm mộ Người hùng Tia Chớp, các em có thể dẫn anh đi gặp ông không? Hoặc không thì, xin ông ký tặng một tấm ảnh cũng được!" Giọng Vũ Hiên to dần, rồi anh ta đột nhiên nắm chặt tay tôi, nói: "Nhờ em cả đấy, nhất định giúp anh việc này nhé!"

Tâm Tâm cười hì hì, bảo: "Trường phòng Vũ Hiên dán kín các mẫu tin về ông Người hùng Tia Chớp cắt từ báo và tạp chí, anh ấy còn sưu tập một tủ phim với truyện tranh, chỉ còn thiếu một chữ ký xin nữa thôi!"

"Ồi, ông Tia Chớp chẳng đã dặn không được tiết lộ tung tích của ông ấy ư? Sao chị lại nói với người ta?" Kiến Hán hết sức bất bình, nhưng tông giọng vẫn ở mức vừa phải, có lẽ bởi nể tình Vũ Hiên cũng thuộc đội ngũ những người hâm mộ hiểm hoi của Người hùng Tia Chớp.

"Chậc, đồ ngốc, chỉ có nói chỗ ở của ông ấy đâu, chỉ chỉ nói mấy người rất thân thiết, đừng có mà huênh hoang tự đắc thế nhóc." Tâm Tâm cốc một phát vào đầu Kiến Hán.

Tôi rút tay khỏi bàn tay nóng nhiệt nhờ vả của Vũ Hiên rồi nheo mắt lại, chậm rãi giơ hai tay lên, che hơn nửa khuôn mặt của Vũ Hiên, chỉ chừa lại từ lỗ mũi trở xuống, miệng và cằm.

Trong tích tắc, tôi đã hiểu vì sao Tâm Tâm đem chuyện Người hùng Tia Chớp kể cho Vũ Hiên.

Tâm Tâm nhìn tôi, giơ tay chữ V. Cô ấy biết là tôi, đã biết.

"Anh chính là..." Nước mắt tôi lưng tròng.

Hiệp sĩ Siêu Thanh.

Tôi lão đảo muốn ngã.

Vũ Hiên mặt đỏ bừng, không biết phải làm sao, Tâm Tâm ngồi bên cạnh gật đầu như bồ cùi. Từ đầu cô ấy đã muốn cho chúng tôi biết chuyện này. Đó mới thật sự là một bất ngờ.

Kiến Hán tuy không hâm mộ cuồng nhiệt Hiệp sĩ Siêu Thanh, nhưng từ phản ứng sững sốt của tôi cũng đoán biết được sự thật rùng rờ này.

"Vũ Hiên, Nghĩa Trí là người hâm mộ trung thành của anh đấy! Hồi em còn ở trong cô nhi viện, nó suốt ngày bắt chước anh, miệng kêu u u rồi chạy khắp hành lang, giả vờ bắn ra đạn siêu thanh." Tâm Tâm ôm bụng

cười ngặt nghêo: "Giờ thì mọi người rốt cuộc đã gặp nhau! Xúc động muốn khóc luôn phải không!"

Tôi thực sự rất muốn khóc.

Nhưng không phải vì xúc động.

Vũ Hiên liên tục gật đầu, xấu hổ ngó ngang ngó dọc, chỉ sợ có người nghe trộm cuộc trò chuyện của chúng tôi, nhưng trong quán bar náo nhiệt chẳng một ai để ý chúng tôi đang phát giác ra thứ bí mật đắt giá nhất thành phố Nhện.

Cũng chẳng có ai để ý tiếng quả tim tôi đang vỡ toác.

"Anh...anh với Tâm Tâm là tình yêu sét đánh. Anh yêu cô ấy từ cái nhìn đầu tiên..." Vũ Hiên tự dưng nói không đầu không đuôi, có vẻ như đang cố đổi chủ đề.

Tâm Tâm đấm anh ta một cái, nói: "Sau vụ uy hiếp con cún lần đấy, Vũ Hiên dò theo dư chấn âm thanh trên người chị để tìm ra vị trí của chị. Lúc đó đến mượn cơ làm quen liền bị chị phát hiện ra ngay lập tức. Chị cũng có thiện cảm với anh ấy, nên làm bạn vài tháng sau thì nhận lời tìm hiểu nhau. Không lãng mạn tí nào nhỉ?"

Vũ Hiên có vẻ hết sức áy náy: "Anh xin lỗi!"

Mặt tôi chắc chắn rất đỏ, bởi toàn thân tôi như sắp bốc cháy tới nơi.

"Ôi trời!" Kiến Hán đột ngột cắm mặt vào bát canh nóng trên tay. Lúc ngẩng đầu lên, mặt toàn xúc xích với hạt ngô, hấn cất giọng ủ dột: "Chị bị Hiệp sĩ Siêu Thanh chưa đổ mắt rồi, em với Nghĩ Trí thế là hết hi vọng!"

Tâm Tâm khoác tay Vũ Hiên, cố ý cười nói: "Hi hi, mấy đứa đừng có mơ, chị với Vũ Hiên yêu nhau hơn năm rồi!"

Tôi hừ một hơi thật sâu, cho dù thực tế trước mắt khiến lòng tan nát, nhưng giống như ngọn núi sừng sững trước mặt không cách gì lay chuyển nổi, tôi chỉ còn cách chấp nhận nó. Tạm thời chấp nhận, không có lựa chọn nào khác.

" Híc, xem ra em với Kiến Hán đành phải làm lại từ đầu thôi." Tôi lè lưỡi, cười, quay ra làm trò bắt tay với Kiến Hán.

Đây không phải "cao thượng", tôi vẫn chưa học được cách "cao thượng".

Tôi chỉ buột miệng trong chán chường.

"Có muốn giới thiệu bạn gái không? Chị quen mấy cô bé dễ thương lắm. Nhưng mà hai đứa vừa mới ra ngoài, chắc là chưa có tâm trí để ý chuyện yêu đương nhỉ." Tâm Tâm nói, lúc này đĩa gỏi cá cũng đã được bê lên.

"Em với Nghĩa Trí định mấy tháng nữa, kiếm được khoản tiền đầu tiên xong sẽ thuê chỗ ở khá dĩ hơn. Còn bây giờ á, đúng là chẳng có tâm trí nào nghĩ đến yêu thương." Kiến Hán chỉ vào tim nói: "Hơn nữa tim em và Nghĩa Trí đã nát tan thành trăm mảnh rồi, phải mất nhiều tháng mới lành lại được."

Tôi gật đầu ra chiều đau thương, cả đám bật cười.

"À, lúc hai đứa rời cô nhi viện, chắc Khả Lạc khóc thảm lắm nhỉ." Tâm Tâm chuyển chủ đề.

"Đâu chỉ có thảm, thiếu điều trèo tường đi theo bọn em luôn rồi ấy chứ!" Tôi nói, nhưng bụng dạ như quặn lại.

"Ha ha, nhắc chuyện hôm đấy đến là buồn cười! Không ngờ bà cô Hồ còn chuẩn bị cả dây pháo, treo lên..." Kiến Hán mau chóng lấy lại vẻ bình

tĩnh bề ngoài, bắt đầu kể những chuyện làm mọi người ôm ruột cười.

Buổi tối hôm đó, về sau không ngờ lại diễn ra rất sôi nổi, vui vẻ. Đợi uống ngà ngà say, bọn tôi bèn ra khỏi quán bar lang thang đi dạo. Đến bên đài phun nước trong công viên ngồi xuống trò chuyện.

Vũ Hiên nhìn quanh không có ai, bèn chiều theo đề nghị của Tâm Tâm, khê dùng "cú đâm móc siêu thanh" chậm rãi đánh vào cột nước đang phun, từng chùm nước đẹp đẽ bắn vọt lên trời, dưới ánh đèn đường màu vàng, trông lung linh như vô vàn mảnh vỡ dải Ngân Hà.

Vũ Hiên, hoặc có thể gọi là Hiệp sĩ Siêu Thanh, hình như cũng đã ngà ngà say, sau màn biểu diễn đặc sắc với các chùm nước, liền nhảy tưng tưng chẳng khác nào gã thiếu niên nghịch ngợm, rồi bắt đầu dùng siêu năng lực diễn những trò hết sức thần bí cho chúng tôi xem, hoàn toàn không còn vẻ xa lạ ngại ngùng lúc trước.

Anh ta giống một gã trai ngây thơ, hào hứng dùng tay tạo ra hàng loạt tiếng nổ "bụp" "bụp" trên không tựa như đánh trống. Kiến Hán cũng phấn khích lây, vỗ tay đánh nhịp. Hai người trình diễn một màn tấu trống đình tai nhức óc.

Tôi thở dài, ngồi trên lan can đài phun nước. Vũ Hiên quả thực là một người tốt bụng dễ gần.

"Hiệp sĩ Siêu Thanh bình thường là người thế nào? Giống như bây giờ không?" Tôi hỏi Tâm Tâm ngồi bên cạnh lan can.

Tâm Tâm hiểu bụng dạ tôi, cô ấy không phải loại con gái đĩnh đoảng vô tâm.

"Anh ấy gốc lắm, giống em, nhưng hai người là hai loại gốc khác nhau. Cả hai đều rất đáng yêu, đều rất quan tâm người khác, đều đề cao

chính nghĩa." Tâm Tâm đu đưa hai bàn chân, y hệt cái hôm ngồi trên cành cây chơi que pháo bông.

"Tức là, Hiệp sĩ Siêu Thanh chỉ hơn em ở mỗi siêu năng lực thôi?" Tôi cười khở hai tay đặt lên tim, giả vờ bị trúng đạn.

"Không phải vậy." Tâm Tâm ném một viên sỏi về phía tôi. Tôi thản nhiên bắt gọn.

Tôi không còn là thằng nhóc ngày xưa nữa, tôi rất hy vọng Tâm Tâm ghi nhớ điều này.

"Đến bao giờ em thực sự yêu một người, thế nào em cũng sẽ phát hiện ra ở người đó những điểm đặc biệt mà người khác không có." Tâm Tâm nhìn Vũ Hiên đang dùng chiêu "siêu âm lưu chuyển" đẩy Kiến Hán lơ lửng trong không khí, khoe miệng nhếch lên thành nụ cười.

"Đừng quyết định thay em ai là người em yêu thực sự." Đột nhiên, tôi thấy giận dữ.

Tôi muốn việc tôi yêu ai ít ra cũng phải được tôn trọng.

Tâm Tâm tỏ vẻ biết lỗi, nhưng không nói gì cả.

"Xin lỗi." Người xin lỗi thành ra lại là tôi, tôi không quen thấy Tâm Tâm không thoải mái.

"Không." Tâm Tâm nhún vai, bất ngờ bật cười: "Quả nhiên em vẫn là một thằng nhóc."

Tôi bất lực.

Với Tâm Tâm, tôi bó tay bất lực, giả vờ ngẫu, giả vờ âu sầu đều thất bại.

"Phải rồi, chị với Hiệp sĩ Siêu Thanh bình thường ở bên nhau như thế nào?" Tôi chuyển đề tài. "Theo truyện tranh, siêu anh hùng của thành phố thường phải hy sinh thời gian bên người yêu và gia đình, đi khắp nơi bảo vệ người dân. Như mấy năm không có tin đồn, Cindy Moon suốt ngày đi bệnh viện kẻ yếu, không những bỏ bê học hành, mà ngay cả bạn trai cũng chia tay rồi."

"Đúng thế, Vũ Hiên thường xuyên đang ăn dở bữa, chỉ cần cảm nhận được có người kêu cứu, liền chạy vội vào toa lét quán để thay quần áo, xong vèo một cái không thấy đâu nữa." Tâm Tâm vừa kể vừa cười sặc sụa, làm như chuyện này siêu hài hước.

"Chắc sốt ruột lắm nhỉ?" Tôi mong đợi.

"Đâu ra, chị cũng bận cực kỳ. Trong cái thành phố tất bật này, người mệt mỏi, nhiều chuyện lo nghĩ hơn Vũ Hiên nhiều không đếm xuể. Chị cũng thường xuyên có việc bận đột xuất, đang hẹn hò phải xin lỗi Vũ Hiên nữa cơ. Nhưng mà, nói gì thì nói, siêu anh hùng vẫn là một nghề nguy hiểm, có lúc chị cũng lo cho Vũ Hiên lắm." Tâm Tâm lộ vẻ lo âu.

Vẻ mặt lo lắng vì "bạn trai làm việc cứu giúp nhân loại quá nguy hiểm" của Tâm Tâm khiến tôi chỉ trong một tích tắc lại rơi xuống đáy của đáy vực. Mỗi lo âu cao quý này, có mấy ai được hưởng?

Tôi nghiêng rặng, hỏi: "Vậy hai người...đến gần thứ mấy rồi?" Không hiểu trong lòng đang quay quắt điều gì, có khi tôi đang cố tìm cách đào mồ chôn mình cũng nên.

"Này! Em còn trẻ con hơn cả bọn nhóc đấy!" Tâm Tâm búng ngón tay vào trán tôi. Phát này tôi không kịp tránh.

Tôi vờ không bận tâm, cười nhả nhở trêu chọc.

Hồi lâu, chỉ còn ánh trăng mờ mát rắc đầy trên đài phun nước. Vũ Hiên uống say, nằm dài với Kiến Hán bên cạnh đài phun, nói chuyện huyền thuyên. Tôi nghe thấy hình như hai người đang nói về những món sưu tầm liên quan đến Người hùng Tia Chớp.

Có lẽ, Kiến Hán đã hoàn toàn đánh mất ý chí kháng cự.

"Nghĩa Trí, có thể thành tâm mừng cho chị không?" Tâm Tâm nắm lấy tay tôi. Hơi ấm từ bàn tay cô khiến tôi run rẩy.

Tôi không nói gì, cúi gằm đầu. Rốt cuộc cũng không che đậy nổi.

"Em luôn tế nhị hơn Kiến Hán, cũng yêu quý chị nhiều hơn Kiến Hán. Chị đều biết cả." Tâm Tâm cúi thấp đầu, nhìn lên khuôn mặt tôi, trầm tư: "Vì thế càng nên trân trọng tình cảm giữa chị em mình nhé."

Tôi thở dài, quả thực bất lực với Tâm Tâm.

"Một bên là người em yêu nhất. Một bên là siêu anh hùng em ngưỡng mộ nhất. Hai người yêu nhau, nếu em không mừng cho họ, thì chắc chắn em là đứa chẳng ra gì. Em chỉ cần có thời gian để quen với việc này thôi," tôi trả lời, nhưng giọng vẫn nguyên nổi thất vọng nặng nề.

"Tóc dài rồi đấy." Tâm Tâm cười hi hi vẩy tóc tôi rối bù. Tôi bật cười.

"Em, Kiến Hán và Khả Lạc đều là những người quan trọng nhất trong đời của chị," Tâm Tâm bẹo má tôi, nói. "Người phải thường xuyên gặp nhau, biết chưa? Có thời gian thì gọi điện cho chị, bọn mình cùng đi xem phim, ăn cơm, hoặc là, cắt tóc cho em!"

Tôi gật đầu, nước mắt rơi.

Tôi biết mình phụ thuộc vào Tâm Tâm rất nhiều, thích thêm cách gọi "chị" vào trước hai chữ "Tâm Tâm" rất nhiều. Có lẽ, đó mới là vị trí thực sự

của tôi.

"Còn nữa, nếu muốn đấm bốc thật, thì phải cho chị thấy sự dũng cảm của em." Tâm Tâm đấm vào lồng ngực rắn chắc của tôi, nói "Người yêu bị cướp mất thì khóc không ai chê, nhưng thua trên võ đài mà khóc là mất mặt lắm đấy."

Nước mắt chưa kịp khô, tôi đã bật cười, không ngờ cảm giác nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Mấy đứa vĩnh viễn là người thân quan trọng nhất nhất của chị, mãi không bao giờ thay đổi." Tâm Tâm ôm lấy tôi, siết tay thật chặt. "Em và Kiến Hán đến thăm chị, chị vui lắm, có biết, chị đã mong đợi ngày này từ bao lâu nay."

Tôi bỗng cảm thấy mỗi hạt hăng vừa rời của mình thật thấp kém, cũng cảm thấy giờ đây trong lòng đầy ắp một thứ cảm xúc ấm áp.

Không có gì quan trọng hơn người thân.

"Chị Tâm Tâm, mong chị hạnh phúc," tôi nói, thật lòng thật dạ.

"Hắt xì," chị Tâm Tâm bỗng hắt hơi.

Chúng tôi phì cười.

"Lần sau gặp, chị cắt cho em kiểu tóc mới." Chị Tâm Tâm siết chặt nắm tay, tự đắc: "Mang kiểu tóc mới chị cắt cho lên võ đài, đánh không thắng thì đừng có mà xuống khỏi đấy!"

"Chắc chắn!" Tôi đầy tự tin. "Em bảo đảm với chị!"

Đêm hôm đó, tôi và Kiến Hán loạng choạng về được đến cái ô chuột thì lập tức ngã vật xuống giường.

Ban đầu, cả hai thằng đều "ý hợp tâm đầu", tránh không nhắc đến chuyện chị Tâm Tâm và Hiệp sĩ Siêu Thanh yêu nhau, chỉ lựa nói những chuyện râu ria như chị Tâm Tâm ngày càng xinh đẹp, Hiệp sĩ Siêu Thanh thật ra rất giản dị dễ gần. Tôi nghĩ, Kiến Hán vốn tính tình cởi mở hơn tôi, hẳn nhất định có cách chữa lành vết thương thất tình.

Cả hai thằng đều không ngủ được.

"Vài ngày nữa tao vào trường cảnh sát rồi, thời gian trôi nhanh thật." Kiến Hán hết nhìn trần nhà lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Ừ." Tôi cũng nhìn lên trần nhà, rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phía ngoài cửa sổ bị khuyết góc, những ngôi sao trở nên mơ hồ sau màn hơi sương, có lẽ trời sắp sáng.

"Lần trước, bọn mình cũng ngắm sao bên ngoài cửa sổ 'phòng không ngoan', hình như đã thề sẽ lấy chị Tâm Tâm làm vợ nhỉ?" Kiến Hán tự giễu.

"Đệch." Tôi cười, thật là cười trong nước mắt.

"Hê hê. Thật ra tao đã lén buông bỏ từ trước rồi, cũng không biết từ khi nào, tao đã không định چرا chị Tâm Tâm nữa," Kiến Hán lẩm bẩm.

"Hở?" Tôi bị bất ngờ, hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì tao thấy tao không bằng mày." Kiến Hán gãi đầu, nói: "Hơn nữa mày có hơi cố chấp. Người cố chấp dễ tầm thường, người tầm thường mà không چرا được đối tượng hãnh thích thì dễ trở mặt. Cho nên tao đành lạng lẽ bỏ cuộc. Hừm. Ai ngờ chị Tâm Tâm lại bị người khác nâng tay trên rồi."

Tôi không biết nói gì, nhưng trước những lời Kiến Hán nói, tôi không hề cảm kích biết ơn, mà còn hơi rối loạn.

"Mẹ kiếp. Tao tưởng hôm nay hai thằng cùng thất tình, đồng bệnh tương lân!" Tôi rên rỉ, ngồi bật dậy. Té ra tôi hoàn toàn đơn độc, chết một mình giữa chiến trường!

Kiến Hán giơ ngón tay giữa với tôi, cười: "Cái đầu mày ấy. Tao giả thất tình lâu năm, đơn độc hơn mày nhiều."

Tôi vò đầu bứt tóc, lại ngã vật ra giường: Điên thật! Sao lại có chuyện này! Sao lại có chuyện này!"

Hai thằng đều không biết nói gì nữa, sau một hồi lâu im lặng, không biết đưa nào trước, hai chúng tôi bỗng cười sằng sặc, cười không phanh lại được.

Kiến Hán ha hả: "Mày không ngờ mình lại thua trong tay Hiệp sĩ Siêu Thanh đúng không? Khà khà khà...!"

Tôi giơ hai tay tán thành: "Căn bản chưa bao giờ nghĩ tới!" Hai chân đá loạn xạ.

Kiến Hán ngật nghẻo: "Hết cách rồi, tình địch của mày kinh dị quá! Quá kinh dị! Ha ha..."

Tôi lăn lộn trên giường, thảm thiết: "Nốc -ao kỹ thuật rồi. Đau nhất là, tao vẫn không ghét Hiệp sĩ Siêu Thanh! Sao anh ta lại gián dị dễ gần đến thế? Làm tao gần như chẳng có sức bật lại!"

Kiến Hán vỗ tay lia lịa: "Đúng thế, đúng thế! Anh ta lại còn hâm mộ Người hùng Tia Chớp nữa chứ! Đến tao cũng không thể không quý anh ta!"

Tôi cười rũ rượi cả người, tay chân bủn rủn.

"Hôm nay, bên cạnh đài phun nước, chị Tâm Tâm nói chuyện với tao rất nhiều." Giọng tôi bình thường trở lại. "Chị bảo, bọn mình đều là người

thân, đều rất quan trọng với chị. Làm tao khóc te tua."

Kiến Hán không nói gì.

"Nhưng tao vẫn thích chị Tâm Tâm," tôi thừa nhận.

"Gì chứ?" Kiến Hán đè chặt gối lên mặt.

"Tao muốn làm lớp dự phòng xin, nhưng không gây bất cứ áp lực nào cho chị Tâm Tâm. Vì vậy, mày phải giữ bí mật này cho tao," tôi nói chậm rãi.

"Trời ơi, lớp dự phòng trăm năm!" Tiếng của Kiến Hán lọt qua cái gối.

"Có muốn cùng làm không?" Tôi động viên hẳn. "Tao nói thật đấy, chung vai chiến đấu đi. Tình yêu là một trận đánh kẻ vai sát cánh, chắc chắn rất thú vị."

Tiếng cười của Kiến Hán rời rạc đứt quãng, khó khăn lắm hẳn mới nói ra tiếng: "Thành thật xin lỗi nhé. Tao không chung vai với bọn tầm thường, ha ha ha ha."

Tôi cũng bật cười.

"Nhớ bí mật đấy," tôi nói.

"Cố lên." Kiến Hán gằn như vừa cười vừa ngủ.

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 4: NGHÉ CON

Trong câu lạc bộ quyền Anh, mùi mồ hôi là thứ nước hoa phóng khoáng nhất của một người đàn ông, găng tay tuột chỉ thủng rách là dấu hiệu mang lại cho anh ta tự trọng.

Quanh năm suốt tháng, ở đây ngập ngụa một thứ mùi mẫn mẫn, bí bức đến khó thở.

"Quyết rồi nhé. Đối thủ so găng đầu tiên của cậu là Vương Khải Nha của câu lạc bộ Kenov." Blues nhìn vào danh sách các võ sĩ thi đấu, nói: "1m79, 84kg, sở trường đâm thọc liên hoàn ở cự ly gần, tuyệt chiêu của hắn là Dempsey Roll*. Rõ chưa?"

(*Dempsey Roll: Kỹ thuật di chuyển được phát triển và sử dụng bởi nhà vô địch quyền Anh hạng nặng những năm 1920, William Harrison "Jack" Dempsey)

Tôi gật đầu, vẫn tiếp tục chạy trên máy tập dù đã ở đây một hai tiếng đồng hồ. Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Thành tích của Vương Khải Nha thế nào?" Tôi cố kiểm soát hơi thở đang trở nên hỗn loạn. Trên sàn đấu, không có kỹ thuật nào giúp tiết kiệm sức lực tốt bằng kiểm soát hơi thở.

Blues ngáp một cái: "Mười tám trận thắng bảy trận thua, quá tầm thường. nhưng hắn đã có ba huy chương đồng so với cậu thì già đời tinh quái hơn nhiều."

Tôi le lưỡi, chinh chiến như thế đã thuộc trình độ khá. Blues đánh giá tôi quá cao.

"Dempsey Roll thật ra cũng là một kỹ thuật hay, nhưng cậu chỉ cần bắt đúng thời điểm, dùng đòn phản kích kim cương trong quyển sách mua qua bưu điện kia đâm gãy cổ nó, thế là thắng," Blues động viên tôi.

Blues không hề dạy tôi một kỹ thuật nào hết, nếu có nói đến chuyện kỹ thuật, bác ta cũng chỉ lôi cuốn sách bưu điện của tôi ra làm "giáo án", chọn bừa một đòn có sức hủy diệt thật lớn,

Cũng có nghĩa là, từ đầu đến cuối, Blues chỉ bảo tôi không ngừng tập các bài thể lực cơ bản, sau đó là không ngừng lặp lại, giống y như trong tất cả các truyện tranh về quyền Anh.

Tôi từng nghi ngờ hay là Blues không thật lòng muốn dạy dỗ mình. Nhưng khi lục lọi được mấy cái đĩa bụi bặm về thời toàn thắng của Blues cất trong phòng tư liệu câu lạc bộ và xem bác ta thi đấu thế nào, thì trời ạ, đó thực sự là bạo lực thể thao. Blues có một sức mạnh bộc phát và hoang dại, giúp lão ta có thể xưng hùng xưng bá giữa những gã cơ bắp cao hơn hai mét. Con đường xưng bá của bác hoàn toàn không liên quan đến kỹ thuật.

"Nếu trên sàn đấu cậu bị nện thê thảm, mẹ kiếp, cậu cú nhớ lại chuyện gì khiến cậu căm giận nhất!" Blues lại bắt đầu bài "phép thắng lợi tinh thần". "Sau đó cậu sẽ cuộn cuộn sức lực, mỗi cú đâm đều có thể nốc ao Vương Khải Nha! Dĩ nhiên, cậu phải đâm trúng nó trước mới được."

Tôi không khỏi mỉm cười, có lẽ phải tự tìm băng hình thi đấu của Vương Khải Nha về xem. Khi sắp là một thiên tài, thì nhân viên cực kỳ vất vả.

Blues thấy tôi cười, chắc là giận, nói: "Đừng chạy nữa, ta sang tập tạ. dù cậu có sức bền đến mấy, nhưng không đủ sức đâm nát đá vôi thì cả đời

này cũng chỉ dám đánh ở hạng Cá mập thôi, đừng mơ thách đấu hạng Bão đông!"

Tôi không nhịn được phì cười: "Em không hề định thách đấu hạng Bão đông đâu nhé. Vô địch hạng Cá mập là em thỏa mãn lắm rồi." Một tay tôi kéo quả tạ 16kg.

Blues không ép tôi một cách bừa bãi. Bác chìa ra hai tấm vé hạng rẻ tiền nhưng có thể tùy chọn trận đấu, bảo: "Cầm đi cho người yêu với bạn bè, rủ chúng nó tới xem thi đấu. Trận này nếu thắng được ba mươi nghìn, thua cũng được năm nghìn. Nếu cậu thắng, tôi lấy mười nghìn. Nếu cậu thua, cho cậu tất."

Tôi gật đầu cảm ơn, để Blues nhét tấm vé vào túi quần mình.

"À đúng rồi, bao giờ em được đấu tập? Trước khi vào đấu chính thức, ít nhất phải có vài trận tập chớ nhỉ?" Tôi vừa nói vừa thêm 1kg vào quả tạ tay.

"Sắp xếp đâu vào đấy rồi. Từ ngày kia, mỗi ngày đấu một trận hai hiệp." Blues sờ râu trên cằm, nói: "Mới bắt đầu sẽ rất đau đấy, mẹ kiếp, nhưng tớ không bảo cậu chỉ cần quen với đau là xong đâu nhé. Phải làm sao cho trận đấu có nét riêng chứ. Cứ nghe lời sếp của cậu, đảm bảo không sai. Vài trận đấu tập chưa thể biết được cậu có thể đủ sức trở thành võ sĩ chuyên nghiệp hay không. Đấu tập mà thua cũng không sao, võ sĩ chuyên nghiệp không phải chỉ cần chiến thắng là xong."

"Không thì sao ạ?" Tôi bắt đầu cảm thấy sức nặng đè lên cơ bắp nhiều hơn hẳn.

"Mẹ kiếp, còn phải có bản lĩnh tạo được dấu ấn cá nhân trong trận đấu, như thế con đường nhà nghề mới lâu dài chứ!" Blues đặc ý nói: "Chứ không, cậu bảo làm sao tớ ngần này tuổi rồi mà vẫn có thể đánh ở hạng Bão? Có những khán giả chỉ thích cái chất côn đồ của tớ."

Nghe cũng hơi có lý. Tôi ngừng tập tạ tay, để cơ bắp giãn một chút.

"À này, mấy ngày trước thi đấu là không được gái gúbồ bịch đâu nhé." Blues căn dặn. "Đấu xong mới được bắn pháo ăn mừng, hiểu chưa?"

"Rõ rồi, thưa sếp." Em làm gì có bồ bịch.

Tôi quyết tâm thể hiện hình ảnh mạnh mẽ đầy khí phách của mình trước mặt chị Tâm Tâm. Trong mắt chị, tôi là một thằng con trai không bao giờ trưởng thành. Nhưng biết đâu, những trận đấu trên võ đài có thể cho chị thấy tôi đang nỗ lực trở thành người đàn ông trưởng thành.

Cho dù tôi biết, tôi có lợi hại đến mấy cũng không thể giỏi giang hơn Hiệp sĩ Siêu Thanh. Nhưng đó không phải trọng tâm vấn đề.

Không phải là trọng tâm nhé.

"He he! Hắt xì!"

"Ha! Ra tay đi!"

Tôi cười, ngồi trên ghế sắt trong phòng nghỉ của võ sĩ, còn cách giờ thi đấu nửa tiếng đồng hồ.

Chị Tâm Tâm giữ lời hứa, xuất hiện trước cửa phòng nghỉ với cái kéo trên tay.

Tôi cúi đầu, như hồi bé.

"Hôm nay là kiểu đầu gì?" Tôi nhìn lưỡi kéo sắc lạnh tì sát gáy, sau đó sà nhà có thêm một nhúm tóc.

"Chị phải vừa cắt tóc vừa nghĩ, dựa vào cảm hứng tức thời, hiểu chưa," chị Tâm Tâm nói, cây kéo trên tay vẫn không ngừng nghỉ giây nào, cảm hứng của chị quả thực tức thời đến mức đáng sợ

Tôi nhìn từng đám tóc rơi rụng quanh chân, cảm nhận tay chị Tâm Tâm cầm tai tôi gập xuống, nghe nhát kéo xoẹt một tiếng, tóc phía trên tai rơi xuống đất.

Cảm giác thật dễ chịu, các thớ cơ căng cứng của tôi dường như thả lỏng hoàn toàn.

"Hôm nay là trận đấu đầu tiên của em, có vài người bạn đến xem đấy nhé." Kéo trên tay chị Tâm Tâm vẫn xoẹt xoẹt xoẹt, sau đầu tôi bỗng nhiên mát lạnh.

"Ai thế? Đầu em lạnh quá." Tôi không kịp được phải thò tay ra sau sờ mó, nhưng lập tức bị chị Tâm Tâm đập một phát làm tay rơi xuống.

Từ xưa đến giờ, tôi chỉ luôn được biết kiểu đầu mới của mình vào phút chót, một sự ngạc nhiên khủng khiếp.

"Cứ chờ đi, lúc nữa em sẽ thấy người cổ vũ cho mình ngồi trên khán đài," chị Tâm Tâm ra vẻ bí mật. "Nhớ phải đừng cảm lên nhé, đừng có biến thành bị bông!" Lại một tràng xoẹt xoẹt xoẹt dứt khoát mau lẹ.

"Vâng." Tôi ngẩng đôi găng tay màu đỏ trên tay. Không lẽ nào, người đến cổ vũ tôi chính là kẻ có khả năng nốc-ao đối thủ trong tích tắc, anh Vũ Hiên?

Đét!

"Xong rồi!" Chị Tâm Tâm đập mạnh vào đầu tôi. Trời ạ, sau đầu tôi sạch sẽ trơn trụi!

Tôi đứng dậy, soi vào gương trên tường.

Phía sau từ gáy đến tai đã không còn sợi tóc. Tóc phía trước thì bị cắt thành kiểu siêu Xay-da.

"Thêm cái này nữa!" Chị Tâm Tâm bóp keo tóc ra đầy tay, xoa xoa vuốt vuốt trên đầu tôi, nói vẻ bí hiểm: "Như thế này mới phong độ! Chắc chắn khán giả sẽ bị ấn tượng sâu sắc."

Tôi nhìn cái đầu như chó gặm trong gương cười khổ sở, nhưng ruột gan mát lịm ngọt ngào.

Có những cảm giác, khi cứ được gọi về từ ký ức tuổi thơ xa xôi hết lần này đến lần khác, sẽ mang một mùi hương xa xăm đặc biệt, nồng nàn và da diết.

"Phù, để đẩy em." Tôi hôn lên găng tay.

Cửa phòng mở toang.

"Ngầu chưa! Chiến!" Tôi gào lên.

"Thằng nhóc thừ năng lượng! Lên sàn đánh một trận tới bến với Vương Khải Nha nào!" Blues cười ha hả.

Không gian sàn đấu tối đen, có tiếng xì xào trong bầu không khí yên lặng, cảm tưởng một trận động đất lớn có thể ập đến bất cứ lúc nào.

Tiếp đó là khói đá khô phun ngút trời, cộng thêm tia lửa nhiều màu, y hệt như tôi từng xem trên ti vi, nhưng cũng không hoàn toàn giống.

"Bên xanh! Câu lạc bộ Kenos! Tay đấm Dempsey Roll - Vương Khải Nha!"

MC hào hứng thông báo. Khán giả rộ tiếng vỗ tay la hét. Ngọn đèn pha sang quắc chiếu về phía bên kia sàn đấu. Một gã to cao lực lưỡng trong bộ áo choàng xanh lam sải bước tiến vào võ đài. Đội nghi thức trang bị đắt tiền của câu lạc bộ Kenos theo sau như đội quân người máy. Ai nấy hùng hực khí thế, như chuẩn bị một trận đánh tập thể.

"Thằng nhóc, gặp may rồi. Tiếp theo sẽ là một trận quan trọng hạng Cá voi xanh, nên khán giả rất đông." Blues cười hì hì, cùng tôi nhìn Vương Khải Nha lực lưỡng xé toang tấm áo choàng màu xanh một cách dữ dằn, giật lấy mic từ tay MC, đứng giữa võ đài gào lớn.

"Thằng nhóc hôi sữa! Mau bò ra đây chịu chết! Cho mọi người chứng kiến câu lạc bộ Quý Ảnh nghèo rách đào tạo ra một thằng ngu như thế nào!" Vương Khải Nha hò hét, không khí khán đài lập tức bùng nổ.

"Lên!" Blues bất ngờ khom người cõng hẳn tôi lên. Tôi giật nảy mình, đành ngồi yên trên vai, hai chân kẹp cổ bác ta phó mặc cho Blues vừa cười ha hả vừa tiến lên võ đài!

Cả khán đài ồ lên kinh ngạc, tiếng huýt sáo vang lên không dứt. Dưới luồng đèn chiếu di động, Blues gầm một tiếng rồi bất ngờ ném bổng tôi vào trong võ đài. Khán giả rú lên. Tôi không kịp đứng vững, xô ngã cả Vương Khải Nha đang đứng đực tại chỗ!

Trên khán đài vang lên tiếng cười như sấm nổ. Vương Khải Nha khổ sở gượng dậy, tôi càng bối rối vô cùng, luôn miệng nói xin lỗi.

"Thằng nhóc tóc tai lộn xộn! Đợi đấy! Tao sẽ dạy mày biết thế nào là đau đớn!" Vương Khải Nha lau máu mũi, hẳn rất bức mình vì bị tấn công bất ngờ.

"Keng!" Tiếng keng vang lên!

"Trụ vững!" Blues gào to.

Tôi giật mình, vội vàng giơ găng lên che cằm và cơ thể, Vương Khải Nha tung ngay một cú đấm tay phải đầy uy lực. Cả người tôi dội ra đằng sau va vào cột góc. Không ngờ năm đấm của hẳn lại mạnh đến thế!

"Phù!" Tôi thở phò phò, quả nhiên xứng đáng là thi đấu nhà nghề, chỉ một đòn đâm đã Kiến Hán kiến tôi căng cứng cả người.

Vương Khải Nha không đeo bám tấn công, vừa đứng chờ vừa ngoáy cái cổ to đùng, tay trái linh hoạt hơi đu đưa ngược ngược.

"Ê, đứng cho vững, kết thúc ngay giờ đây," Vương Khải Nha nói. Toàn mấy câu đậm dọa quen thuộc trong thi đấu nhà nghề.

Tôi ra hiệu qua loa với đối thủ đang nghe nanh múa vuốt, mắt đảo lên khán đài. Nếu kết thúc ngay bây giờ thì tôi muốn biết chị Tâm Tâm và Kiến Hán ngồi ở đâu, và rốt cuộc là có ai đến cổ vũ tôi.

Có lẽ Vương Khải Nha cũng hết sức ngạc nhiên. Tôi tỏ ý đợi chút rồi tính, hăn cũng không ra đòn, chỉ nhìn theo ánh mắt tôi quan sát khán đài đang chật kín khán giả.

"Đầu đất! bọn tao ở đây!" Có tiếng gọi to của Kiến Hán.

Tôi tìm ra chỗ ngồi của Kiến Hán. Hăn cầm bảng chữ "Nghĩa Trí vô địch" vẩy qua vẩy lại. Chị Tâm Tâm và siêu anh hùng Vũ Hiên ngồi ngay cạnh. Nhưng điều khiến tôi trợn tròn mắt là Khả Lạc và Người hùng Tia Chớp đã lâu không gặp cũng đang cười hì hì ngồi cùng bọn họ. Vũ Hiên trông hết sức phấn khích, có lẽ vì Người hùng Tia Chớp.

Người hùng Tia Chớp giơ ngón tay cái về phía tôi, đôi mắt già nua híp lại thành một sợi chỉ.

"Được nể mặt quá chừng," tôi cảm thán, tôi vung tay gầm lên một tiếng.

Phần đông Kiến Hánán giả huýt sáo, có lẽ rất không hài lòng về tôi.

"Vương Khải Nha, kết thúc thẳng ranh đó nhanh đi!"

"Mau tấn chết thằng đầu tóc ngõ kia đi!"

"Đánh đi chứ! Đánh đi để còn xem trôn sau!"

"Mẹ kiếp thi với chả đấu! Hai cái đồ bị thịt chết đi cho rảnh!"

Vương Khải Nha gầm lên một tiếng, từ từ áp sát. Năm đấm trái như cái lò xo đầy đe dọa.

"Blues!" Tôi di chuyển bước chân, hai tay ở tư thế tấn công.

"Cái gì?" Blues đáp lời.

"Thi đấu nhà nghề ồn ào quá!" Tôi gào to, xông lên trước!

Trận đấu đầu tiên, bắt đầu!

"Cúi xuống! Mẹ kiếp!" Blues hét lớn.

Cú đấm của Vương Khải Nha ập tới, tôi Kiến Hánông làm theo lời Blues, chỉ dùng tay trái che mặt, quyết tâm hứng cú đấm này!

Bụp!

Vương Khải Nha hét to, gang tay trái của tôi tựa một lớp không khí, lực đấm xuyên qua đó, dội vào mặt tôi như một tạ chì. Tôi nghiêng chặt quai hàm hai chân ghìm tấn để không bị bắn ngược về sau, hiên ngang đứng sừng sững giữa võ đài.

Thời gian thoáng như dừng lại.

"Hừ." Cánh tay trái tôi để sát mặt đã tê dại, quả nhiên là võ sĩ nhà nghề, không xoàng chút nào.

"Đừng quá coi thường trái đấm của bố mày." Vương Khải Nha rất bất mãn.

"Tao cứ tưởng đang được gã ngứa chứ!" Tay trái tôi sắp sửa bốc khói.

Tôi nhẹ nhàng dịch chuyển hai chân, trái đấm phía mau lẹ thọc về phía Vương Khải Nha. Nhưng gã này sở hữu một tốc độ rất không tương xứng với cơ thể kèn càng, linh hoạt tránh được ba cú đấm của tôi, sau đó, chỉ với một bước chân đã vòng sang cánh phải tôi.

Tôi lập tức khom người, chủ động xông vào Vương Khải Nha, đón một loạt cú đấm trái của hắn. rồi trong chuỗi âm thanh bụp bụp, tôi ra sức tung một cú đấm vào cơ thể đờ con của đối thủ.

Vương Khải Nha cười gằn, cú đấm của tôi một lần nữa rơi vào hư vô.

"Xem mày hứng nổi mấy cú đấm!" Cơ thể Vương Khải Nha bắt đầu vờn phải vờn trái, tiếng nói của gã truyền qua mic gắn bên cạnh sàn đấu vang khắp khán đài. Đây là trò kích động không khí của giải quyền Anh nhà nghề.

"Không đau, chả ngứa!" Tôi từ từ cử động cánh tay trái đã tê dại, mắt nhìn dán vào tư thế chuẩn bị tấn công liên tục đảo trái ghé phải của Vương Khải Nha. Mặc dù mồm nói cứng không đau không ngứa, nhưng kỳ thực loạt đấm trái lia lịa vừa rồi của hắn đã khiến tôi xây xẩm mặt mày.

"Đờ này!" Vương Khải Nha triển khai kỹ thuật Dempsey Roll siêu đẳng, nửa trên cơ thể vờn sang cánh trái tôi, kế đó trái đấm phải bật lên như lò xo tung về phía tôi.

Tôi tạm chặn được cú đấm này bằng tay trái, nhưng sức công phá của tuyệt chiêu Dempsey Roll cực lớn, cả người tôi bị hất tung lên, đập vào dây thừng chằng quanh võ đài.

"Hay!" Khán giả đồng loạt hò reo. Không hiểu hào hứng trước phong cách quyết đấu không né đòn của tôi, hay với cú đấm dữ dội của Vương Khải Nha.

Tôi thừa lúc Vương Khải Nha còn ở cự ly xa, tranh thủ dỗi mắt lên khán đài, chị Tâm Tâm há hốc mồm, hai tay nắm chặt tay Vũ Hiên.

Điên thật.

"Thằng ranh, đừng có phân tâm!" Blues rú lên.

Vương Khải Nha chủ động áp tới. Gan ruột đang bùng bùng, tôi đứng thẳng lưng hét to một tiếng.

"Coi chừng!" Hai chân tôi găm cuống sà, cả người cog lại, bật tới, tung một cú đấm "linh dương" nhắm thẳng cằm Vương Khải Nha.

Vương Khải Nha một lần nữa mất tằm, cú đấm "linh dương" của tôi chỉ giáng vào không khí.

Định thần đã thấy Vương Khải Nha lại khởi động kỹ thuật Dempsey Roll, một luồng gió mạnh thốc tới mé phải.

Cú đấm trái của Vương Khải Nha vung lên, nhắm vào bụng tôi, một cú đấm móc!

"Đấm đi!" Tôi gào lên, Kiến Hánông tránh né, nín thở.

Cú đấm móc của Vương Khải Nha xuyên vào bụng tôi, cơ thể tôi như sắp nổ tung, muốn há miệng ra hét lớn, nhưng không kịp được ộc một đồng bầy nhầy ra thẳng mặt Vương Khải Nha, Vương Khải Nha kêu thất thanh, cả khán đài dậy sóng.

Tôi chẳng màng đến hình tượng, tóm ngay lấy cơ hội nghìn năm có một, nhắm mặt Vương Khải Nha tang một cú đấm "kim cương sát thủ". Vương Khải Nha bất ngờ không kịp tránh, khuỷu chân xuống giữa võ đài, gục ngã hết sức nhanh gọn.

"Hự!!!" Tôi hét lớn, gắng gượng dựa vào dây đài, tiếp tục phun về phía khán đài những thứ lúc này còn chừaa hết.

Blues chạy lại gần, đập tay xuống sàn đấu hỏi tôi: "Này! Cậu không tránh nổi hay là không muốn tránh thế?"

"Em là thằng không sợ bất cứ cú đấm nào hết!" tôi gào lên. Lời tuyên bố của trang nam nhi truyền qua mic gây rung động cả khán đài. Tôi vừa nhìn chị Tâm Tâm vừa nôn ọe, chị đang đứng hẳn lên hô to những con số.

Lúc này trọng tài cũng đã chạy vào giữa võ đài bắt đầu đếm giây. Vương Khải Nha phần nộ đẩy trọng tài ra, loạng choạng đứng lên. Tiếc quá, nếu không vì lúc đó bụng tôi dính đòn tiêu hao phần lớn sức lực, thì một cú "kim cương sát thủ" đúng cơ hội ngon ăn vừa rồi cũng đủ đánh Vương Khải Nha ngất xỉu tại chỗ.

"Bố láo!" Vương Khải Nha dùng tay gạt bừa bãi nôn trên mặt, nổi điên lao về phía tôi.

"Ai sợ!" Tôi xông lên, rồi bất ngờ nhảy ngược về sau tự va vào dây đài, mượn lực đàn hồi lao về phía trước, vung tay phải tung ra một cú "đấm xoáy chân vịt" đầy uy lực!

Wương Khải Nha đấm hụt tôi vì cú nhảy lùi đó, còn tôi chiếm được ưu thế tấn công bất ngờ, một cú đấm xuyên thẳng mũi Vương Khải Nha, toàn bộ sức mạnh trong người tập trung hết vào đòn đánh.

"Đổ xuống!" Tôi thềm gào lên. Cảm giác ở đầu gang tay rất trọn vẹn. Chính là cú đấm này rồi!

"Phù!" Tôi thở dốc, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn chị Tâm Tâm trên khán đài, giơ cả hai tay lên tuyên bố thắng lợi.

"Cẩn thận!" chị Tâm Tâm hét lên.

Tôi cứng người, cảm thấy trên mặt bóng rát, khét mùi cao su cháy.

Keng!

Chuông hiệp một vang lên. Trận đấu kết thúc.

Tôi mở hai mắt, in vào giác mạc là ánh mắt lo lắng của chị Tâm Tâm, và một mớ sao bay lượn trên đỉnh đầu.

"Còn đau không?" Chị Tâm Tâm túm lấy mũi tôi, nở nụ cười tinh nghịch khác hẳn lúc nãy.

"Á!" Tôi vẫn không hiểu đầu của tai nheo, chỉ cảm thấy đầu rất đau, bụng rất đau, cả người đau ê ẩm.

Tôi định ngồi dậy, nhưng bị chị Tâm Tâm ấn nằm trở lại giường.

"Đù, cậu thua con mẹ nó rồi." Blues ngồi một bên, lật xem tạp chí mát mẻ, giọng rất thờ ơ.

Tôi không đủ sức mở mồm ra hỏi, đành cố nhớ lại...

"Khoan đã! Em thua rồi á?" Người tôi nẩy bật lên.

"Thua rất không đáng!" Giọng của Kiến Hán. Tôi nhìn sang bên cạnh, hẳn đang vắt khăn bông cùng Khả Lạc. Kiến Hán nhe nhớn đứng lên, thay cái khăn đắp trên trán tôi bằng cái mới. Đây hình như là phòng nghỉ của võ sĩ.

Tôi ngơ ngác hết sức, hỏi: "Nhưng em rõ ràng đã đốn gãy cái thẳng vờn vờn họ Vương đó rồi mà?"

Blues ngáp dài, cầm điều khiển ti vi lên bấm bấm. Màn hình ti vi đầu giường lập tức hiện ra khung cảnh năm giấy trước khi trận đấu kết thúc. Rõ ràng Blues và mọi người đã xem những hình ảnh này rất nhiều lần.

Trên to vi, tôi giơ cao hai tay hơn hở, Vương Khải Nha mà tôi cứ ngỡ đã bị đấm gục hóa ra chưa hoàn toàn ngã xuống. Gã đô con khuyu một đầu gối xuống bên cạnh tôi, sau đó từ từ gượng dậy.

Tiếp theo, trận đấu kết thúc một cách quay cuồng vào đúng lúc tôi đang dương dương tự đắc.

"Mắt cậu nhìn đi đâu thế? Cả trận đấu chẳng nhập tâm gì cả. Ha ha ha." Blues không trách cứ tôi, ngược lại còn cười ha hả.

Chị Tâm Tâm đỏ mặt, nhưng lập tức bt trở lại, nói: "Em thật là, phải tập trung thi đấu chứ, sao chẳng chịu tránh đòn thế? Cứ để bị đấm vui lắm à?"

Tôi cười trừ, chỉ hỏi: "Không tránh không né, có phải rất dũng cảm không nào?" Đưa mắt nhìn quanh, tôi Kiến Hán không thấy Vũ Hiên.

Kiến Hán nhìn thấu bụng dạ tôi, nói: " Vũ Hiên về đi làm rồi. Anh ấy phải bỏ giờ làm đến xem mà thi đấu đấy."

"Tia..., ờ..., ông ấy đâu rồi?" Tôi nhớ ra Người hùng Tia Chớp bật tín đã lâu nhưng vẫn đến cổ vũ mình. Có điều Blues không hề biết chúng tôi quen thân với Người hùng Tia Chớp.

"Ông ấy xem hết trận đấu của anh, ký tặng Vũ Hiên xong thì đi về rồi." Khả Lạc cười hì hì, noi: "Ông bảo anh đánh khá lắm, so với hồi ở nhà hoang thì ra đáng hơn hẳn."

Blues không hiểu gì, hỏi: "Mẹ kiếp, ông già đó là ai? Còn ký tên?"

Tôi không trả lời, chìm đắm trong niềm hứng thú từ trận đấu đầu tiên vừa trải qua.

Mặc dù bị thua, nhưng cũng chẳng sao, tôi đã thể hiện được vẻ dũng cảm của một thằng đàn ông, đó mới là mục đích của tôi.

"Còn cười! Hết đũa trẻ ranh." Chị Tâm Tâm cầm túi đi chườm các vết bầm tím trên người tôi.

"Gì? Trẻ ranh?" Tôi tặc lưỡi, Kiến Hán và Khả Lạc ngồi bên xô nước bật cười khúc khích.

"Chắc tại đầu kiểu này xui, lần sau chị cắt cho em kiểu tóc chiến thắng mới," chị Tâm Tâm nói.

Tôi thiếu chút nữa lại ngất xỉu, thì ra con đường chứng minh chất đàn ông chân chính lại khó khăn chông chốt đến thế. Tình yêu của tôi thật là đau đớn.

"À này, đã sắp xếp trận tiếp theo cho cậu rồi nhé. Hai tuần nữa chiến với siêu sao mới nổi Miyamoto Sấm Tang Lễ. Cơ hội lớn đấy." Blues tắt ti vi, vừa nói vừa cười hì hì.

"Sao nhanh thế?" chị Tâm Tâm có vẻ lo lắng.

"Mẹ kiếp. Nó đấm trận này quá đủ chất giải trí, không chỉ nôn vào mặt Vương Khải Nha, mà còn liên tiếp sử dụng hai đòn tuyệt chiêu rất khoa trương, lại thêm thằng nhóc không tránh không né, mắt nhìn nháo nhác lảo liên như thằng điên. Khà. Mặc dù chỉ mỗi một hiệp, nhưng phản hồi của khán giả rất tốt. Hiệp hội tổ chức thi đấu rất hài lòng. Vì thế trận tiếp theo được bố trí rất sớm. Cặp đấu này cũng hấp dẫn đây!" Blues tỏ ra rất hứng thú. "Tớ làm người quản lý của cậu quá là đúng đắn. Tỷ lệ cá cược tăng gấp đôi rồi."

Tôi cười khô khốc: "Em đấu thua, sẽ có được phần trăm nào đâu."

Blues cười hề hề: "Mẹ kiếp, lão già này đương nhiên hiểu rõ giải nhà nghề hơn cậu. Tớ đã yêu cầu hiệp hội xếp trận của tớ sát dít trận của cậu. Hê hê, như thế, trận của tớ sẽ được hưởng sái tí nhiệt, đương nhiên tỷ lệ cá cược cũng tăng."

Tôi gật gù, quay sang hỏi chị Tâm Tâm: "Chị Tâm Tâm, em kiếm được năm nghìn đồng nhé, chị muốn gì không em mua quà tặng chị."

"Lần sau lại tặng chị vé xem nhé." Chị Tâm Tâm cười, vỗ vỗ vào má tôi.

Tôi vui vẻ nhắm mắt lại, cơn đau khắp người dịu đi rất nhiều.

Hai tuần để hồi phục, về cơ bản là đủ. Tôi còn có thời gian lên núi sau thăm Người hùng Tia Chớp và Aristote.

Lúc này, một huấn luyện viên xông vào phòng nghỉ, nói oang oang: "Tàn dư của băng Đầu Lâu ở Tây thành phố tấn công nhà tù, chắc là muốn cứu đại ca bị bắt cách đây không lâu. Hiệp sĩ Siêu Thanh vừa mới đến nơi! Tất cả các kênh đều đang đưa tin trực tiếp!" Rồi bật ti vi lên. Cả đám võ sĩ mồ hôi đầm đìa cùng ủa vào phòng nghỉ, đứng đôn bên cạnh tôi.

Tôi thờ dãi, theo dõi cuộc đối đầu Thiện - Ác trên màn hình LCD, không hề kém cạnh phim Siêu nhân.

Cảnh sát trại giam năm la liệt.

Hàng rào điện bị cắt hỏng.

Tường bao thùng hàng chục lỗ.

Tàn dư băng Đầu Lâu mặc đồ da liền thân màu đen, nhô lên thụp xuống, vây chặt Hiệp sĩ Siêu Thanh trong bộ đồ xanh rực rỡ, miệng hò hét thách thức.

Tiếng đạn rít, tiếng gào thét, tiếng nổ, tiếng khiên chống đạn của cảnh sát va vào nhau, cả những tuyệt chiêu của Hiệp sĩ Siêu Thanh - Vũ Hiên, chiêu nào cũng đình tai nhức óc.

Tôi nhìn siêu anh hùng mà mình ngưỡng mộ nhất trên màn hình, sau đó nhìn chị Tâm Tâm.

Chị Tâm Tâm chảy nước mắt, hai tay chấp trước ngực cầu nguyện, thỉnh thoảng nhắm nghiền mắt run rẩy, rồi lại mở mắt lăm rằm cầu khẩn.

Biểu cảm này, chưa từng xuất hiện, dù chỉ một khoảnh khắc, trong suốt trận đấu vừa rồi của tôi.

Sau đó, Hiệp sĩ Siêu Thanh đứng hiên ngang giữa đám cướp tù gục ngã la liệt, không mất sợi tóc nào. Cảnh sát ùa lên. Hiệp sĩ Siêu Thanh lướt đi mất hút.

Chị Tâm Tâm thở phào, khuôn mặt ánh lên một niềm hạnh phúc mà tôi tìm kiếm suốt đời.

"Mẹ kiếp. Đây mới là siêu anh hùng," Blues lẩm bẩm.

Kiêu hãnh như bác ta mà còn phải nói thế.

Tôi siết chặt nắm đấm.

Siết chặt.

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 5: ĐIỀU KIỆN ĐỂ TRỞ THÀNH SIÊU ANH HÙNG

"Cháu muốn có sức mạnh."

Tôi đứng trước cửa khu nhà xưởng bỏ hoang.

"Cuối cùng vẫn cần sức mạnh à?"

Người hùng Tia Chớp hút thuốc lá cuộn, Aristote đưa chân trước lên dụi dụi mắt.

Tôi tiện tay đặt hành lý xuống cửa, toét miệng cười, lôi trong túi ra cái đùi gà nướng.

"Cảm ơn ông đến xem cháu thi đấu. cháu vui lắm ạ" Tôi quăng hai cái đùi gà ra. Người hùng Tia Chớp trở một ngón tay cái lên, hai cái đùi gà lập tức bị một đám chớp điện vàng rực bọc lấy, lơ lửng giữa không khí.

Người hùng Tia Chớp giơ tay lấy một cái đùi gà, cái đùi còn lại bị Aristote ngoạm đi.

Đây là lần đầu tiên Aristote ăn đồ ăn tôi mang tới.

"Ngon đấy!" Người hùng Tia Chớp hài lòng nói, ngoác miệng xé thịt gà.

Tôi ngồi trên thùng xăng, gãi đầu; "Cháu nghĩ rồi, chị Tâm Tâm nói thích con trai dũng cảm, thật ra dũng cảm ở đây nghĩa là đối mặt với nguy hiểm mà không hề sợ hãi. Nhưng trên võ đài thì rất khó đối mặt với nguy hiểm, thế nên..."

Người hùng Tia Chớp nhồm nhoàm nhai thịt gà, nói lúng búng: "Về chuyện đối mặt với nguy hiểm, chẳng lẽ cứ bắt phải trở thành siêu anh hùng à?"

Aristote chén gọn cả cái đùi gà, lắc đầu, phì mũi,, như thể không đồng tình với những gì tôi nói.

"Có bắt buộc hay không cháu không cần biết, nhưng cháu nhất định phải trở thành siêu anh hùng!" Tôi nói chắc như dao chém cột. "Trước đây ông từng bảo, làm thế nào để có siêu năng lực là bí mật của các siêu anh hùng. Nhưng ông Tia Chớp, ông biết cháu lâu thế rồi, hẳn là ông cũng thấy cháu rất phù hợp trở thành siêu nhân. Hơn nữa cháu rất cần như vậy!"

Người hùng Tia Chớp giả ngốc: "Nếu cháu thực sự phù hợp, thì siêu năng lực sẽ tự tìm đến cháu thôi."

Tôi kêu rên: "Đừng nói với cháu mớ triết lý giả dối đó nữa! Cháu chắc chắn nếu có siêu năng lực, không bao giờ cháu làm việc xấu! Cháu chỉ muốn có được tình yêu thôi mà!"

Người hùng Tia Chớp nuốt xuống miếng thịt gà cuối cùng, nói bừa: "Có lẽ tình yêu không cần đến siêu năng lực, cho nên siêu năng lực không tìm đến cháu chẳng?"

Tôi bắt đầu bực mình: "Gì chứ! Thế cháu muốn bảo vệ chính nghĩa có được không? Ông mau cho cháu biết bí mật để có được siêu năng lực đi!"

Người hùng Tia Chớp bật cười, nhìn sang Aristote. Aristote ngoảnh đầu đi chỗ khác, như coi lời tôi nói chỉ là những phát rắm.

Tôi muốn khóc. Ông già duy nhất có thể dạy tôi siêu năng lực thì lại không hứng thú với tôi chút nào.

"Nghe này, hừm. làm siêu anh hùng chẳng hay ho gì đâu. Để siêu anh hùng bảo vệ mình có hơn không?" Người hùng Tia Chớp ngoác miệng ngáp, bảo: "Đồng sẹo trên người ta đều do mấy kẻ địch kỳ dị để lại. Xấu hết mức có thể. Hơn nữa siêu năng lực đâu phải là võ công để mà dạy được?" Nói xong Người hùng Tia Chớp còn định trút bộ y phục khoe sẹo khắp người.

Tôi không có chút hứng thú nào với các vết sẹo vinh quang của Người hùng Tia Chớp, bên nói: "Nếu không dạy được thì ông có thể kể. Ông cứ kể cho cháu, coi như ông đánh rằm thôi. Cháu mà không được học, cháu sẽ ăn vạ ở đây luôn."

Người hùng Tia Chớp trầm ngâm hồi lâu, có vẻ bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc. Tôi ngồi xồm trên nắp thùng xăng, nín thở chờ đợi.

"Vẫn không được." Người hùng Tia Chớp đứng dậy vươn vai.

"Tại sao ạ?" Tôi nhảy xuống.

"Trừ phi cháu hứa với ta, cháu không bao giờ làm bậy." Người hùng Tia Chớp cực kỳ nghiêm túc, tay móc kẽ răng.

"Được ạ!" Tôi đáp ngay không cần nghĩ.

Người hùng Tia Chớp chìa bàn tay ra, một đám chớp điện màu trắng từ từ hội tụ trong lòng bàn tay, biến thành một quả cầu sáng, lúc nhảy múa, lúc xoay vùn vụt. Người hùng Tia Chớp hít thở sâu, gân xanh trên cánh tay nổi cuộn cuộn. Quả cầu sáng bị trường điện tử vô hình ép dẹp, biến thành một cái nhân nhỏ sáng rực, trông như chứa đựng một nguồn năng lượng khổng lồ.

"Cho cháu ạ? Ăn vào à?" Tôi hào hứng phát điên, rõ ràng tôi cũng sẽ là siêu anh hùng trong hệ điện.

"Không, chỉ để cháu hiểu, siêu anh hùng thành phố là thứ vận mệnh trời ban. Bởi để sở hữu được sức mạnh nằm ngoài tưởng tượng của người thường này, chúng ta phải trải qua rất nhiều cơ duyên kỳ lạ, chết đi sống lại vô số lần." Người hùng Tia Chớp nắm chặt cái nhân năng lượng, cơ thể ông lập tức phát ra tiếng tĩnh điện nổ lách tách, cùng cả hơi nóng.

Người hùng Tia Chớp thủ thủ kể: "Dòng điện trên cơ thể ta, có thể coi là một kỳ tích sau tai nạn thập tử nhất sinh. Khi mang thai ta, mẹ ta làm việc ở nhà máy phát điện, hôm đó..."

Tôi chen ngang: "Lúc mang thai ông, mẹ ông làm việc ở nhà máy điện, chắc cụ bị giật điện, sau đó sinh ra ông có năng lực phóng điện phải không?" Đây là công thức "sức mạnh truyền từ mẹ sang con" trong truyện tranh siêu anh hùng.

"Đúng một nửa." Đôi mắt Người hùng Tia Chớp ngấn lệ. "Thời kỳ đầu mang thai, mẹ ta bị bệnh viện chẩn đoán đang mang quái thai rối loạn nhiễm sắc thể, đứa bé trong bụng rất có thể chết yểu ngay khi chào đời. Nhưng mẹ vẫn bất chấp mạo hiểm khẳng khẳng giữ ta lại. Thế rồi, trong một tai nạn nghiêm trọng ở nhà máy điện, mẹ ta bị dòng điện rất lớn chạy qua người, gần như cháy thành than, nhưng đứa trẻ khiếm khuyết nhiễm sắc thể là ta lại bất ngờ sống sót. Ta nghĩ, tất cả đều do nhiễm sắc thể gặp phải dòng điện cao thế đã tạo ra bước đột biến tiếp theo, không những giúp ta không bị chết yểu, mà còn khiến ta có được siêu năng lực điều khiển dòng điện."

Tôi thở dài, hóa ra Người hùng Tia Chớp cũng là trẻ mồ côi từ lúc chào đời.

"Cho nên, hoàn toàn không phải cứ bị điện giật là có được sức mạnh của dòng điện, ở đâu đó trong cơ thể cháu phải chuẩn bị sẵn sàng từ trước mới được." Người hùng Tia Chớp nói nghiêm túc. "Các loại cơ duyên cũng phải liên quan chặt chẽ với nhau, tất cả các siêu anh hùng đều từng đứng ở

ranh giới giữa sự sống và cái chết, chỉ cần một mắt xích nào đó rời ra, chân sẽ đặt sang thế giới bên kia."

Tôi im lặng lắng nghe.

"Hồi ta còn nổi tiếng, từng quen biết một siêu nhân hệ thú. Người này hễ sợ hãi là khắp người liền nổi vân đen vện vàng như hổ Bangladesh, miệng cũng mọc răng nhọn hoắt, sức mạnh kinh

người. Anh ta là siêu anh hùng ở thành phố bên cạnh." Người hùng Tia Chớp vừa bước chậm rãi vừa kể. "Anh ta vốn là nhân viên trong vườn thú. Một đêm, có toán người thuộc tổ chức giải phóng động vật đột nhập vào vườn thú, lén thả mười mấy con hổ khỏi chuồng. Thảm kịch vì thế xảy ra. Nạn nhân đầu tiên là anh ta, bị lũ hổ cắn nát bẩy. Khi được đưa vào bệnh viện, một nhóm chuyên gia cố gắng ăn xôi bèn sử dụng kỹ thuật tăng sinh tế bào hồng cứu anh ta. Cách làm này không ngờ khiến các tế bào trong nước bọt của hổ để lại trên người anh ta cũng bị đột biến, kết hợp với tế bào cơ thể anh ta. Từ đó thế giới này lại có thêm một siêu anh hùng sức mạnh khủng khiếp, Người Hổ khổng lồ."

Tôi há hốc mồm. Đúng là thập tử nhất sinh, lại còn cần thêm thí nghiệm sai sót nữa.

Người hùng Tia Chớp vỗ vào vai tôi, noi: "Nhưng cháu có biết đêm đó trong vườn bách thú có bao nhiêu người chết không? Trong mười bảy nhân viên vườn thú, chỉ có một mình anh ta sống sót. Nếu không phải là số trời đã định ban cho anh ta siêu năng lực, thì không còn cách giải thích nào khác."

Tôi rất nẫu ruột, bỗng dưng muốn biết Vũ Hiên đã trải qua những gì để có được năng lực kiểm soát siêu âm thanh.

"Không có kiểu nào thông thường hơn ạ? Kiểu chăm chỉ quyết tâm ấy?" Tôi hơi nản.

"Thông thường hơn... À có đấy!" Người hùng Tia Chớp vỗ tay, hồi tưởng lại một người nào đó. "Cách đây hơn mười năm, ta có qua lại thư từ với Siêu nhân Cầu Lửa ở Bắc Kinh. Anh ta bảo trước đây là võ tăng trong chùa, trước khi thành siêu nhân, một mình anh ta có thể đốn gục năm mươi mấy tay võ nghệ. Đến một ngày, trong chùa cháy lớn, cột xà sập đổ, giam anh ta giữa vòng vây biển lửa. Thân sắp bị thiêu sống đến nơi, tay võ tăng thở dài quyết định tĩnh tọa, nhập niết bàn để lặng lẽ về Tây thiên. Nhưng anh ta vừa nhắm mắt ngồi xuống thì cơ thể đã tự động vận theo Dịch Cân Kinh vốn tham ngộ mãi không hiểu. Kể cũng kỳ lạ, Dịch Cân Kinh cứ thế liên tục hút hơi lửa, khí nóng vào hơn trăm huyệt đạo khắp người võ sư, rồi hội tụ về huyệt Đản Trung, Khí Hải, tạo ra một thứ tương tự như nội công."

"Thần kỳ thế cơ ạ?" Tôi háo hức muốn thử.

"Về sau, vị võ tăng bước ra từ đống gạch ngói nham nhở và xà cột cháy đen. Từ đó, nội công của anh ta gắn liền với lửa, hễ ra tay là có lửa cháy phừng phừng. Khi nội lực được đẩy đến đỉnh cao, anh ta có thể tay không bắn ra quả cầu lửa đường kính tới mười trượng!" Người hùng Tia Chớp mang vẻ mặt đầy hoài niệm.

"Tuyệt thật! Ý tưởng này hay đấy ạ!" Tôi tha thiết nói: "Ông với bác ta là chỗ quen biết, nói gì thì nói, ông cứ phải mượn cuốn Dịch Cân Kinh về cho cháu tập với!"

Người hùng Tia Chớp buồn bã cúi đầu: "Siêu nhân Cầu Lửa chết lâu rồi, trước khi thành siêu nhân anh ta đã tập võ hơn tám chục năm, chuyên tâm nghiên cứu Dịch Cân Kinh phải hơn năm chục năm. Sau trận hỏa hoạn đó khoảng vài năm, vị cao tăng 92 tuổi ấy cũng đã qua đời."

Tôi chưng hửng, ông già đó tập Dịch Cân Kinh đến gần nửa thế kỷ à? Làm sao tôi chờ lâu thế được.

"Ta nói rồi, khi thử thách xuất hiện, cơ thể cháu cũng phải chuẩn bị sẵn sàng thì mới được. Trận hỏa hoạn đó cướp đi hơn trăm mạng võ tăng, chỉ một mình Siêu nhân Cầu Lửa nhờ khổ luyện Dịch Cân Kinh mới sống sót." Người hùng Tia Chớp tàn nhẫn lặp lại kết luận đáng ghét này.

Tôi nhìn xuống đôi bàn tay mình, trời ơi, cơ thể tôi rốt cuộc phải chuẩn bị những gì, thì mới có thể từ cõi chết chạy ngược trở về, sau đó sở hữu một siêu năng lực thần thánh đây?

"Cả đến Aristote cũng phải như vậy đấy." Người hùng Tia Chớp nhìn Aristote rồi chậm rãi kể: "Trước đây Aristote chỉ là một con chó hoang bình thường. Sau khi bị đội trộm chó bắt về công ty mỹ phẩm, nó phải chịu đựng đủ kiểu thì nghiệm hóa học vô nhân đạo, thậm chí bị mổ bụng. Đến khi không còn giá trị lợi dụng nữa, Aristote lại bị đưa đến nơi còn tàn khốc hơn, đó là trung tâm nghiên cứu bệnh chứng phóng xạ. Ở đây nó bị đem làm thí nghiệm phản ứng của một tia phóng xạ mới trên động vật. Kết quả, các tia phóng xạ kích hoạt hóa chất mỹ phẩm tồn dư trong các vết sẹo của nó, tạo ra đột biến kịch liệt. Cuối cùng, Aristote mới nhờ vào siêu năng lực do đột biến đó xông qua trùng trùng vòng vây để trốn thoát ra ngoài."

Tôi há hốc mồm kinh ngạc, nhìn sang thân hình gân bắp cuồn cuộn của Aristote.

"Anh bạn già, thể hiện một chút cho bạn trẻ này xem đi!" Người hùng Tia Chớp vừa dứt lời, những vết sẹo khắp mình Aristote lập tức phát ra ánh lân tinh kỳ dị giống lần chám trán đầu tiên với chúng tôi. Ánh lân tinh càng lúc càng sáng, sau cùng tôi gần như không mở được mắt ra.

"Sức mạnh của Aristote chính là hóa thành bóng đèn sáng chói mắt ạ?" Tôi bật cười.

"Hà hà, cậu không muốn ném mùi đầu." Người hùng Tia Chớp lắc đầu, trộm cười.

Aristote giậm dũ nhìn tôi, ánh lân tinh chói mắt tụ lại trên mỗi vết sẹo ghi dấu những đau đớn nó từng phải chịu đựng, cơ bắp căng cứng, bốn chân vươn thẳng.

"Vào đi!" tôi vào tư thế của võ sĩ quyền Anh, nói đùa: "Tao bây giờ là võ sĩ chuyên nghiệp rồi đấy nhé! Sau này mày đừng có mà khinh thường."

Aristote chậm rãi tiến đến gần tôi, từ từ ngoác mồm ra, hàm răng sắc nhọn như răng khủng long tua tủa lấp lánh.

"?" Tôi không hiểu, nhưng vẫn tập trung tinh thần đề phòng Aristote tấn công bất ngờ, trong khi đó nó chỉ từ từ há mồm, dùng đỉnh ngoạm lấy ống quần bò của tôi.

Đúng lúc tôi định lên tiếng hỏi Người hùng Tia Chớp, thì bắp chân vừa bị Aristote ngoạm lấy bỗng như sắp nổ tung. Tôi la hét thảm thiết, nhảy dựng lên!

Miệng kêu oai oái, tay ôm lấy bắp chân với các thứ cơ vận vẹo biến đổi, tôi quẩn quại trên sàn nhà, thậm chí òa lên gào khóc.

"Đau lắm nhỉ?" Người hùng Tia Chớp bật mồm cười, vẻ thích chí như thể thấy tôi bị cắn là đáng kiếp.

"Hu hu..." Tôi khóc, lâu lắm không tức tưởi thế này, thịt ở bắp chân tôi như sắp róc ra khỏi xương.

Aristote nhìn tôi khinh bỉ, ánh lân tinh trên mình nhạt dần. Nó ngồi xuống thường thức bộ dáng khóc mãi không nín của tôi.

"Aristote cắn đau kinh khủng, đó là siêu năng lực của nó." Người hùng Tia Chớp giơ ngón tay cái, tấm tắc khen ngợi. "Ai càng càng thì càng đau, thật đấy!"

"Siêu năng lực gì vô duyên thế!" Tôi khóc rống: "Đau quá, hu hu..."

Người hùng Tia Chớp ngồi xồm trước mặt, vỗ vỗ vào bắp chân tôi. Tôi kêu ré lên, đá tay ông ra.

"Bắp chân cháu không sao đâu, vì Aristote chỉ ngoạm nhẹ một cái thôi. Cháu nhìn xem, quần bò còn không rách mà!" Người hùng Tia Chớp cười khì khì, lại đưa tay chạm vào chân tôi một cái, ông già xấu xa.

"Tránh ra!" Tôi đập loạn xạ, bắp chân vẫn như đang bén lửa.

'Ha ha ha. Cú cắn của Aristote chia ra làm sức công phá vật lý và sức công phá hóa học. Công phá vật lý chẳng có gì ghê gớm cả, cùng lắm ngang với sư tử hay hổ thôi. Nhưng công phá hóa học thì siêu vô đối. Chỉ cần răng của nó chạm nhẹ vào, trừ phi có kim loại ngăn cách, còn vài vóc thông thường sẽ không chặn nổi đòn tấn công hóa học của ánh sáng lân tinh!" Người hùng Tia Chớp vui vẻ giả thích. "Nếu răng nó cắn vào da thịt, cháu có thể ngất ngay tại chỗ, bài tiết tại trận cơ đấy!"

Tôi miên cưỡng nằm yên, cơn đau kỳ dị ở bắp chân cũng dần dần tiêu tan. Tôi lau khô nước mắt, đối diện với ánh mắt cười nhạt của Aristote mà run lấy bầy.

"Lần đầu tagặp Aristote, chó và người đánh nhau vì tranh một con thỏ rất ngon. Mặc dù ta nhìn ra ngay nó không phải là hạng chó gốc bình thường, nhưng vẫn đánh giá nó quá thấp, chỉ dùng một đòn điện áp khoảng 10.000 vôn gõ nhẹ lên đầu nó." Người hùng Tia Chớp vừa nói vừa cười: "Kết quả bị nó cắn lại một nhát, ta đau ngất luôn tại chỗ, còn nó chỉ bị thương nhẹ và xơi mất con thỏ."

Trời ơi, không ngờ Người hùng Tia Chớp lại thua một con chó với siêu năng lực không có gì đặc biệt!

"Ánh lân tinh trên mình Aristote còn có thể tiêu giảm mọi đòn tấn công từ bên ngoài. Mặc dù chỉ là giảm nhẹ, nhưng cũng rất hữu dụng đấy. Về sau đến lần đối đầu thứ hai, ta mới phát hiện ra phải dùng đến tận 500.000 vôn mới hạ gục được nó!" Người hùng Tia Chớp vỗ vỗ vai tôi. "Dòng điện 500.000 vôn, không kém bất cứ đòn đánh nào của Hiệp sĩ Siêu Thanh đâu nhé! Hơn

nữa ta còn đánh cược rằng, nếu ngay từ đầu Hiệp sĩ Siêu Thanh không dùng đòn sát thủ, kẻ gục ngã chắc chắn không phải là con chó này đâu!

Tôi trợn tròn hai mắt.

Đến một con chó cũng mạnh hơn tôi?

Aristote lại khịt mũi, ngạo nghễ nhìn tôi bằng nửa con mắt. Quả thực là nó có tư cách đó.

"Có cách rồi!" Tôi nhồm dậy reo lên.

"Hử?" Người hùng Tia Chớp ngơ ngác.

"Cháu đến cái công ty mỹ phẩm kia tình nguyện cho người ta thí nghiệm các loại chất hóa học độc hại, sau đó sang trung tâm nghiên cứu bệnh chứng phóng xạ chiếu tí phóng xạ, thế là từ đó cháu sẽ sở hữu 'cú đấm siêu đau' thiên hạ vô địch!" Tôi xúc động sắp rơi nước mắt.

Người hùng Tia Chớp và Aristote không hẹn mà cùng lắc đầu, sau đó thở dài.

"Ông già này nói đến thế mà cháu vẫn không hiểu à? Siêu năng lực không phải là thứ có được bằng cách lên kế hoạch. Siêu năng lực là thứ trời ban! Aristote cũng không thể nhớ được nó đã bị làm thí nghiệm với bao nhiêu chất hóa học, kể cả có thuộc được đồng thuốc hóa học ấy, thì thứ tự các chất hóa học đem tiêm vào nó cũng có thể là nguyên nhân dẫn đến đột

biến tế bào. Dù cho năm được thứ tự, thời gian, liều lượng thì sau khi bị chiếu phóng xạ cháu cũng không thể biến thành 'người cần đau' được, bởi vì cháu là... người. Aristote là chó!" Người hùng Tia Chớp càng nói càng lớn giọng, làm như tôi là thằng ngốc dạy thế nào cũng không sáng ra được.

Tôi ngã vật xuống, năm dang tay giạng chân giữa nền nhà.

Tìm hiểu cả ngày trời, các yếu tố để trở thành siêu anh hùng vốn không có gì bí mật, bởi vì làm gì có yếu tố nào.

Ông trời muốn bạn làm Hiệp sĩ Siêu Thanh, thì bạn sẽ trở thành Hiệp sĩ Siêu Thanh.

Ông trời muốn một con chó đập lên đầu tôi, tôi sẽ không có lấy cơ hội nào để chống lại.

Hóa ra, tất cả đều là "duyên tiền định". Thí chú không nên cưỡng cầu.

Tất cả những điều đó, tôi đều có thể chấp nhận được.

Duy nhất một điều, ông trời tuyên bố tôi không có tư cách cho tình yêu này, tôi phản đối.

"Giúp tao đi."

Tôi ngồi dậy, mắt đăm đăm nhìn Aristote.

"Êu chó, đừng tưởng tao sợ mày nhé." Tôi đứng dậy, hùng hổ thủ thế chiến đấu.

Người hùng Tia Chớp gãi đầu gãi tai, vẻ mặt như thấy một tương lai bê xê lết của tôi: "Ta biết cháu đang nghĩ gì, nhưng cháu sẽ phải hối hận cho mà xem."

"Để xem thằng nào ngã trước," tôi cố ý đe dọa, đấm gió về phía Aristote để gây gổ.

Aristote đứng lên, quay mông đi ra khỏi khu nhà xưởng, liếc mắt ra hiệu tôi đi theo.

"Kệ nhé. Trời này ngủ trưa là sướng nhất." Người hùng Tia Chớp lôi túi ngủ ra trải xuống sàn.

Tôi siết nắm đấm, bước ra ngoài.

Aristote và tôi nhìn chòng chọc vào nhau trong ánh nắng chói.

Cơ thể cường tráng như sư tử của nó khẽ động đậy. Vài con chó hoang nằm bên cạnh chờ xem trò hay.

"Đừng khách sáo với tao, biến hình đi!" Tôi nín thở, tìm cách quên đi cảm giác đau đớn gần chết ở bắp chân vừa rồi.

Aristote không xông vào, mà chỉ nheo mắt.

Tôi đấm gió đe dọa. Trải qua thời gian dài kiên trì luyện tập, cú đấm của tôi đã đủ sức đánh ngất người bình thường. Chỉ đấm gió không thôi cũng đầy uy lực, tiếng gió vù vù.

"Hừ..." Aristote không hề kích hoạt siêu năng lực, có vẻ nó cho rằng đốn hạ tôi là chuyện hết sức đơn giản.

Thực ra tôi rất kính nể Aristote, trước đến giờ đều vậy.

Cách nhìn của nó đối với tôi, từ thù địch, nghi ngờ, không thèm đếm xỉa ba năm trước, đã trở thành khinh thường về sau này. Nhưng cái nhìn của tôi về nó thì vẫn trước sau như một.

Nhưng lúc này đây, tôi không thể tạo ra một số thay đổi.

"Biến hình đi! Nếu không mày không thắng nổi võ sĩ quyền Anh nhà nghề đâu!" tôi hét lên, chân tung cú đá thật mạnh về phía Aristote!

Aristote nổi khùng, không hề né cú đá của tôi. Thân hình to lớn của nó đảo một cái. Tôi đã đá trúng vai Aristote, nhưng lại ngã văng về sau hai ba mét, lồng ngực đau âm ỉ.

Aristote phì hơi ra đằng mũi, chậm rãi bỏ đi, có lẽ cho rằng tôi đã lãnh đủ bài học.

"Đứng lại!" Tôi hét lên, vội vàng xông tới ôm chặt Aristote, chẳng khác nào ôm cái bao cát rất to.

"Gầu!" Aristote cúi sừn, đập mạnh chân, cơ thể hơn 70kg của tôi bất ngờ bị hất văng khỏi mặt đất rồi rơi bịch xuống.

Nhưng tôi vẫn ôm chặt lấy Aristote, hét vào tai nó: "Chó ngốc, nghe đây! Mau kích hoạt năng lượng cần tao mầy phát đi!"

Aristote có vẻ ngao ngán, không hề muốn biến hình mà chỉ nhảy lên một lần nữa. Cả thân hình to lớn của nó mang theo tôi vọt lên lưng chừng không rồi đột ngột lộn mình rơi xuống, định cho tôi một cú ngã qua vai thê thảm.

"Ác quá!" Tôi gối vào bụng Aristote giữa không trung. Nó giậm dừ ngoái cổ ngoạm vai tôi.

"Bịch!"

Tôi mặc kệ cơn đau ở bả vai, lập tức nhồm dậy, van vãn: "Vẫn chưa đủ! Ngần ấy vẫn chưa đủ đối phó tao đâu! Mau biến hình đi!"

Nếu Aristote cần tôi điên cuồng, những tế bào đột biến của nó sẽ ngấm vào vết thương của tôi theo ánh sáng lân tinh, biết đâu, biết đâu...

"Gầu... Gầu..." Aristote như viên đạn pháo bật lên, lao thẳng một đường kẻ chỉ về phía tôi.

Không xong rồi, tôi vội xoay mình né đồng thời vung tay phải đâm nhẹ vào cổ Aristote.

"Tao mà dùng sức thì mày ngất từ đời rồi!" tôi kêu lớn. Aristote quay ngoắt lại cào mạnh móng vuốt trước. Tôi thụt lùi. Nhưng chiếc áo thể thao đã kịp rách toạc.

Ngực tôi hình như bị thương, song chút đau đớn đó chẳng nhằm nhò gì, thua cả cú đâm của Vương Khải Nha.

Tôi khom người, hét lớn: "Xin lỗi nhé!" Tay trái tống thẳng một cú đâm "linh dương" vào quai hàm Aristote. Một cú đâm rất đáng đồng tiền bát gạo.

Thân hình Aristote khựng lại tích tắc, nó đã hứng trọn cú đâm của tôi!

Tôi hơi áy náy, nhưng tôi thực sự mong Aristote biến hình, dùng siêu năng lực bảo vệ chết tiệt của nó chặn đòn của tôi.

Tôi căng thẳng nhìn Aristote. Chó già chăm chú nhìn tôi, mắt tròn trũng.

"Ra tay đi!" Tôi sẵn sàng tư thế tấn công, chân di chuyển nhanh như đang trên võ đài.

Aristote gầm lên một tiếng. Tôi giật mình kinh hãi. Aristote đã biến mất ngay trước mắt tôi, với tốc độ nhanh gấp ba lần lúc nãy!

"?!" Tôi còn chưa kịp có bất cứ phản ứng nào, cả người đã bị hất bổng lên không trung.

Sau đó rơi ụch xuống đất!

Một cú xô đẩy quá nhanh! Lẽ nào chó già không hề có ý định biến hình vì nó vẫn dĩ chẳng cần biến hình cũng có thể dễ dàng hất tôi văng lên trời?

Tôi vừa đập mông xuống đất, đã thấy khuôn mặt Aristote lù lù trước mũi đầy ma quái. Sau đó tất cả tối sầm.

"Oái!" tôi kêu lên đau đớn. Bị Aristote tông thẳng vào mặt mà không kịp phòng bị, đốt sống cổ thiếu nước gãy đôi!

Tôi nằm vật trên đất, thở rất khó khăn, bởi vì máu mũi đang chảy ròng ròng.

Aristote quệt đuôi qua mặt tôi, hài lòng bỏ đi.

Đòn hạ gục vừa xong của nó, hoàn toàn ngang ngửa với đòn quyết định thẳng bại trên võ đài chuyên nghiệp.

"Đừng đi, có được không?" Tôi lão đảo, đầu óc quay cuồng, cố gắng đứng lên, nhưng cả người vẫn xiêu vẹo đổ xuống.

"Grừ..." Aristote nhìn tôi chán ghét, họng gầm gừ.

Tôi hít thở sâu, gượng đứng lên, máu mũi nhỏ tí tách.

"Mày khỏe thật đấy, sếp tao nhất định rất thích mày, nhưng giờ mày giúp tao một việc được không, biến hình tấn công tao đi mà.' Tôi quệt máu mũi, hét to xông lên lần nữa: "Nếu không tao sẽ đánh cho đến lúc mày biến hình!"

Aristote cùng xông lên, nhưng lần này tôi đã có chuẩn bị, một động tác giả lừa được Aristote sang trái, tiếp đến là một bước dịch chuyển với đòn "ngũ tấu tanh máu", đâm liên hoàn cả hai tay đốn hạ.

"Này!" Đúng lúc tôi định nói vài câu, không ngờ Aristote lại lách thân mình lao sầm vào tôi. Tuy cả người bị huých bồng khỏi mặt đất, nhưng tôi

kịp ôm chặt bụng nó, tiếp tục đè nó xuống đất triển khai màn vật lộn.

"Thiết đầu công!" Tôi đập đầu mình vào đầu Aristote.

"Gầu!" Aristote không hề nhượng bộ, lấy cứng chọi cứng đập lại đầu tôi!

Ai ngờ, sợ Aristote quá cứng. Trong lúc tôi hoa mắt, nó đã vùng thoát khỏi vòng kiềm tỏa, và luôn hai phát vào mặt tôi.

"Được lắm!" Tôi tung đòn quét chân, Aristote không kịp đề phòng bị đốn ngã. Tôi bồi tiếp một cú đấm "sát thủ kim cương" vào bụng nó!

Chó già dính đòn đau ngã nhào, tôi chợt cảm thấy hối hận.

Aristote giật dữ há ngoác mồm, ánh lân tinh sáng rực, cơ bắp nó cuộn lên khủng khiếp, như quái vật từ địa ngục. Cảm giác đối ý của tôi tức thì chuyển thành sợ hãi.

"Đánh đi!" Tôi xé toang chiếc áo rách nham nhở, tráng sĩ Kinh Kha một đi không trở lại.

Mắt Aristote phóng ra ánh sáng xanh, hàm răng khủng long kỷ Jura cũng cuộn cuộn ánh lân tinh. Mặc dù rất khiếp, nhưng tôi còn sợ Aristote hối hận hơn nhiều, bèn xông tới đấm thật lực xuống lưng nó!

"Lợi hại thật!" tôi kêu lên. Những cú đấm của tôi nặng trĩu giáng xuống, nhưng có thể cảm thấy sức lực trong đó bị hóa giải tức thì. Thật không hổ danh là ông vua phòng ngự!

Aristote lắc mình một cái, ánh sáng xanh chói gắt khiến tôi không thể nhận rõ hình dáng của nó. Chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không gì sánh nổi đang ập đến trước mặt.

Tôi nghiêng chặt răng, mặc cho Aristote tấn công vào ngực mình...
Khối thuốc nổ trong lồng ngực tôi nổ tung!

Tôi sững sờ, rồi gào khóc điên cuồng.

"Ồi.. Đau quá..." tôi tru lên, đau đớn ngã vật ra đất, quẫn quại dữ dội như con sên bị xát muối.

Có lẽ cảm giác bị trúng trăm nghìn mũi tên cũng chỉ thế này!

Tôi vật lộn kêu đau, toàn bộ dây thần kinh vũng ngực như bốc cháy. Cảm giác trên ngực mình đang có một gia đình quây quần nướng thịt, hay công nhân làm đường trải nhựa đường nóng chảy. Trong tích tắc, tôi ngỡ mình sắp chết đến nơi.

Trước khi bất tỉnh vì đau đớn, ánh mắt yếu ớt của tôi còn kịp chứng kiến ánh lân tinh trên mình Aristote nhanh chóng biến mất, và cả tiếng phì mũi: "Đã nói rồi mà không nghe"...

"Chị Tâm Tâm, chị nghĩ vì sao em bị bỏ rơi?"

"Điểm đến của mỗi người đều do số phận sắp đặt. Nghĩa Trí không bị bỏ rơi đâu."

Đó là một buổi chiều mùa thu nóng dị thường.

Kiến Hán, tôi, chị Tâm Tâm, Khả Lạc cùng chơi trốn tìm giữa bãi bờ công anh cao ngang đầu. Trong bãi bờ công anh rộng ngút tầm mắt, chúng tôi chỉ ngồi thụp xuống, hoặc lom khom che đầu, là có thể dễ dàng ẩn mình vào một góc vắng vẻ của thế giới.

Vậy nên, tôi cứ ngọ nguậy mãi, bắt chước tiếng kêu kỳ quặc của các con vật.

Sau đó loáng cái đã bị người đi tìm là chị Tâm Tâm tóm cổ tại trận, xách theo đi tìm Kiến Hán và Khả Lạc.

Chị Tâm Tâm rất hiểu tôi, không bao giờ đi bắt hai đứa kia trước khi bắt được tôi. Chị hiểu tôi rất sợ bị bỏ rơi, sợ chỉ còn một mình, sợ bị bỏ quên trong xó xỉnh của thế giới này, bất kể do cố tình hay cố ý, tôi đều sợ.

"Có phải rất khó tìm ra em không nhỉ, nếu không tại sao những người bị bỏ rơi em vẫn chưa tìm thấy em?" Tôi ngược nhìn chị Tâm Tâm. Chị 12 tuổi, cao hơn tôi mấy cái đầu.

"Nghĩa Trí đáng yêu thế này, làm gì có chuyện bị bỏ rơi? Nghĩa Trí chỉ bị giấu đi đấy thôi." Chị Tâm Tâm nắm lấy bàn tay bé nhỏ của tôi dắt đi, ngón út ngoặc với ngón út, thong thả lướt giữa những khoảng không đầy những hạt bồ công anh chao liệng.

"Thế tại sao em lại bị giấu vào nơi xấu thế này? Có phải vì người ta không yêu em?" Tôi vừa đi vừa dụi mắt.

"Ai bị giấu vào chỗ nào, đều có một lý do rất tuyệt vời đấy nhé." Chị Tâm Tâm cười khúc khích.

"Nhưng mà em không thích bà cô Hồ, hu hu..." Tôi khóc òa.

Chị Tâm Tâm ra dáng bà mẹ nhỏ, đưa tay áo lau sạch nước mắt và cả nước mũi cho tôi.

"Đến một ngày Nghĩa Trí đi khỏi đây, em sẽ phát hiện ra lý do mình bị giấu ở chỗ này." Chị Tâm Tâm cũng không nói ra được cái lý do rất tuyệt vời đó là gì, chị chỉ luôn cố gắng an ủi tôi.

Sau đó, chúng tôi phát hiện ra một kẻ đang cố đào hố giấu mình, là Kiến Hán...

"Tỉnh lại đi, cháu không sao chứ?"

Người hùng Tia Chớp phóng một dòng điện nhẹ giúp tôi tỉnh lại. Tôi sờ lên ngực, cảm giác đau đớn nát gan nát ruột đã không còn.

"Đòn cắn của Aristote không tệ nhỉ? May là không bao giờ chết người, chỉ đau muốn chết thôi!" Người hùng Tia Chớp đưa cho tôi một cốc nước.

Tôi gật đầu, uống nước. Cảm kích nhìn Aristote, kẻ vừa ban cho mình một nhát cắn. Con chó già đang nằm dài bên cạnh, để hai con chó hoang mát xa cho mình.

Tôi thử siết nắm đấm. Chẳng thấy có gì khác lạ. Thử thử sâu, cũng chẳng có gì đặc biệt.

"Ông Tia Chớp, cho cháu đấm thử một cú nhé?" Tôi bồn chồn muốn thử, nhưng vẫn ngồi trên mặt đất.

"Ôi dào, thôi đi thằng nhóc, xác suất cơ hội nhỏ đến mức đang thương." Người hùng Tia Chớp chìa tay ra.

Tôi đấm nhẹ một cú vào lòng bàn tay Người hùng Tia Chớp, ông lắc đầu.

"Không có cảm giác gì ạ? Không hề đau thấu xương cốt hay gì?" tôi hỏi.

"Hoàn toàn không."

Tôi đấm một cú nữa, mạnh hơn. Người hùng Tia Chớp vẫn lắc đầu.

"Chắc là tại cắn chưa đủ." Tôi thấy ruột bốc hỏa, phải đứng phắt dậy. Một người một chó lại ẩu đá với nhau. Được ba phút, Aristote không chịu nổi cái kiểu bám dai như đĩa của tôi, đành phải biến hình. Chỉ trong một tích tắc, tôi lại bị cắn ngắt đi.

Rốt cuộc, cả buổi tối của tôi trôi qua lúc tỉnh lúc ngất, tổng cộng bảy lần đau chết đi sống lại. Nhưng tôi chẳng nhận được một tẹo teo sức mạnh nào cả. Được cái khắp người chỉ chít vết thương trông rất chi khí phách.

Tôi nhớ như in lời cảnh báo của Người hùng Tia Chớp rằng siêu năng lực không thể dựa vào may rủi để có được.

Mà phải dựa vào "cực kỳ cực kỳ may rồi."

Vì thế sáng hôm sau tôi bèn xuống núi mua vài hộp cơm ngon mời Aristote ăn, tiếp đó lại cười hề hề chiến đấu tiếp với con chó già.

Aristote hình như cũng muốn chứng minh điều gì đó, nó luôn dùng dằng đến phút chót mới biến hình hạ gục tôi, khiến cho con đường trở thành siêu nhân của tôi vừa đau đớn vừa dài lê thê.

Tôi cũng từng nghĩ liệu Aristote có phải là con chó thích đánh nhau? Trong núi này nó không hề có đối thủ, đâu dễ dàng gặp được một thằng dám khiêu chiến với nó như tôi. Lẽ đương nhiên, nó sẽ tận tình chiến đấu với tôi vài trận chứ. Nhưng từ đầu đến cuối nó luôn mang bộ mặt bực dọc và miễn cưỡng phải dạy dỗ thằng oắt con là tôi.

Cứ thế tối nào cũng như tối nào, trước khi xuống núi, tổng cộng tôi đánh nhau kịch liệt với Aristote được mười ngày. Các vết thương trên người tôi phải nhờ tới năng lượng điện của Người hùng Tia Chớp để nhanh chóng lên sẹo còn tiếp tục khiêu chiến Aristote. Cơ thể tôi cũng dần thích nghi với năng lượng tấn công của nó. Có lần tôi chịu đựng được đến nhát cắn thứ ba mới ngất đi oanh liệt.

Con chó già Aristote cũng càng đánh càng hăng. Tôi cảm nhận được rõ rệt sự gia tăng tốc tốc độ trong những cú ra đòn của nó, cũng rất hiếm khi nó bị động tác giả của tôi đánh lừa.

Thậm chí Aristote còn biết dùng động tác giả lừa lại tôi, sau đó lập tức xoay mình hất tôi ngã ra đất.

Có lẽ đây chính là nguyên lý giáo dục "vừa dạy vừa học" chẳng.

"Cho đến khi trở thành siêu anh hùng, tao sẽ tiếp tục chiến đấu với mày." Tôi khoác ba lô, đứng trước cửa, vẫy tay chào từ biệt.

"Gầu...!" Aristote kiêu hãnh nhìn tôi.

Ngày kia sẽ là ngày thi đấu của tôi với cái thằng thần đồng mới nổi tên gì đó quên mất rồi. Tôi phải kiếm tấm vé mời cho chị Tâm Tâm. Để chị chứng kiến vẻ dũng mãnh quyết không né tránh của tôi trên võ đài.

"Chúc cháu chiến thắng!" Người hùng Tia Chớp cười.

"Ông không đến xem ạ? Cháu tặng vé cho ông nhé?" Tôi nói trước khi ra về.

Người hùng Tia Chớp thoái thác. "Những gã hết thời rất ngại bị bọn trẻ nhận ra."

Tôi cũng không ép, ôm chào từ biệt Người hùng Tia Chớp xong, bèn mang trên mình đồng vết thương chằng chịt, bước vào chặng đường chinh chiến mới.

HẮT XÌ

Cửu Bả Đảo

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 6: QUYẾT ĐẤU VỚI NGƯỜI CÁ BIỂN SÂU

Sau khi xuống núi, tôi trở về cái ổ xập xệ chật hẹp nhưng trống trải đến tủ lạnh cũng không có, mệt mỏi ngã lưng xuống giường nghe đài. Không lâu sau, Kiến Hán cũng về đến nhà, kết thúc một ngày thao luyện ở trường cảnh sát. Trông hăn hết sức mệt mỏi, xem ra muốn làm cảnh sát đâu có dễ.

"Hai tuần không thấy mặt, mà có học lỏm được chiêu thức gì của Người hùng Tia Chớp không? Nhưng mà nói trước nhé, ngày kia tao phải lên lớp, sợ là không có cách gì đi xem mà thi đấu được." Kiến Hán ngáp.

"Ở trên núi, tao chỉ đánh nhau te tua hơn sáu chục trận với Aristote thôi." Tôi cười hăng áo ngoài, khoe những dấu vết ghê rợn do Aristote để lại trên cơ thể mình.

Tôi nói cho Kiến Hán biết bí mật để trở thành siêu anh hùng của Người hùng Tia Chớp cũng như siêu nhân trên khắp thế giới. Tôi cũng kể cho hăn nghe chuyện muốn mượn đòn tấn công ánh lân tinh của Aristote tạo nên đột biến trong cơ thể mình, hòng trở thành một siêu anh hùng v.v...

Kiến Hán nghe tôi kể chuyện, chỉ cười ha hả, động viên bừa mấy câu rồi nằm trở qua trở lại trên giường. Cái thẳng đến tạm bợ sơ sài.

Tôi gọi điện mời chị Tâm Tâm đi xem trận đấu thứ hai của mình. Từ đầu dây bên kia, chị Tâm Tâm hắt xì một cái, vui vẻ nhận lời, còn dặn dò tôi không được để bị đánh ngất lần nữa. Bởi vì chị mới lĩnh lương gia sư, định sau trận đấu sẽ rủ tôi đi cửa hàng điện máy, mua một cái ti vi và tủ

lạnh nhỏ làm quà tặng tôi. Chị đã nghe Kiến Hán kể về căn hộ rách rưới của bọn tôi, chẳng có gì ngoài đồng quần áo bốc mùi.

"Ngoài ra, chị sẽ mang kéo." Chị Tâm Tâm cười ở đầu dây bên kia.

"Tuân lệnh, em sẽ ngoan ngoãn chờ chị ở phòng nghỉ võ sĩ." Tôi sờ tay lên mớ tóc vẫn còn rất dị dạng của mình.

"Lần trước Khả Lạc làm cái bảng 'Nghĩa Trí vô địch' vẫn còn để đây, chị sẽ cầm theo luôn nhé!" Tâm Tâm nói, "Như thế sẽ dễ tìm thấy chị hơn, không phải ngó qua ngó lại."

"Thank you! Nhưng mà... Nhưng mà chị có cảm thấy... em cứ rủ chị đi xem thi đấu, chẳng có gì hấp dẫn, giống bọn trẻ con chơi đồ hàng, chỉ lãng phí thời gian không?" Tôi lo lắng.

"Ngốc ạ! Nói vợ vẫn gì thế. Em đứng trên võ đài hùng dũng lắm đấy nhé!" Tâm Tâm nói xong, bỗng phá lên cười. Tôi nghĩ dù có đứng ở đâu, trong mắt cô ấy tôi vẫn cứ là thằng oắt con sợ cô ấy bị dị ứng hắt hơi.

Tám chuyện với chị Tâm Tâm thêm một chap rồi tôi cúp máy. Ước sao ngày thi đấu đến thật nhanh, thắng được bốn mươi nghìn đồng, nếu có thua cũng được mười nghìn. Tôi cũng muốn mua món quà gì tặng chị Tâm Tâm.

"À này, Kiến Hán, mà thấy chị Tâm Tâm có đang thiếu cái gì không?" tôi hỏi. Kiến Hán chẳng có gì để trả lời, ngoài tiếng ngáy o o.

Đồ con lợn, bộ dạng của kẻ thiếu vắng sức mạnh tình yêu là thế đấy.

Tôi đứng lên, đang định đùa ác phun cho hấn bãi nước bọt vào mặt, nhưng khi lại gần cái giường ọp ẹp của hấn, tôi chợt phát hiện dưới chiếc gối lệch lộ ra mấy lá thư. Nhìn là biết ngay không phải nét chữ của chị Tâm Tâm.

Tôi tò mò ngồi xuống gần, len lén ngắm soi.

"Ha!" Tôi vỗ đét vào hông Kiến Hán, hấn giật mình thức giấc.

"Thằng khốn, dám thư đi thư lại với Khả Lạc rồi à!" Tôi cười rộ, tay vung vẩy năm sáu lá thư.

"Này nhé, nó gửi thư cho tao trước, biết chưa!" Kiến Hán giơ tay tìm cách cướp lại mấy lá thư, miệng kêu oai oái: "Hơn nữa, nó ở cô nhi viện một mình thảm lắm, hiểu không. Mà là loài quái vật máu lạnh không có tình người!"

Tôi lăn ra giường, cười to: "Mày không định چرا Khả Lạc chứ hả! Bắt, đầu, viết, thư, rồi, đóiiii!" Đoạn bắt đầu đọc thư.

Kiến Hán quần bách nói: "Mày điên à. Tao chỉ muốn giúp Khả Lạc đỡ buồn thôi." Rồi hấn xông vào cướp thư.

Tôi ngửi các đầu ngón tay, trầm trồ: "Giấy viết thư thơm quá, chắc hẳn có vấn đề!"

Kiến Hán đỏ bừng mặt mũi, nói: "Bây giờ giấy viết thư nào chẳng tẩm hương liệu? Mua đại tờ nào về cũng thơm điếc mũi." Hấn tung ra một cú đấm, nhưng bị tôi chặn lại dễ dàng.

"Năm đấm của sinh viên cảnh sát tệ quá!" Tôi cố ý nói, tạo điều kiện cho Kiến Hán đổi chủ đề.

"Thế à! Cho tao xem cú đấm hoạn quan the thé của võ sĩ nhà nghề 1 trận thua 0 trận thắng đi nào." Kiến Hán khiêu chiến, mặt vẫn đỏ hết cỡ.

Đêm đầu tiên sau khi xuống núi trôi qua như thế.

Phòng nghỉ võ sĩ, bữa bộn, sặc mùi dung dịch thuốc.

"Lâu lắm không gặp rồi! Nhìn sẹo của cậu là biết ngay cậu vừa tập huấn với cọp về! Khá lắm khá lắm, tìm được hổ để tập cơ đấy!" Blues nắn bóp qua quýt thịt da tôi xong bèn tính chuyện ra ngoài xem người khác thi đấu.

"Này sếp ời, hôm nay sếp cũng đấu chứ? Dạy em vài cú xem nào?" Tôi toét miệng cười, ngồi xuống ghế băng.

"Được!" Blues vui vẻ đáp, cú đấm trái phóng vù từ dưới lên. Bóng đèn treo trên trần nhà khẽ đung đưa trước hơi gió của cú đấm.

"Cú đấm này có đòn thế gì đâu?" Tôi cố ý nói.

"Nhưng mà bị đánh trúng thì hỏng hết hàng họ! Ha ha ha ha!" Blues vỗ vỗ đầu tôi rồi đi khỏi phòng nghỉ. Bỏ lại tôi một mình chuyên tâm chờ chị Tâm Tâm đến cắt cho một quả đầu chiến chuyên dụng.

Thời gian trôi từng giây từng phút, trận đấu bên ngoài kia đang đến hồi kết. Tôi ngồi trong này cũng nghe thấy tiếng ca thán của khán giả vì võ sĩ được yêu thích bị xử thua. Có cả tiếng giậm chân của hàng trăm con người, nghe rất át vía.

Nhưng chị Tâm Tâm mãi chưa xuất hiện.

Tôi soi gương, hất hất đám tóc rũ trước trán.

"Bạn việc gì rồi hay sao?" Tôi ngả lưng ra ghế băng, gác chân chữ ngũ.

Tôi ngồi dậy, sốt ruột đi đi lại lại, cơ bắp rất căng thẳng.

"Nếu không có thời gian cắt tóc cũng không sao, nhưng ít nhất nên đến vẫy tay một cái chứ nhỉ?" Tôi đứng ngồi không yên, đấm gió bừa mấy cái, bỗng phát hiện người mình ướt đầm mồ hôi.

Tôi cưỡng chế bản thân phải điều hoà hơi thở, tạm thời không nghĩ về chị Tâm Tâm với chuyện cắt tóc nữa. Tự nhủ trận đấu hôm nay hết sức quan trọng, hết sức gian nan. Địch thủ là một siêu sao mới nổi có 0 trận thua 10 trận thắng K.O.

"Miyamoto Sấm Tang Lễ, người Kyushu Nhật Bản, cao 1m78, nặng 84 kg, dung tích phổi rất khủng khiếp, biệt hiệu Người cá. Sở trường đấm hai tay liên tục ba phút liên không thở. Tên gì dài thế..." Tôi nhìn tờ thông tin về các vận động viên dán trên tường, chậm rãi đọc những thứ đã biết từ lâu: "Thời gian trung bình để nốc-ao đối thủ là... một hiệp rưỡi. Ái chà, có cường điệu quá không nhỉ? Hấn đấu với bị cát à?"

Tôi làu bàu, nhưng thật ra không bụng dạ nào tìm hiểu đối thủ, bởi tâm trí đang u ám đến hoang mang.

"Sao chị Tâm Tâm vẫn chưa đến? Hay là định xuất hiện trên ghế khán giả cho mình bất ngờ?" Tôi thử trấn tĩnh, vỗ găng tay vào đầu.

Hít thở sâu, cơ thể nhẹ nhàng nhún nhảy, cố vận động để rũ bỏ mọi áp lực ra khỏi đầu.

Cửa phòng nghỉ bật mở, võ sĩ của trận đấu trước được một đám người dìu vào. Blues chen lấn trong đám đông, kêu to: "Nhóc, đến lượt rồi!"

Tôi lơ đãng đáp: "Chờ vài phút nữa được không?"

Blues trợn mắt, bàn tay hộ pháp tóm lấy đầu tôi: "Mẹ kiếp, thằng oắt này sợ rồi hả? Tớ có bắt cậu phải thắng con rùa nhịn thở này đâu, cậu hoang mang nổi gì?"

Tôi ngơ ngẩn: "Chị Tâm Tâm, là người cắt tóc lần trước đó, chị ấy vẫn chưa đến."

Blues khênh luôn tôi lên, vừa đập vào hông tôi vừa tiến ra võ đài, miệng bảo: "Mẹ kiếp, đàn ông đánh nhau, đàn bà thò mũi vào làm gì. Sếp cậu đã bảo trước thi đấu không được bắn pháo rồi nhớ không! Thăng khi, thầy trò ta lần lượt lên sàn thôi!"

Tôi nắm chặt trên vai Blues, chao qua chao lại, đi xuyên hành lang chật hẹp, đến sát bên võ đài. Người dẫn chương trình đang giới thiệu về ngôi sao mới lên, được mệnh danh là đáng sợ nhất trong lịch sử.

"Thưa các quý ông quý bà! Xin giới thiệu một siêu sao mới hạng Cá mập, người không biết thế nào là thất bại, niềm hy vọng của giới quyền Anh, đang chuẩn bị viết nên một trang lịch sử mới! Mi-ya-mo-to Sấm - Tang - Lễ." Người dẫn chương trình hét lên bằng giọng hưng phấn đến run rẩy.

Xung quanh tối om, đèn rọi chiếu lên võ đài, một anh chàng cơ ngực cuộn cuộn, cơ bụng như vách đá đứng dưới luồng sáng, găng tay màu xanh lam, quần xanh lam, giày xanh lam. Tất cả đều là màu tôi rất ghét.

"Mạnh nhất trên mặt đất! Chính là tôi!" Miyamoto Sấm Tang Lễ gầm lên. Tay trái giơ về phía khán giả đang vỗ tay kịch liệt. Hai con mắt anh ta lồi ra ngoài, môi dày bịch. Quả nhiên là một tên người cá ngoi lên bờ.

Đèn phụt tắt.

Người dẫn chương trình chậm rãi nói giọng tăm tối: "Thức ăn của Người cá đêm nay sẽ là ai? Ồ ồ ồ... Chuyên gia nôn mửa Vương Nghĩa Trí! Một võ sĩ khùng mới, tự xưng không thềm né tránh bất cứ đòn đấm nào! Đêm nay anh ta sẽ đối mặt với đòn tấn công tàn khốc nhất, đấm liên hoàn ba phút không thở!"

Blues ném tôi vào võ đài. Ánh đèn rọi khiến tôi suýt không mở nổi mắt. Nhưng tôi vẫn vội dáo dác nhìn lên khán đài tối om om, tìm kiếm hình bóng chị Tâm Tâm.

Thái độ của khán giả cực kỳ nồng nhiệt, tiếng cười lớn và châm biếm rộ khắp khán đài.

"Thằng nhóc nôn vào mặt Vương Khải Nha! Hôm nay đừng đi ngủ sớm nhé!"

"Êu! Thằng cu nôn mửa, mày nhìn đi đâu đấy? Ha ha ha...!"

"Cố lên nhé! Hôm nay cũng đừng bị mất vía trước năm đấm của Người cá nhé!"

"Thằng nhóc nôn oẹ! Vết thương trên người mày là sao hả! Nghe nói trượt chân trong buồng tắm à! Thi đấu phải tập trung vào! Ha ha ha...!"

Ánh đèn rọi biến mất, nhà thi đấu bừng sáng. Trọng tài tiến vào giữa sàn đấu.

"Anh kia!" Giọng trọng tài rất nghiêm khắc.

"Dạ?" Tôi vẫn nhìn Đông nhìn Tây.

"Định thần lại đi! Tôi phải tuyên bố bắt đầu trận đấu rồi!" Trọng tài cảnh cáo tôi.

Tôi miễn cưỡng tập trung tinh thần. Giờ mới nhìn rõ hình thể cực kỳ khủng bố của Miyamoto Sấm Tang Lễ ở khoảng cách gần. Ngực hấn vồng lên rất cao, như nhét đến hai bình ôxy bên trong. Thảo nào hấn có thể đấm tới bời ba phút liền không nghỉ không thở.

"Oắt con! Tao đặt cược một trăm nghìn, cá mày không trụ nổi hết hiệp một!" Miyamoto Sấm Tang Lễ chậm rãi nói, âm thanh đầy nội lực truyền qua micro cực nhạy lấp bốn phía võ đài, vang khắp nhà thi đấu, làm dậy lên một tràng hoan hô.

"Chờ chút đã." Tôi đột ngột cắt ngang nhịp điệu khai cuộc, không thể không quét mắt lên khán đài một lần nữa. Cả khán đài xôn xao, tiếp đó lại là trận cười rộ.

Trọng tài nổi giận, chém tay xuống, trận đấu bắt đầu!

Miyamoto Sấm Tang Lễ hít vào một hơi thật sâu, hai bên lồng ngực nở phồng lên như quả bóng bay thổi căng. Hãn vốn cao hơn tôi 3cm, nặng hơn tôi trên chục cân, lúc này trông càng thêm to lớn.

"Đánh!"

Miyamoto Sấm Tang Lễ lao vọt tới, tôi bỗng có ảo giác mình đang quan sát hãn qua kính lúp.

"Che mặt! Thấp xuống!" Blues gào lên. Tôi sức tỉnh.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!
Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Chuỗi đấm liên hoàn quả là kinh khủng!

Tôi làm theo lời Blues, giơ găng tay che mặt, cố gắng khom người thật thấp, thu nhỏ tiết diện bị tấn công.

Nhưng chuỗi đấm của Miyamoto Sấm Tang Lễ chẳng khác gì súng hoa cải xối đạn vào tôi từ khắp các phía, tìm cách phá vỡ phòng ngự của tôi, xuyên vào trong bắp thịt. Tôi không thể mở hai tay ra, cũng không có tầm nhìn tốt về phía trước.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!
Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Quả là đáng sợ, những cú đấm nhanh dù có vẻ lộn xộn, nhưng cú nào cũng nặng như quả tạ chì. Hễ tôi lỏng cơ bắp lập tức sẽ bị đấm dội ra sau.

"Mẹ kiếp!" tôi kêu thầm. Cứ thế này thì chỉ nửa phút nữa hai tay tôi sẽ tê dại, nửa người trên sẽ phơi ra phó mặc cho đối thủ tấn công.

Rồi ngay sau đó, trận đấu sẽ kết thúc trong vòng hai giây đồng hồ.

"Tốt, Sấm Tang Lễ! Sắp phá được phòng thủ của thằng khùng rồi!" Huấn luyện viên của Sấm Tang Lễ đứng sát dây đài hét lớn. Khán giả cũng đang hò hét cổ vũ.

Cút chó! Định phá thế phòng thủ của tôi ư?

Còn lâu nhé!

"Được đấy! Vốn tôi không hề định phòng ngự!" Tôi nổi xung, buông lỏng hai tay. Tay phải vung ra phía sau, cả người nhảy vào giữa trận bão đấm liên hồi của Sấm Tang Lễ!

Hự!

Tôi ngã xuống võ đài, nhìn ánh đèn quay cuồng, quay cuồng.

"Một!" Tiếng của trọng tài.

Blues ra sức đập hai tay xuống sàn, tôi mơ mơ màng màng nhìn bác ta.

"Hai!" Thì ra trọng tài đang đếm số!

"Mau dậy đi!" Blues gào lớn. "Thiếu ngủ thì về nhà rồi ngủ! Bây giờ tập trung đánh cho ra thằng đàn ông!"

Tôi lão đảo gượng dậy. Cảm thấy lòng mình có gì đó khác lạ.

"Còn đấu tiếp được không?" Trọng tài nhìn vào mắt tôi, hỏi.

"Vớ vẩn, đòn đấm này đối với tôi chỉ như hắt hơi thôi!" tôi đáp, điều chỉnh hơi thở, chuẩn bị sẵn sàng xông vào quyết đấu với con ba ba đáng

ghét.

Câu nói của tôi truyền qua micro, cả khán đài cười rộ.

"Thằng oắt! Đừng có mà nông cuồng!" Sấm Tang Lễ gạt trọng tài sang bên, phát động một trận cuồng phong vũ bão ập tới chỗ tôi.

"Đi chết đi!" Tâm trạng tồi tệ hết sức, tôi quyết định nghênh đón đợt tấn công với tinh thần một đi không trở lại. Hai chân găm chặt xuống sàn đấu.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!
Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

"Mẹ nó chứ, dấm cứ huỳnh huých!" Tôi nổi điên, mặt và ngực đều dính khá nhiều đòn, cơ thể cứ thế bị đẩy lùi sát dây đài dưới cơn mưa trái dấm!

Tôi gần như không mở nổi mắt, ráng sức tung ra vài cú dấm lấy lệ, nhưng Sấm Tang Lễ ra đòn quá nhanh, tất cả đòn dấm của tôi đều bị tay hãn đánh văng. Tôi nghiêng rãng, cơ thể khom hết mức tối đa. Sợi thừng sau lưng căng ra như có thể đứt bất cứ lúc nào. Không ngờ sức tấn công từ loạt dấm liên hoàn không thở của Sấm Tang Lễ lại kinh khủng đến vậy.

Gượng đã.

Kinh khủng đến vậy?

"Nhưng mà tao vẫn chưa ngất xiu!" tôi gầm lớn. Trong tiếng ồ lên kinh ngạc của khán giả, tay trái tôi che trước con mắt đã sưng vù, gượng gượng tạo một khe nhìn thật hẹp, tay phải tôi tung ra một cú sốc!

Cái cảm rần đanh của Sấm Tang Lễ hứng trọn cú dấm của tôi, nhưng hoàn toàn không hề hấn gì. Hãn vẫn tiếp tục lặp lại tuyệt chiêu vô địch của

mình, không ngưng nghỉ. Những trái đấm cực nhanh không cố định phương hướng cứ thế dội bom vào tôi.

Hự!

Bụng tôi quặn thắt. Sấm Tang Lễ giáng liền mấy cú đấm vào bụng tôi. Hai chân tôi cơ hồ không bám được xuống nữa, để giày vang lên tiếng ken két ma sát với sàn đấu.

"Mẹ kiếp!" Tôi bất chấp rủi ro có thể ngất xỉu lần nữa, quyết định dẫn bước tiến tới. Nếu cứ thế này chịu trận, tôi không bị đấm ngất thì cũng bị đấm văng ra khỏi võ đài.

Tôi bắt chước chiêu đấm liên hoàn không thở của Sấm Tang Lễ, cũng tung đòn loạn xạ. Mặc dù tốc độ của tôi kém xa Sấm Tang Lễ, nhưng hẳn cũng không thể gạt đỡ tất cả các đòn đấm của tôi. Hai bên lao vào một cuộc tranh đòn không cân sức, nện lẫn nhau sát cạnh dây đài.

Khán giả bùng nổ, bởi vì tôi quả thực không né sang hai bên tránh cơn mưa đòn của Sấm Tang Lễ, mà quyết tâm đối đầu trực diện. Bọn họ thích cách đánh thiếu năng như vậy.

Sấm Tang Lễ cũng lộ vẻ băn khoăn. Hẳn không hiểu tại sao tôi vẫn không bị trận mưa đòn của hẳn quật ngã?

"Trúng!" Trong loạt đòn đấm dày đặc của hẳn, tôi tìm thấy một kẽ hở, liền tung ra một đòn móc phải cực mạnh!

Sấm Tang Lễ giật mình, né sang một bên, tránh được đòn đấm bằng tất cả sức lực của tôi.

Mưa đòn không thở bất ngờ tạnh ráo!

Nhà thi đấu lặng ngắt, rồi một tích tắc sau đó bỗng bùng nổ tiếng vỗ tay vang trời!

"Láo!" Sấm Tang Lễ tức lộn ruột, hít một hơi thật sâu, lại định xông lên.

Mắt tôi bị đấm sưng rất to, tầm nhìn hơi mờ, nhưng cơn bức bối trong lòng vẫn thúc đẩy tôi dẫn bước, nhắm thẳng vào bụng Sấm Tang Lễ tung ra cú "ngũ tấu tanh máu" đẹp mắt.

Sấm Tang Lễ lách người, tránh được đòn của tôi, đang chuẩn bị tung ra cơn mưa đòn không thở thì nghe khán giả la ó chê bai: "Sấm Tang Lễ không được né!" "Đối đầu với hãn chứ!" "Đừng có trốn, đồ hèn! Siêu sao mới nổi cái thá gì!"

Mặt Sấm Tang Lễ sượng sùng, bước chân có vẻ ngập ngừng. Tôi lập tức tận dụng cơ hội, nhắm vào ngực hãn tung một đòn "kim cương sát thủ". Sấm Tang Lễ đành chiều theo ý khán giả, hứng lấy đòn tấn công của tôi!

"Đừng có chạy!" Tôi chồm lên, bồi thêm đòn "linh dương". Hàm dưới của Sấm Tang Lễ rung lên, nhưng hãn vẫn kiên cường trụ vững. Xứng đáng là siêu sao mới nổi.

Hai đòn tấn công của tôi triệt giảm rất nhiều cảm giác nhịp độ trận đấu của Sấm Tang Lễ. Trong khi vũ khí mạnh nhất của hãn chính là trận mưa đòn không thở nhằm áp đặt đối phương phải cuốn theo nhịp độ ngang ngược của mình, đến khi đối phương hoàn toàn không còn khả năng trả miếng, hãn có thể đánh nhanh diệt gọn.

Nhưng tôi đã dùng khí thế của một kẻ ngông cuồng không biết sợ, khơi dậy cảm xúc của khán giả, xoay chuyển tình thế bất lợi to lớn này.

Sấm Tang Lễ đấm qua đấm lại rời rạc với tôi. Mặt mũi hãn cực kỳ nhăn nhó, cực kỳ khó chịu.

"Nhịn thở đi Người cá!" Tôi hét lớn trong giận dữ. Nhưng sự giận dữ của tôi bắt nguồn từ nỗi hoang mang lo lắng, từ những giọt nước mắt muốn tuôn trào.

Khán giả cực kỳ hào hứng. Ai nấy thi nhau giậm mạnh chân, âm thanh chấn động màng nhĩ.

Bịch!

Trái đấm của tôi trám lên mũi Sấm Tang Lễ, máu mũi hắt phọt ra không trung.

Bịch!

Trái đấm của Sấm Tang Lễ găm vào bụng tôi. Tôi vừa nôn oẹ vừa cố gượng đứng vững trên hai chân.

"Keng!"

Tiếng keng vang lên, hiệp một kết thúc.

Tôi ngồi xuống góc nghỉ của mình, cả người nóng rực.

Đây là lần đầu tiên trong đời võ sĩ nhà nghề, tôi được vào hiệp hai.

"Chơi tốt đây! Cậu đúng là có năng khiếu mua vui!" Blues vui vẻ chườm đá cho tôi. Khắp người tôi từ trên xuống dưới đều sưng phù bầm tím.

Tôi nôn nao nhìn về khán đài, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng dáng chị Tâm Tâm cùng tám biểu ngữ cổ động bắt mắt. Lắng nghe cũng không thấy tiếng hô quen thuộc.

"Mẹ kiếp! Cậu chịu đựng giỏi đấy! Kiểu tấn công liên tục chết người như thế, gặp mấy thằng khác đã sớm đi đời rồi. Chỉ phòng ngự thôi là kiệt

quê tinh thần!" Blues vừa chườm đá vừa tấm tắc khen ngợi. "Nhưng mà, cậu nghịch đủ rồi thì tốt nhất là ngã xuống! Đừng để mấy chỗ sưng mới này làm cho vết thương cũ xấu đi. Tớ chả muốn cậu bán rẻ sự sống."

Tôi ngớ người.

Đúng nhỉ, hoá ra là như vậy.

"Em từng quần nhau hơn sáu chục lần mới một con chó cắn đau kinh khủng, đã nếm trải cái gọi là 'đau đớn' thực sự. Loạt đấm vừa rồi nếu đủ sức làm em ngất xỉu mới gọi là lạ," tôi nói, nhưng mắt vẫn thẳng thốt không rời khán đài.

Chị Tâm Tâm không phải là người hay quên, chẳng lẽ đã gặp chuyện gì dọc đường?

Chẳng may, chẳng may chị Tâm Tâm gặp phải bọn bắt cóc thì biết làm sao bây giờ? Vũ Hiên có kịp đến cứu chị ấy không?

Chẳng may chị Tâm Tâm bị tai nạn xe?

Chẳng may...

"Keng!" Tiếng keng bắt đầu hiệp hai đã vang lên.

"Chú ý nhé! Đừng có cố quá!" Blues vỗ vào má tôi một cái, đẩy tôi bước ra.

Sấm Tang Lễ đã hít no không khí từ lúc nào, hùng hổ xông về phía tôi!

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Tôi chìm ngimm trong trận mưa đòn rào rào, bụng dạ không hề để vào việc làm sao tấn công lại đối phương.

Dần dần, tròng liên hoàn đấm tựa mưa sao băng trút xuống của Sấm Tang Lễ đã hoá thành một mớ từ tượng thanh. Tôi không quan tâm, không cảm thấy đau đớn, chỉ một mực khom người, hai chân bám chặt sàn đấu, dùng găng tay che trước mặt, ánh mắt lang thang vô định tìm kiếm hình bóng chị Tâm Tâm.

Không thấy, không thấy, không thấy, không thấy...

Tôi như đang đi xuống đáy biển sâu, bị một rừng từ tượng thanh nhấn chìm, có lúc là nỗi cô đơn tịch mịch đến chết người, có lúc lại là những trận oanh tạc khiến ma kêu quỷ khóc.

Giống như hồi xưa trên triền đời mệnh mang những bông bồ công anh vàng nhạt, có thằng bé căm ghét trò chơi trốn tìm, sốt sắng kiếm cách động đậy, phát ra âm thanh, sốt sắng muốn chị Tâm Tâm tìm ra mình.

Nhưng chị Tâm Tâm đâu rồi không thấy.

Chị không tìm thấy em nữa sao?

Chị không nhìn thấy em đang chìm trong dông bão điên cuồng sao?

Tìm ra em khó thế này sao?

Lưng tôi tì vào sợi dây đài bằng cao su. Cảm giác rất khó chịu. Không ngờ tôi lại bị con ba ba này đem giấu mất.

Thảo nào chị Tâm Tâm không tìm ra tôi.

"Cút đi!" Tôi bật khóc, chân trái tiến một bước, tay phải đấm ra. Sau đó chân phải tiến một bước, tay trái đấm ra.

Một bước, một cú đấm, một bước, một cú đấm. Tôi vừa khóc vừa tiến lên dưới làn mưa trái đấm trí mạng không hề hờ để thờ.

Sắc mặt Sấm Tang Lễ hơi tái. Cú đấm của hắn so với hiệp một đã yếu đi khá nhiều. Bởi lẽ hắn chưa từng phải thi đấu lâu như vậy. Tuyệt chiêu mưa đòn không thở của hắn rốt cuộc đã đến giới hạn.

"Chị Tâm Tâm có đây không!" Tôi vẫn khóc, dùng tay trái gạt đòn đấm phải đã có phần cứng đờ của Sấm Tang Lễ, sau đó tiến một bước, tung đòn đấm phải vào sườn hắn.

Sấm Tang Lễ không ngờ bắt đầu lùi bước, bị tôi ép dần về giữa võ đài. Cú đấm của tôi dội vào lồng ngực dày như bánh xe tải, khoan vào cơ bụng rắn chắc của hắn. Nhưng rốt cuộc hắn vẫn bị một thẳng nhóc khóc mũi khóc dải, mình mẩy đầy thương tích và ám dai như đĩa bứt lui.

Khán giả ai nấy đều bất ngờ, nhất là thấy tôi vừa khóc vừa chiến đấu thì hết sức khó hiểu.

"Đừng khóc! Cậu đánh hay lắm mà!"

"Đừng khóc! Cậu cực kỳ dũng cảm! Bọn tớ ấn tượng lắm!"

"Cố lên! Trong mắt tôi, cậu đã thắng trận này rồi!"

"Tâm Tâm là ai? Có ở đây không nhỉ?"

Nước mắt tôi không ngừng rơi, tôi thấy rất lo sợ, rất nhỏ bé. Tại sao tôi lại bị trận mưa trái đấm dày đặc này che kín ở đây? Tại sao chị Tâm Tâm vẫn không mau mau tìm ra tôi?

Tôi đau khổ khủng khiếp, khóc rống lên giữa võ đài. Sấm Tang Lễ khó xử đứng trước mặt tôi, cuối cùng, hắn nhảy tránh sang một bên.

"Nhóc! Mà sợ đau như thế thì đừng chơi đấm bốc! Rên rầm sứt sùi khó coi tệ hại!" Sấm Tang Lễ vừa nói vừa thở phì phò. Vốn hắn với tôi

không thù không oán, ai biết đâu lại đánh tôi khóc ré thế này. Hãn nằm mơ cũng không ngờ có chuyện như vậy xảy ra.

"Chị Tâm Tâm, em ở đây!" Tôi đau khổ tung ra một cú đấm, trúng luôn Sấm Tang Lễ còn đang mãi nói. Hãn đã thấm mệt, lại bị tôi đấm trúng eo, đau đớn nhãn mặt.

Khấp khán đài ai nấy đều cảm động, bắt đầu vỗ tay.

Tôi xuyên một cú đấm nữa vào bụng Sấm Tang Lễ, tấn công lá gan để triệt phá sức lực vốn chẳng còn nhiều của hãn. Sấm Tang Lễ không chịu nổi, bèn né người sang bên, tránh đòn thứ ba của tôi.

Tôi không đuổi đánh, mà tận dụng cơ hội để tìm kiếm khuôn mặt thân quen trên khán đài. Ánh mắt tôi nhìn đến đâu, ánh mắt khán giả cũng tập trung đến đó. Mọi người đều hết sức tò mò người tôi muốn tìm rốt cuộc là ai.

"Thì ra mà y cả gan giả chết!" Sấm Tang Lễ chậm chạp tung một cú đấm phải, tôi thuận tay gạt ra, rồi ôm khoá hãn lại, tấn công dưới sườn ở cự ly gần, trong khi Sấm Tang Lễ cũng đang làm điều tương tự.

Mười mấy giây sau, hai bên đều quỳ xuống sàn, vẻ mặt đau đớn. Trọng tài chuẩn bị nhảy vào đếm giây.

"Keng!" Hiệp hai kết thúc.

Tôi mệt muốn xỉu, hai cẳng tay chịu đựng phần lớn các cú tấn công giờ đã tím bầm, xương sườn rạn gãy đau âm ỉ, chưa tính sọ não bị sang chấn. Đầu tôi nặng trĩu, choáng váng, như muốn nổ tung.

Hơn nữa tôi vẫn khóc như mưa.

"Mẹ kiếp! Cậu có năng khiếu quá đi! Lại còn biết khóc nữa! Làm quan khách hai họ ngó cả người. Cực kỳ có tương lai!" Blues rú rít như gặp được thần tiên. Bác ta cầm khăn lạnh đắp vào vết bầm tím trên tay tôi, sau đó cầm luôn cục nước đá chườm vào vết thương bị rách để cầm máu.

Tôi thần thờ nhìn về phía khán đài, hình ảnh loà nhoà. Hình như có tới mười mấy người giông giống chị Tâm Tâm, nhưng hình như lại không phải. Tôi nghĩ con mắt bị thương của mình cần được nghỉ ngơi, nếu không tôi nhìn gì cũng nhoè nhoẹt.

Sấm Tang Lễ thở như trâu, đang ngồi bên góc đối diện. Hai chân hăn hình như bị quá sức, run lật bật. Huấn luyện viên và trợ lý hồi hả giúp hăn điều hoà hơi thở. Hăn nhìn chăm chăm vào tôi, như kiểu cố gắng hiểu xem người ngoài hành tinh nghĩ gì.

"Nhớ này! Vẫn câu nói cũ! Không trụ được thì thôi! Cậu đã phát huy 200% năng khiếu biểu diễn rồi. Lần này khuấy động được không khí, giá trận đấu sau nhất định càng cao!" Blues cứ thế nói chuyện nọ chuyện kia. Tôi cũng vui vì đã làm hài lòng bác ta, nhưng vẫn không tìm được bật khóc.

"Keng!"

Tôi từ từ đứng dậy, đưa găng tay chỉ lên mái tóc, hy vọng nếu chị Tâm Tâm đang ngồi ở góc nào đó của khán đài sẽ hiểu được ý tôi.

Sấm Tang Lễ xông đến phía tôi bằng tốc độ chậm hơn một nửa so với đầu trận. Tôi dấm dứ một đòn, hăn lập tức né theo phản xạ, bỏ ngoài tai tiếng chê bai của khán giả. Tôi dấm thêm cú nữa, hăn vẫn né người, thực sự không còn đếm xỉa đến tình cảm khán giả nữa. Mục tiêu duy nhất lúc này là làm sao để thắng một cách nhanh nhất.

Tôi gạt nước mắt, dấm bừa, muốn dùng sức mà chẳng có sức, ngay cả hơi thở cũng hỗn loạn hoàn toàn.

Sấm Tang Lễ cũng chẳng khá hơn, đối với một kẻ mạnh chưa từng phải đấu đến hiệp thứ ba, thì kéo dài lôi thôi thế này quả thực là dày đoạ. Hãn mất khá nhiều sức lực để né các đòn đấm của tôi, trái đấm của hãn ném lại cũng chẳng còn tốc độ và sức mạnh như ban đầu nữa. Có lúc tôi thuận thế giơ tay hãn ra, có lúc tôi xáp luôn vào ôm khoá lấy Sấm Tang Lễ đang kinh hãi. Hai bên cứ thế múc vào bụng nhau, cho đến khi cùng ngã ra sàn mới thôi.

Quyền Anh nhà nghề của thành phố Nhện không áp dụng luật "ngã sàn hai lần", vì vậy trận đấu giữa tôi với Sấm Tang Lễ trở thành một trận sống mái với vô số dị vật nôn oẹ khắp sàn. Sau mỗi hiệp, nhân viên vệ sinh vừa bịt mũi vừa lau sàn, còn khán giả thì vỗ tay reo hò, thể hiện cảm phục.

Càng về sau, hai tay tôi càng bị thương nặng đến mức cơ hồ không nhắc lên nổi, phải chắt chiu sức lực cho những cú tấn công ngẫu nhiên, không còn quan tâm gạt đỡ những đòn đấm cũng rã rượi yếu ớt của Sấm Tang Lễ nữa. Số lần tôi ngã sàn càng lúc càng nhiều.

Cuối cùng, khi chỉ còn vài giây là kết thúc hiệp thứ chín, Sấm Tang Lễ ra hai cú đấm thẳng rất đơn giản khiến tôi chẳng còn gì để mà nôn. Trước khi đổ gục, tôi cũng ra một cú đấm, nhưng chỉ trúng không khí. Tôi nằm bên cạnh dây đài, tay móc vào sợi dây, tìm cách gượng dậy. Tiếng keng vang lên một lần nữa. Trận đấu kết thúc. Sấm Tang Lễ ôm lấy trực góc đứng thần thờ, miễn cưỡng tiếp nhận kết quả thắng trận theo tổng điểm chín hiệp. Trợ lý dìu hãn ta xuống lối đi u ám dành cho võ sĩ. Kết thúc cơn ác mộng dài nhất trong đời quyền Anh của hãn ta.

Blues vác tôi lên vai, bầm giập nát như mớ phế liệu, đón nhận niềm vinh dự từ những tràng pháo tay của khán giả nhất tề đứng dậy. Blues hồ hởi tuyên bố tôi là một nam nhi sắt đá, không bỏ cuộc, không tránh né mọi thách thức, là đệ tử khiến bác ta hãnh diện nhất, và cũng là đệ tử duy nhất của bác ta.

Người dẫn chương trình trèo lên võ đài, thực hiện phỏng vấn theo yêu cầu của khán giả, hỏi tôi vì sao lại khóc. Blues không trả lời được, tôi cũng không muốn nói nhiều, đành đáp qua loa đại khái "Cô gái mà tôi yêu không đến xem thi đấu, khiến tôi rất buồn lòng". Khán giả đáp lại bằng tiếng vỗ tay như sấm, thể hiện sự xúc động.

Sau đó, tôi ngủ thiếp đi trên vai Blues.

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 7: HUYỀN THOẠI KẼ KHÔNG GỤC NGÃ

Tôi ngồi trong phòng nghỉ, tay cầm khăn nước đá úp vào hốc mắt bị thương, mở ti vi trên tường xem tường thuật trực tiếp trận đấu hạng Bão. Blues đấu trận ngay sau tôi, theo hợp đồng đã thỏa thuận. Đối thủ là một tên quái vật cao hơn bác một cái đầu. Gã quái vật này sở trường những đòn giáng, không còn là điều quan trọng nữa. Blues chỉ cần hai hiệp đã nện gã ngã nhào khỏi võ đài. Xôn xao khắp nhà thi đấu.

Blues nhảy lên trụ góc võ đài, tay vỗ ngực miệng hò hét như khi đột.

Nhưng tôi hoàn toàn không có tâm trạng nào vui mừng cho bác. Chờm đá vài phút xong, tôi chỉ muốn ra khỏi căn phòng không có điện thoại này, để tìm cách liên lạc với chị Tâm Tâm.

Tôi khập khiễng đi ra cửa. Cánh cửa vừa mở ra, chỉ thấy ánh đèn chớp lóe lên loang loáng. Một vòng vây phóng viên chặn ngay ngoài cửa, tranh nhau chụp ảnh bộ dạng mệt mỏi khắp mình thương tích của tôi. Tôi bị ánh đèn chớp rọi không mở nổi mắt, còn bị vòng vây phóng viên đẩy lùi vào phòng nghỉ.

"Chào anh Vương Nghĩa Trí! Hiện tại thành tích của anh là 2 trận thua 0 trận thắng! nhưng anh đã trở thành tâm điểm chú ý của mọi khán giả, xin hỏi anh cảm thấy thế nào?" Một phóng viên tóc chải bóng mượt vui vẻ chìa micro cho tôi.

Tôi bỗng rất bối rối. 2 trận thua 0 trận thắng thì còn gì nữa để chém gió? Đám người này rập tâm mĩa mai tôi chẳng?

"Anh Nghĩ Trí! Cách đánh anh sử dụng để đối phó Sấm Tang Lễ có phải là chiến thuật chuẩn bị từ trước không?" Một phóng viên nữ mặt to tóc uốn sóng đặt câu hỏi.

Tôi lắc đầu, định bỏ đi, nhưng phát hiện ra mình đã bị bao vây tứ phía.

"Anh đã rất gian khổ thi đấu đến hiệp thứ chín với Miyamoto Sấm Tang Lễ, nhưng lại bị xử thua, xin hỏi anh có cảm thấy tiếc không?" Một phóng viên đầu húi cua gõ micro vào đầu tôi, bắt phải trả lời.

"Không, con ba ba đấy rất lợi hại" tôi đáp, nhìn thương tích khắp người tôi là đủ biết hãn đáng sợ thế nào, hơn nữa đầu óc tôi đâu để ở võ đài.

Một phóng viên vác máy quay phim hỏi to: "Xin hỏi, tại sao liên tục hai trận đấu anh đều không né tránh các đòn tấn công của đối thủ? Có phải là một chiến thuật tâm lý không? Hay là vì không né được nên bất chấp luôn?"

Tôi miễn cưỡng trả lời: "Xin lỗi, tôi không biết đấu kiểu thái giám." Chỉ muốn bỏ đi ngay lập tức.

Đám phóng viên ò lên xông xáo, ai cũng hăm hờ chép lại mấy câu dở hơi dở hồn của tôi vào sổ hoặc PDA.

"Anh có điều gì nhắn nhủ đối thủ của trận tiếp theo không?" Cô phóng viên mặt to tóc uốn sóng hỏi giọng lãnh lút.

"Trận tiếp theo? Tôi còn không biết vào lúc nào." Tôi ngơ ngác.

"Ha ha ha ha!"

Đột nhiên một bóng người cao lớn chen qua đám phóng viên. Chính là Blues vừa từ võ đài xuống. Bác ta vẫn còn đang ở trần.

"Đối thủ sẽ đấu trận tiếp theo với học trò của tôi vừa được quyết định rồi. Đó là Jack Hanma, thành tích 22 trận thắng 2 trận thua, biệt hiệu Xe tăng thịt người!" Blues vỗ vỗ đầu tôi, làm tôi đau điếng gần chết.

Blues biết tôi muốn trốn ra ngoài, bèn đưa mắt ra hiệu tôi đi đi, để bác ta đối phó với đám phóng viên lây lợi thi nhau hỏi nhau nhao nhao này. Tôi vừa luôn mồm xin lỗi vừa rã đám đông bỏ đi.

Tôi loạng choạng vịn tường, ra khỏi nhà thi đấu bằng cửa sau, trông thấy cái bớt điện thoại gần bãi đỗ xe liền vội vàng đi tới nhấc ống nghe lên, bấm dãy số điện thoại đang khiến tôi lo lắng.

"Xin lỗi, mời nạp xu." Tiếng trong điện thoại.

Bây giờ tôi mới nhận ra trên người mình không có lấy một xu. Gan ruột rồi bời, tôi chỉ muốn đập chan chát vào máy điện thoại, xem nó có nhả ra đồng xu nào không.

"Đáng ghét! Đáng ghét!" Tôi vừa lo lắng vừa giận dữ, máy điện thoại như sắp sửa bị tôi đập rời khỏi giá.

Bỗng từ xa vọng đến bước chân vội vã, không cần quay đầu lại tôi cũng biết chủ nhân của tiếng bước chân đó là ai.

Chị Tâm Tâm.

'Xin lỗi nhé! Hắt xì!" Chị Tâm Tâm thở hển hển, tì tay vào bớt điện thoại nhìn tôi.

"May quá! Chị không gặp chuyện gì!" tôi mừng rỡ. Trong tích tắc, cơ thể bỗng nặng trĩu. Sức mạnh tinh thần đang chống đỡ trong cơ thể chợt chùng xuống, cảm giác mệt mỏi bấy giờ mới thực sự kéo đến.

Chị Tâm Tâm sắc mặt phờ phạc, hai mắt hơi sưng đỏ, cả mũi cũng đỏ ửng. Vì vừa vội chạy đến đây, nên chị mồ hôi nhễ nhại.

Tôi đẩy cửa bật điện thoại, hai chị em bước tới hàng rào cạnh đó, tựa lưng nói chuyện. Tôi nghĩ chắc chị Tâm tâm vừa cãi nhau to với Vũ Hiên nên mới không kịp đến xem thi đấu. Như thế cũng rất tốt.

"Xin lỗi nhé. Lúc này Vũ Hiên đang chở chị đến đây thì siêu thị ở trung tâm xảy ra một vụ khủng bố rất nghiêm trọng. Bọn anh em Punk gần như làm tê liệt toàn bộ lực lượng cảnh sát khu vực đó, còn phát thanh trên đài dọa kích nổ bom xung mạch điện tử. Vũ Hiên dặn chị ngồi yên trong xe chờ anh ấy rồi vội vàng bỏ đi. Chị đành ở lại xe vừa nghe đài vừa lo lắng cầu nguyện..." Chị Tâm Tâm vuốt lại quả đầu rối bù của tôi, nhíu mày quan sát những vết thương trên mặt tôi.

Cổ họng tôi khô khốc. Tại sao, mỗi lần tôi muốn thể hiện một chút dũng cảm, thì Vũ Hiên lại làm những việc còn anh hùng hơn gấp chục lần tôi?

"Sau đó thế nào? Vũ Hiên không sao chứ?" tôi hỏi. Chị Tâm Tâm chắc hẳn mãi cầu nguyện nên mới không đến kịp.

Chị Tâm Tâm nhòa nước mắt, lắc đầu.

Tôi thất kinh, vội hỏi: "Sao thế ạ?"

Chị Tâm Tâm hít thở sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh, đáp: "Vũ Hiên không đề phòng, ngất xỉu vì đạn khói gây mê của bọn cướp, lưng còn bị trúng hai phát đạn, bây giờ đang nằm bệnh viện theo dõi." Ngừng một lúc, chị nói tiếp: "Nếu không có Cindy Moon kịp thời đến giải nguy, chỉ sợ Vũ Hiên chưa kịp đưa đến bệnh viện đã..."

Chị Tâm Tâm tự vỗ vào má, tìm cách lấy lại phần nào tinh thần: "Ban đầu Vũ Hiên kiên quyết không chịu đi bệnh viện, anh ấy bảo, sợ để lộ thân

phận sẽ nguy hiểm tới những người thân quen. Chị chạy được đến hiện trường xong, phải hết sức van xin anh ấy mới chịu nằm lên cáng bệnh nhân..."

Tôi vội xoa vai chị Tâm tâm, nói: "Đã vậy chị còn đến đây làm gì? Em có phải là trẻ con đâu. Mau tới bệnh viện thôi, em đi cùng chị!" Đoạn bắt một chiếc taxi, cùng chị Tâm Tâm lao nhanh trở về bệnh viện.

Vũ Hiên nằm trong phòng bệnh, đã bị gỡ bỏ lớp mặt nạ tai mèo màu xanh đen, khuôn mặt nhợt nhạt đang được chụp mặt nạ thở ôxy. Một y tá ngồi bên cạnh ghi chép số liệu. Hai vệ sĩ cao to mặc đồ cách ly, đeo năm đấm thép, đứng hai bên giường bệnh.

Tôi và chị Tâm Tâm đứng ngoài hành lang dài hun hút, nhìn anh ấy - siêu anh hùng lâm nạn - qua lớp kính dày.

"Tình trạng của Vũ Hiên thế nào ạ?" Chị Tâm Tâm sờ tay lên mặt kính.

"Yên tâm. Cơ thể Hiệp sĩ Siêu Thanh rất cường tráng, bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt là sẽ được ra viện nhanh thôi," bác sĩ đứng bên cạnh trả lời.

"Không hổ danh là thể chất siêu nhân, hệ thống sợi cơ hoàn hảo đã chặn đứng hầu hết sức công phá của viên đạn. Xuất huyết nội tạng cũng đã ngừng. Tốc độ phục hồi nhanh hơn người bình thường rất nhiều." Một bác sĩ khác khẽ đẩy gọng kính.

Lúc mới đến bệnh viện, chúng tôi lập tức bị chặn bên ngoài cổng cùng với hàng trăm phóng viên và mấy chục chiếc xe phóng vấn truyền hình SNG. Hơn trăm tay súng cảnh sát cầm khiên đe dọa báo chí không được lại gần. Thậm chí còn có xe bọc thép quân đội lần lượt chạy vào bãi đỗ xe bệnh viện. Binh lính vũ trang tuyên bố tiếp quản bệnh viện, nhằm đảm bảo cho Hiệp sĩ Siêu Thanh được điều trị trong điều kiện an toàn.

Muốn làm anh hùng thành phố buộc phải che giấu thân phận. Nếu không may bị lộ ra, kẻ xấu chắc chắn sẽ tìm trăm phương ngàn kế tấn công người thân của anh hùng, thậm chí ám hại con người thật của anh ta.

Thế nhưng, mọi người đều hiểu rằng, siêu anh hùng là tài sản quý giá bậc nhất của thành phố. Cả quân đội lẫn cảnh sát đều lo lắng cảnh giác, bố trí lực lượng rất lớn cả trong lẫn ngoài bệnh viện, đề phòng bất trắc xảy ra, bao gồm từ cánh truyền thông tham lam sẵn tìm những bức ảnh độc và tin tức sốt dẻo, cho đến bọn tội phạm tàn ác có thể sẽ tấn công. Vì thế, cả nữ siêu anh hùng Cindy Moon cũng túc trực ở nhà điều hành của bệnh viện, tình nguyện làm người bảo vệ cho Hiệp sĩ Siêu Thanh.

Tôi và chị Tâm Tâm may nhờ có Vũ Hiên dặn dò gửi gắm từ trước lúc gây mê phẫu thuật, nên mới được cảnh sát tinh mắt phát hiện giữa đám đông, nhét chúng tôi vào xe bọc thép để lên vào bên trong bệnh viện.

"À, cậu thanh niên, hình như cậu cũng bị thương, có cần kiểm tra một chút không?" Một bác sĩ phát hiện ra khắp người tôi chi chít vết thương lớn bé.

Tôi lắc đầu, tôi không thể nhận lời đề nghị như thế trước mặt Vũ Hiên đang bị thương trầm trọng.

"Thế này có đáng gì, em đánh nhau ngoài đường ấy mà." Tôi mỉm cười, ngồi xuống ghế cùng chị Tâm Tâm. Chị giơ tấm phim X quang của Vũ Hiên lên ngắm soi hai vết đạ găm ở gần cột sống, nước mắt lăn chã rơi.

Tâm trạng của tôi rất phức tạp.

Hơn một tiếng rưỡi đồng hồ trước, nào là tư thế, nào là mồ hôi, đổ máu, cố mở mắt ra xông về phía trước trong tiếng giậm chân và hò reo điên cuồng của khán giả. Giờ nghĩ lại, chẳng khác nào một trò ấu trĩ đến nực cười.

Hơn một tiếng rưỡi đồng hồ trước, tôi bối rối bất lực trong làn mưa trái đấm, sốt ruột tìm kiếm hình bóng chị Tâm Tâm. Giờ nghĩ lại, cũng chẳng khác gì thằng nhóc nước mắt nước mũi sụt sùi sợ lạc đường, gào lên tìm mẹ mà thôi.

Mắt tôi gần như dán hẳn lên tấm kính bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt.

Vũ Hiên giờ đây bất động, cánh tay gần ống truyền dịch, mắt nhắm nghiền, môi khép hơi run run. Chỉ thế thôi, cũng đã oai hùng hơn hẳn trò đánh nhau vô nghĩa trên võ đài của tôi rất nhiều lần.

Đây mới là anh hùng thực sự, một anh hùng bằng xương bằng thịt đang vật lộn với hiểm nguy sống chết. So với các nhân vật hình mẫu sống trong các ô truyền tranh, thì lay động tâm can hơn biết bao nhiêu.

Cách xa qua lớp kính dày, nhưng tôi lại nhìn Vũ Hiên rõ hơn bao giờ hết, cũng nhìn thấy bản thân rõ hơn bao giờ hết.

Tôi thở dài.

"Chị Tâm Tâm," tôi gọi.

"Ừ?" Chị Tâm Tâm ngẩng đầu lên, lau nước mắt.

"Anh Vũ Hiên chắc chắn sẽ không sao, bởi vì anh ấy có một thiên thần tuyệt vời nhất trên thế gian này ở bên cạnh." Tôi nói một cách nghiêm túc.

Cho đến lúc này, tôi mới thực sự nhận thua.

Vũ Hiên nhìn kiểu nào cũng bảnh hơn tôi, xứng đáng với sự quan tâm của thiên thần hơn tôi.

"Cảm ơn em." Chị Tâm Tâm gượng cười, cầm lấy tay tôi.

Tôi ngồi xuống, tay nắm tay chị Tâm Tâm, thành tâm cầu nguyện cho Vũ Hiên mau bình phục.

Tôi đã thất bại hoàn toàn, nhưng lại vào đúng thời khắc tình địch ngã xuống mới thực sự chấp nhận.

Có những người sinh ra đã có tư cách giành được tình yêu quý giá nhất.

Có những kẻ số phận định đoạt gặp một tình yêu bi tráng, để rồi trước khi gục ngã mới cố nặn ra một nụ cười.

Người hùng Tia Chớp nói rất chí lý, bất cứ chuyện gì cũng liên quan chặt chẽ với những chuyện khác. Siêu anh hùng sở hữu tất cả những chuyện tình cờ do ông trời sắp đặt. Không ai tranh được của siêu anh hùng. Khi anh hùng đang bay nhảy trong không gian ba chiều của thành phố, thì tôi chỉ có thể chạy trên một mặt phẳng xe người chen chúc như nêm, và đuổi theo ảo tưởng về thế giới anh hùng.

Sau đó, tôi và chị Tâm Tâm cứ thế túc trực trong bệnh viện, ở tạm phòng bí mật dành cho người nhà bệnh nhân VIP. Cho đến ba ngày sau, Vũ Hiên cường tráng vượt qua được giai đoạn nguy hiểm. Đến ngày thứ năm, chúng tôi trà trộn giữa những bệnh nhân bình thường và ra viện dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của quân đội. Suốt quá trình đó, chỉ có một vài bác sĩ và sĩ quan cấp cao được gặp Vũ Hiên, chị Tâm Tâm và tôi.

Ngoài ra, Hiệp sĩ Siêu Thanh bị thương nằm trong viện trong khi làm nhiệm vụ là một việc cực kỳ nghiêm trọng, công dân thành phố hết sức biết ơn sự tận tụy của anh, phần nội dung Bạn đọc viết trên các báo đầy ắp thái độ bất bình của đám ký giả vây kín bên ngoài bệnh viện, khiến họ phải gãi mũi ra về. Đài truyền hình làm phóng sự chuyên đề về công hiến của Hiệp sĩ Siêu Thanh, mỗi ngày chiếu trong hai tiếng đồng hồ. Đài phát thanh cũng ghi âm vở kịch truyền thanh Hiệp sĩ Siêu Thanh chiến đấu với băng Đầu

Lâu. Rất nhiều ngôi sao tranh nhau đọc diễn. Sau cùng, cả chính quyền thành phố cũng tham gia, quy hoạch một công viên cây xanh.

Cũng bởi vì cả thành phố đều biết Hiệp sĩ Siêu Thanh bị thương nặng phải tiến hành điều trị tại bệnh viện này, nên lãng hoa và thiệp động viên thăm hỏi tuôn về như thác, đầy ắp cả căn phòng của Vũ Hiên. Rất nhiều chiến sĩ cảnh sát cùng quân đội vật nài xin cấp trên cho phép gửi thiệp vào trong để xin chữ ký Hiệp sĩ Siêu Thanh về làm quà cho con cái (tại mấy vị thượng cấp này ban đầu chỉ tính chuyện xin chữ ký cho con mình, nhưng bị phát hiện). Vũ Hiên đã qua cơn nguy kịch, hỏi ra ngọn ngành xong bèn rộng lượng đồng ý, ký hơn một nghìn chữ ký rồi mới rời khỏi giường bệnh.

"Vũ Hiên, anh giờ quá nổi rồi!" Chị Tâm Tâm cười hì hì, hoàn toàn không còn dáng vẻ lo âu tiêu tụy của mấy hôm trước.

"Đâu mà, mọi người bảo vệ anh vất vả biết mấy, anh... anh chỉ có mỗi chữ ký thôi." Vũ Hiên cực kỳ chất phác thật thà, khi được khen ngợi thường rất bối rối.

"Không! Bao lâu nay anh đã bảo vệ những người dân lương thiện của thành phố Nhện. Tất cả chúng tôi phải nghiêm chào anh!" Một vị sĩ quan nghiêm trang thực hiện động tác chào quân lệnh, làm cho Vũ Hiên phải vội vàng tụt khỏi giường bệnh, đáp lễ một cách lo lắng. Tôi và chị Tâm Tâm ở cạnh đó vịn vào nhau cười rữ.

"Còn về thân nhân của tôi..." Vũ Hiên cảm thấy khó mở lời.

"Hoàn toàn không thành vấn đề!" Thị trưởng ân cần nói. "Chúng tôi đảm bảo cho anh rằng, mười tám người đã biết mặt anh, đều là những người biết giữ lời hứa, thận trọng chừng mực. Bảo vệ đời tư của anh là trách nhiệm, cũng là vinh dự của chúng tôi." Có lẽ bác ta sợ Vũ Hiên chẳng may bị lộ thân thân thực, sẽ ra tranh cử chức thị trưởng thì mình chỉ còn cách cuốn gói ra đi.

"Đúng vậy, nếu chẳng may thông tin nhân thân của anh bị lộ, lực lượng cảnh sát thành phố sẽ lập tức thành lập một nhóm đặc biệt, thay phiên bảo vệ người nhà anh." Cảnh sát trưởng của thành phố hứa.

"Quân đội cũng chào đón anh gia nhập bất cứ lúc nào! Phục vụ tổ quốc!" Quân đoàn trưởng giơ ngón tay cái.

Vũ Hiên hoảng hốt gật đầu, rồi rít nói cảm ơn.

Trông anh thật thà hiền hậu đến mức không thể thật thà hiền hậu hơn, tôi thực sự mừng cho chị Tâm Tâm, kiếp này đã gặp được người bạn đời như thế. Tôi nghĩ, thế giới này chẳng có cặp đôi nào hạnh phúc hơn họ được nữa.

Về phần mình, sau cú ngã hoành tráng như vậy, tôi tạm thời chẳng còn mục tiêu nào để phấn đấu, đành nằm nhà dưỡng thương, tạm tập vài bài đơn giản tăng sức bền, hoặc tăng lực cánh tay, nếu không sức tấn công của tôi thực sự quá yếu.

Mỗi tối, nhìn thấy bộ mặt đầy mệt mỏi sau một ngày huấn luyện ở trường về của Kiến Hán, tôi thực sự ngưỡng mộ hẳn, đã sớm buông tay với chị Tâm Tâm. Giờ đây hẳn đang tiến bước tới

một mục tiêu rất đàng hoàng, thậm chí đã được phát cho một đồng phục cảnh sát thực tập, mặc vào rất ra dáng người lớn.

"Cho nên, từ giờ mà thực sự không định theo đuổi chị Tâm Tâm nữa à?" cây bút trong tay Kiến Hán vẫn hý hoáy không ngừng.

"Ừ. Thế giới của tao chỉ có mỗi một khoanh võ đài con con. Vũ Hiên thì rất khác. Nếu trông thấy núi lãng hoa với bưu thiếp ấy, mà sẽ hiểu thế giới của anh ấy rộng khùng khiếp." Tôi nhắm mắt lại, hồi tưởng những việc đã chứng kiến trong mấy ngày ở bệnh viện.

"Nhưng thằng Nghĩ Trí mà tao biết, tuyệt đối không phải thứ con trai bị đánh bại vì một núi lã hoa với bưu thiếp đâu." Kiến Hán ngẩng đầu, nhìn tôi.

Tôi lắc đầu.

"Có thể không. Nhưng khi thấy chị Tâm Tâm bật khóc, là tao biết mình chẳng còn vốn liếng để tranh giành cái gì cả." Tôi tiếc nuối, "Vũ Hiên thực sự là một người rất tốt. Chị Tâm Tâm yêu anh ấy đến thế cũng là điều hiển nhiên."

Kiến Hán cười, nói: "Mày nghĩ được như thế là tốt. Nhớ hồi xưa hai thằng bị giam ở 'phòng không ngoạn', cùng nhau thề phải cưới bằng được chị Tâm Tâm về làm vợ, cái vẻ nghiêm túc của mày làm tao hết hồn, tổn thương tâm lý luôn. Mày buông bỏ được, tao yên tâm rồi."

"Kẻ tầm thường cuối cùng sẽ thất bại!" Tôi cười lớn.

Kiến Hán cũng bật cười theo. Giờ nghĩ lại, tôi thật sự cảm ơn Kiến Hán đã bầu bạn với mình suốt bao năm, nhất là trong những ngày tình yêu của tôi đánh mất niềm tin và lòng kiên trì. Có một thằng bạn bên cạnh cười ha hả còn quý giá hơn một người chỉ biết thao thao tuôn ra cả xe tải lời khuyên.

"Này, nói xem, Khả Lạc được ở điểm nào?" Tôi hỏi, mắt nhìn kẻ vừa từ trường cảnh sát về chưa kịp thay quần áo đã bỏ ra giường viết thư.

"Được cái đầu mày! Tao chỉ viết thư cho nó thôi mà, ai yêu đương gì đâu?" Kiến Hán bò ra giường viết thư, bởi vì cả đến ghế chúng tôi cũng không có.

"Ha." Tôi cười khan, nhìn vào quả tạ để trên bụng.

"Mày tính làm gì tiếp theo? Không còn chị tâm Tâm làm mục tiêu lớn nữa, mày có định tiếp tục thi đấu quyền Anh để chứng minh lòng dũng cảm không?" Kiến Hán hỏi.

"Vẫn đấu chứ. Cũng không biết tại sao, nhưng tao cực kỳ mong đợi trận đấu tiếp theo. Có khi tao bị đấm cho ngu người mất rồi. Thật ra tao không hề thích cảm giác đánh lộn trên võ đài chút nào hết, nhưng cũng không hiểu sao cứ muốn đấu." Tôi thừa nhận bản thân không còn mục tiêu nào, tạm thời cứ đánh tới bến xem sao.

Hơn nữa, dù sao Blues cũng không có ý dạy tôi đấu quyền Anh. Tôi có thể tranh thủ về thăm cô nhi viện, sau đó lên núi nói chuyện với Người hùng Tia Chớp. còn định kiếm Aristote tập huấn thêm đợt nữa. Tập sức chịu đựng đối với cảm giác đau đớn và các đòn tấn công. Đặc biệt những cú đớp lân tinh không để lại vết thương nghiêm trọng, cũng không có di chứng chính là bài tập quan trọng giúp tôi không bị bất cứ trái đấm nào đánh ngất. Mà tôi cũng cực kỳ khoái tỉ thí với "lão già" ấy. Trong quá trình vật lộn, không hiểu sao lại có một cảm giác gần gũi mà tôi hằng thiếu thốn.

"Ê này, trận đấu tiếp theo của mày là khi nào? Không biết tao có đi xem được không," Kiến Hán nói, nhưng mắt vẫn dính vào bức thư. Chẳng khí này dám "ê" với tôi. Chỉ một bức thư mà hắn đã viết hết tám mặt giấy, Khả Lạc không phát khiếp mới là lạ!

"Thứ năm tuần thứ hai của tháng tới, nhưng mà tao nói trước nhé, trường cảnh sát chứ không phải cô nhi viện, đừng có mà trốn học đi xem tao đấu, nhỡ bị ghi hồ sơ là dứt đấy." Tôi nghiêm túc dặn dò. "Đợt sau này tao có thêm danh tiếng, lịch thi đấu sẽ được xếp vào giờ vàng cuối tuần. Lúc đó mày đừng hoảng đi xem tao cũng được."

Kiến Hán gật gù, tiếp tục viết thư.

"Nhưng mà mà nói đúng đấy. Tao cũng phải tìm lấy mục tiêu để phấn đấu mới được..."tôi cố ý nói. "Mày đã nói không có tình cảm gì với Khả Lạc, vậy thì tốt quá, để tao چرا Khả Lạc cho! Chỉ hơn nửa năm nữa là Khả Lạc thi đại học và xuống núi rồi. Đến lúc ấy sánh đôi với em ấy cũng rất tuyệt. đấng nào đều đã quen thân, چرا cũng đỡ mất sức.

Kiến Hán thất kinh hồn vía, ngẩng đầu lên nhìn tôi, quai hàm sắp rơi xuống đất.

"Sao. Không được à?" Tôi giả vờ ngờ ngạc, trong bụng buồn cười gần chết.

"Mày... Mày đừng có lộn xộn! Mày là thằng vô học lưu manh!" Kiến Hán nhảy dựng lên, bắt đầu chơi đấu vật với tôi. Tôi cười ha hả không dứt, lại một kiểu không-nói-ai-cũng-hiểu.

Nhưng về sau, Kiến Hán vẫn trốn học đi xem tôi thi đấu, hơn nữa còn dẫn theo Khả Lạc lên khỏi cô nhi viện.

Đó là một trận chiến cực kỳ dữ dội.

Tôi đánh với kẻ chuyên phạm lỗi căn người là Jack Hanma đến hiệp thứ chín mới để hãn thắng điểm.

Jack Hanma biệt hiệu là Xe tăng thịt người, hai trận thua duy nhất trong sự nghiệp thi đấu là do cố ý phạm quy. Vì thế có thể coi hãn là một tay đấm lão luyện và cực kỳ đáng sợ của giới quyền Anh. Tôi đấu với hãn, chỉ trong hiệp một đã bị ngã tới mười hai lần, vượt xa mọi kỷ lục trong lịch sử quyền Anh.

Sở dĩ phá kỷ lục là vì từ trước tới nay chưa từng có ai ngã xuống nhiều như thế mà vẫn tiếp tục đứng dậy được.

Jack Hanma cũng thấy kinh hồn táng đờm, vào hiệp hai trong hoang mang, bị tôi tóm được, liên tiếp ăn ba đòn đấm toàn lực của tôi, khiến một kẻ to khỏe như hắn cũng phải đổ gục một lần.

Kịch bản khủng khiếp dang dài đến hiệp thứ chín không khác gì trận tôi với Người cá.

"Thằng nhóc đó điên trăm phần trăm! Cảm phiền về sau đừng để tôi phải đấu với kẻ như hắn. Hắn có chết cũng vẫn đứng dậy được, như thế đoàn đấm của tôi không có chút sức mạnh nào. Biến!" Jack Hanma đã tuyên bố như vậy trong buổi họp báo sau trận đấu. Tôi chính thức trở thành một huyền thoại quái dị trong giới quyền Anh.

"Bác sĩ, mẹ kiếp, sọ thằng nhóc này không sao chứ?" Blues đem tôi đi khám sau trận đấu.

"Bị chấn động nhẹ, nghỉ ngơi hai tháng là khỏe thôi. Không được vận động quá mạnh, và nhớ uống thuốc đều." Bác sĩ vừa xem phim X quang vừa trả lời.

"Vâng. Vậy thì trận tiếp theo sẽ xếp vào ba tháng sau vậy." tôi nói.

Bác sĩ cười khở sở, biết hai chúng tôi là võ sĩ quyền Anh nhà nghề.

"Ok. Xếp cho cậu thắng mạnh hơn hay yếu hơn?" Blues cười hà hà, trận vừa rồi không ngờ bác lại bị thua.

"Mạnh một chút đi ạ. Yếu quá đánh em không ngã nổi đâu, khán giả chắc không thích." Tôi cũng đoán ra tâm lý của khán giả, họ thích xem "Nghĩa Trí không bao giờ gục ngã" chống trả ngoan cường thế nào, và lợi ngược dòng gây áp lực cho đối thủ ra sao.

Blues hài lòng gật đầu, bác ta và tôi chắc chắn là cặp đôi hoàn hảo. Bởi bác ta chưa bao giờ thu được từ tôi một đồng nào, nhưng cả hai đều vui

như Tết.

Thế là, tôi lại triển khai chu trình đấu đón: "thi đấu, nghỉ ngơi, vật lên vật xuống với Aristote", dần dà tạo được vị trí nhất định của riêng mình. Tiền trả cho mỗi lần tham gia thi đấu cũng tăng dần, đạt đến mức độ rất quái dị, thua được năm mươi nghìn, thắng được ba mươi nghìn.

Ba tháng sau, tôi đối đầu với kẻ được mệnh danh là Mèo cắn người, Sawamura nổi tiếng với tốc độ ra đòn siêu nhanh. Trên võ đài đông quất chớp giật, tôi lại cầm cự được đến hiệp thứ chín. Các khán giả ngồi quá gần khán đài vẫn thường bị phun dị vật tiêu hóa vào mặt.

Kết thúc trận, Sawamura bị trật khớp tay phải, rạn xương ngón tay, sái khớp quai hàm và gãy xương nhiều chỗ, phải điều trị phục hồi ngón nửa năm trời.

"Thằng nhóc đó, nó là ma quỷ. Tôi nghi ngờ nó mắc chứng không biết đau. Hiệp hội quyền Anh tốt nhất là, mẹ kiếp, phải kiểm tra xem thế nào," Sawamura sờ nắn quai hàm bị gãy, cảm hờn phát biểu trước phóng viên.

Nghe đồn, nếu không bị tôi đâm gãy quai hàm khiến hấn từ đây có điểm yếu chết người, thì nhiều khả năng Sawamura sẽ thách thức đai vô địch chức hạng Cá mập vào mùa giải tới.

Thêm hai tháng sau nữa, tôi đấu với một võ sĩ thiên tài, Diệp Thạc biệt hiệu Vũ điệu tay trái rực rỡ. Cú đâm của gã này tuy không quá mạnh, nhưng cực kỳ kỹ thuật, động tác đơn giản thanh thoát. Tôi phải kiên trì gian khổ đến hiệp thứ sáu mới lần đầu tiên đâm được vào bụng hấn ta. Khán giả khi đó đều phát cuồng bật dậy hò reo. Khi thấy Diệp Thạc bị tôi nện tiếp vào mặt một phát đõ sần, khán giả hùa nhau đếm ngược thật nhanh, gây nhiễu trọng tài.

Nhưng chung cuộc, Diệp thạc vẫn thắng nhờ tính điểm. Tôi không bao giờ ăn gian làm dối, trận nào cũng cố hết sức để hạ gục đối thủ. Chính vì

thế, tôi mới có thể đứng lên hết lần này đến lần khác.

"Hắn là kẻ hãm hại thiên tài." Diệp Thạc trình trọng tuyên bố công khai. "Thi đấu quyền Anh với hắn không bao giờ giúp ta tiến bộ, thậm chí còn có nguy cơ thụt lùi. Tôi từ chối sau này tái đấu với hắn. Đó là một thứ nhục hình, chỉ để hủy hoại thiên tài."

Tháng thứ tám, tôi thượng đài với một tay cực kỳ lão luyện tên Ánh Sao, mệnh danh Thần ưng vô địch. Một trận đấu cũng không kém phần kinh điển.

Bởi đây không phải là câu chuyện về môn đấu quyền Anh, nên tôi chỉ có thể vắn tắt rằng, Ánh Sao thi đấu rất "khổ sở", thậm chí trong một lần ôm sát gã còn nói nhỏ vào tai tôi, van xin tôi đừng đứng dậy. Nhưng tôi chỉ tận dụng cơ hội đó tặng gã một cú thọc dưới sườn.

Trận đấu này cũng kết thúc ở hiệp thứ chín. Ánh Sao phải có trợ lý dìu đỡ, yếu ớt giơ năm đấm lên, lần đầu tiên trong sự nghiệp của gã giành chiến thắng bằng cách tính điểm. Tôi thì mệt tới mức dựa luôn vào trụ góc ngủ thiếp đi, sau cùng sức tỉnh vì tiếng hoan hô của khán giả.

"Tôi nghi ngờ thằng nhóc dùng thuốc gì đó. Nếu không, làm sao nó trúng cú đấm phải sở trường lưng danh thiên hạ của tôi mà vẫn bò dậy được?" Ánh Sao giận dữ đập micrô.

Nhưng gã lại không hề thấy rằng, tôi bị đòn đấm phải rần như thép của gã nện cho la oai oái. Lúc nhìn dòng máu tuôn như suối trước trán, thiếu chút nữa tôi đã định né đòn.

Nhưng tôi không né.

Bởi vì tôi là Nghĩa Trí không bao giờ gục ngã.

Ưu điểm duy nhất giúp tôi tồn tại, chỉ là hai bàn chân bám chắc xuống sàn.

Nói cho cùng, đòn đấm của bọn họ có dữ dẫn đến mấy, cũng chưa kinh khủng bằng một phần mười đòn căn lân tinh của Aristote sau khi biến hình.

Tôi đã rèn luyện được một sức lì, có thể nói là khác thường.

Mặc dù rất cuộc tôi không hề bị đột biến thành "người không đau" hay "người gây đau", nhưng việc tôi có thể đỡ tới bốn lần căn liên tiếp của Aristote mới ngắt xiú chính là nguyên nhân tôi có được chỗ đứng trong làng quyền Anh, trận nào cũng trụ được đến hiệp thứ chín.

"Chiến tiếp nhé!"

Vừa trông thấy Aristote đang sưỡi nắng bên ngoài khu nhà xưởng bỏ hoang, tôi lập tức vứt hành lý sang một bên, thủ thế.

Người hùng Tia chớp ngồi trên cành cây bật cười, ông rất vui khi tôi lại lên núi tập luyện.

"Gâu." Aristote kiêu hãnh lượn vòng tròn quanh tôi, sau đó hóa thành một vết sáng xanh lục lao vun vút.

Một phút sau, tôi sùi bọt mép ngắt xiú.

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 8: CÁI ĐÊM TRONG BỐT ĐIỆN THOẠI

"Cháu chơi quyền Anh được gần một năm rồi nhỉ?"

Người hùng Tia Chớp và tôi nhóm lửa nướng cá, ánh lửa hắt lên khuôn mặt đầy nếp nhăn của ông.

Đêm, nướng thịt giữa mảnh đất um tùm cỏ dại bên ngoài khu nhà xưởng, uống rượu ngắm bầu trời đầy sao lấp lánh, thật là một thú hưởng thụ hiếm hoi.

"Vâng, thành tích là 6 trận thua 0 trận thắng, nhưng cháu rất thích. Dù sao đó cũng là điểm độc đáo của cháu." Tôi có phần tự đắc. Đối thủ của tôi dù sao cũng đều là những tay sừng sỏ, không trận nào là không gây sốt dư luận. Tôi càng hiên ngang không gục ngã, khán giả càng say mê.

Người hùng Tia Chớp vỗ vỗ vào cổ Aristote nói, "Cháu phải cảm ơn nó đi. Nó đã bị cháu đánh rất nhiều mà!"

Tôi cười vang, chọn miếng cá nướng béo ngậy nhất đưa cho Aristote. Nó ngoác mồm đớp một miếng hết sạch.

Aristote vẫn rất hay phì mũi vào mặt tôi một cách khinh miệt, nhưng tôi có thể cảm nhận nó thực ra không hề có ác ý, đây chỉ là một trò gây sự vô duyên. Hoặc là, có thêm chút kiêu hãnh mang tính tượng trưng.

"Kiến Hán thế nào? Lần gần nhất nó được nghỉ lên đây cùng với cháu đã là hơn hai tháng trước rồi nhỉ?" Người hùng Tia Chớp nhấp ngụm rượu gạo, đưa tôi một chén.

Thật ra là tròn ba tháng rồi.

"Khả Lạc đã ra tù một thời gian, giờ đang học y tá. Kiến Hán cũng bắt đầu chạy việc ở phòng cảnh sát hình sự, trở thành chú cảnh sát rồi. Hôm mới được cấp phát sung, hăn sướng gần chết. Sau đó, hai đứa bọn nó loạng quạng thế nào thành luôn một cặp. Suốt ngày hện hện hò hò." Tôi bật cười, "Hoàn toàn quên luôn cháu vẫn đang thất tình dài hạn!"

Người hùng Tia Chớp mừng cho người hâm mộ của mình, cạn với tôi một chén. Aristote ngồi bên cạnh trợn mắt nhìn chúng tôi, hăm hè. Tôi dành rót cho nó một bát rượu gạo. Nó uống vèo cái hết sạch.

"Tâm Tâm thì sao? Gần đây vẫn hay ăn cơm với nhau chứ?" Người hùng Tia Chớp lấy thuốc lá cuộn, ngón tay phía tia lửa điện châm thuốc rồi bắt đầu nhả khói.

Những vòng khói to nhỏ.

"Vâng ạ. Tâm Tâm tốt nghiệp đại học rồi, ban đầu làm cùng công ty với Vũ Hiên, nhưng tháng trước, Tâm Tâm quyết định về lại cô nhi viện Tuy Vi làm cô giáo vài năm để đền đáp công ơn." Tôi đón lấy điều thuốc cuộn, kéo một hơi.

Cay quá, tôi vê nát điều thuốc, nhìn Người hùng Tia Chớp: "Ông ơi, thuốc này khó hút quá, ông cũng đừng hút nữa."

Một năm nay, Người hùng Tia Chớp thường xuyên đau lưng mỗi gối, còn hay bị ho, sức khỏe kém hơn trước nhiều. Tôi muốn đưa ông đi bệnh viện, nhưng ông cứ đùn đẩy từ chối không khác gì những ông già bình thường.

"Nói vớ vẩn." Người hùng Tia Chớp vắt chân chữ ngũ, khẽ vỗ vào gan bàn chân đen đúa, cất tiếng hát. Bài hát đó tôi rất quen, là bài hát chủ đề của phim Người hùng Tia Chớp đại chiến quái vật hai đầu.

Tôi nằm lên bụng Aristote, hai tay đánh nhịp theo Người hùng Tia Chớp, cùng ông tưởng nhớ những năm tháng hào hùng rực rỡ. Có lẽ sau khi ông chết, tôi nên tổ chức một buổi đại loại như đại hội những người hâm mộ vị anh hùng già này. Dưới đất ông mà biết chắc sẽ rất vui.

Tôi nhìn các vì sao.

Con người thật kỳ cục, lúc nhìn sao giăng đầy trời sẽ rất dễ nghĩ ngợi vẩn vơ, đầu óc cũng chạy lung tung theo hình các chòm sao, thỉnh thoảng một ngôi sao băng xẹt qua, ngỡ ra là đã quên hết tất cả những gì vừa nghĩ, sau đó lại tiếp tục nghĩ ngợi.

Chị Tâm Tâm và tôi không hề xa cách, lý do.

Cho dù tôi chấp nhận thua cuộc, chấp nhận rằng chúng tôi vĩnh viễn là hai chị em, nhưng tôi không thể xóa bỏ sự phụ thuộc vào chị Tâm Tâm trong lòng mình, còn cả...tình yêu.

Về điểm này, ít nhất tôi rất thành thật với bản thân, chị Tâm Tâm là người rất tâm lý, dĩ nhiên cũng hiểu rõ.

Có lúc hai chúng tôi cùng dạo phố ăn cơm, chị Tâm Tâm rất hay "vô tình hữu ý" nhắc đến một số cô gái, khen bọn họ đều có vẻ rất được, ai cũng có nét hấp dẫn riêng. Để chị Tâm Tâm khỏi nghĩ nhiều, lần nào tôi cũng nhận lời tuốt luốt, chỉ cần có thời gian, tôi sẽ hẹn hò với những cô gái mà chị giới thiệu. Nhưng rốt cuộc tôi vẫn không đủ hào hứng để tiếp tục đẩy quan hệ tình cảm tới mức sâu sắc.

Có lúc tôi đã nghĩ, liệu đây có phải là sự cứng đầu của bọn trẻ mồ côi?

Tôi rất khó thân thiết với người vốn không quen biết, có thể do thiếu cảm giác an toàn, hoặc tôi có tâm lý yêu người hơn tuổi, hoặc có thể tâm tính tôi còn "nhỏ hẹp", chưa thể hòa hợp với thế giới rộng lớn này.

Hoặc có thể, tôi quá yêu chị Tâm Tâm.

Cũng có thể đằng sau sự chấp nhận thua cuộc, tôi còn chờ đợi điều gì?

"Ông ơi, ông bây giờ có đang chờ đợi gì không?"

Tôi hỏi. Bụng của Aristote rất cứng, nó chưa quen để cho tôi gối đầu lên. Trước kia, con người đã hành hạ nó quá tàn nhẫn. Giờ nó chỉ gồng cứng bụng lên hành hạ tôi chút xíu.

"Chờ đợi à?" Người hùng Tia Chớp xoa xoa đầu, đáp bừa: "Chắc là chờ chết? Hồi xưa còn trẻ, toàn chờ để xem phim làm về mình, chờ tập truyện tranh mới nhất ra lò xem có lấy mình làm nhân vật chính không, chờ tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng số mới nhất xem có nâng bậc cho mình không. Khà, giờ già rồi! Hoặc chờ cháu lên núi thăm ta cho đỡ buồn. Hoặc là chờ chết thôi!"

Người hùng Tia Chớp nói thật nhẹ nhàng, nhưng ông cũng đang đứng trước thực tại mông lung.

"Còn cháu? Vẫn như ruồi không đầu bay lung tung à? Nhưng ít nhất cháu cũng có thể chờ trận đấu tiếp theo. Mọi trận đấu của ông già này đều đã kết thúc từ lâu rồi!" Người hùng Tia Chớp nhìn tôi đầy thông cảm.

Tôi ngắm bầu trời sao.

Lúc đó các ngôi sao cũng nhìn ngắm tôi.

"Cháu không biết, cháu thực sự không biết," tôi đáp. Sao trời khiến tôi bối rối.

"Nhóc, có muốn thử một trận thi đấu khác hẳn không?"

Blues đấu xong, mặt sưng mũi đập, không thèm tắm rửa liền đi với tôi ra gần công viên Hiệp sĩ Siêu Thanh ăn đồ nướng thiết bản. Mặt bác dán

lộn xộn cả mớ băng gạc, tay gấp một miếng thịt to thả vào bát tô.

"Vâng, sếp nói xem nào!" Tôi thận trọng nhai thịt. Ngay trước trận của Blues, tôi cũng vừa có một trận rất gian khổ, đến nỗi bây giờ cái răng sâu trong mồm lung lay muốn rụng.

Chúng tôi là khách quen. Chủ quán chú ý nướng thịt mềm hơn, còn cho gấp đôi lượng giá đỡ.

"Mình hợp tác với nhau gần năm rưỡi rồi nhỉ?" Blues hôm nay rất không bình thường, không nói thẳng vào vấn đề.

"Hơn rồi ạ. Một năm bảy tháng," tôi đáp. Trong một năm bảy tháng vừa qua, cơ thể tôi đã đô khỏe hơn lúc mới bước chân vào làng quyền Anh quá nhiều, số lần đổ sàn cũng ngày càng ít đi.

Mặc dù thành tích của tôi lúc này rất bi tráng, 11 trận thua 0 trận thắng, nếu là người khác chắc đã bị khán giả và hiệp hội đuổi thẳng cổ. Nhưng tôi thì khác. Tôi toàn lấy trứng chọi đá, chỉ cần tôi diễn bài "chết cũng không ngã xuống, ngã xuống lại đứng lên" là khán giả sẽ điên cuồng hoan hô.

Blues cũng biết điều đó. Vì vậy bác toàn sắp xếp cho tôi những đối thủ hạng nhất, người sau dữ dằn hơn người trước. Hình tượng của tôi cũng vì thế càng ngày càng bi tráng.

"Nếu bây giờ cậu lại đấu với Vương Khải Nha, cậu nghĩ..." Blues chưa kịp nói hết, tôi đã cắt ngang.

"Em không muốn đánh với hãn đâu." Tôi từ chối.

"Tại sao?" Blues không hề tỏ ra mất vui, ngược lại còn nhìn tôi cười hề hề.

"Vì em sẽ thắng." Tôi đặt đĩa xuống, nhìn bàn tay phải thô ráp, nói: "Không phải em tự huyễn, mặc dù đấu toàn thua, nhưng em càng ngày càng mạnh. Nếu đấu lại với Vương Khải Nha, có lẽ khoảng năm hiệp là em giải quyết xong hẳn. Thế thì có nhạt quá không? Khán giả không thích đâu."

Blues cười ha hả, nói: "Mẹ kiếp, nói hay. Khán giả không thích thì đấu con khi gì. Chẳng bằng ra đường đánh nhau còn sướng hơn!"

Tôi không hiểu. "Sếp, không phải sếp muốn em tái đấu Vương Khải Nha à?"

Blues vỗ một cú như trời giáng vào lưng tôi. Thiếu chút nữa làm tôi ọe hết những thứ vừa ăn vào bụng. Blues cười: "Ai cần cậu đấu với thằng củi mục ấy nữa. Tớ chỉ hỏi cậu có chắc chắn thắng được hẳn hay không."

Tôi gật đầu. Nhạt quá.

"Thế con cá Miyamoto Sấm Tang Lễ thì sao?" Blues rót cho tôi một cốc coca.

"Đánh với hẳn không chỉ đau mà còn mệt. Sếp nhớ em vừa đấu vừa khóc ré không? Nhưng sức đấm của hẳn nếu so với Jack Hanma thì chỉ là đồ bỏ." Tôi nghĩ ngợi, đoạn nói: "Chắc sẽ thắng nhỉ? Ít nhất xem không nghĩ mình sẽ thua. Chắc 50% có thể tóm được cổ hẳn sau bảy hiệp, cho hẳn bò không nổi."

"Tự tin đấy!" Xem ra Blues rất vui.

"Tạm tạm thôi. Nhưng còn sếp, gần đây kém quá nhé!" Tôi trêu Blues.

"Thế Jack Hanma thì sao?" Blues vẫn tiếp tục hỏi.

"Gã quái vật đó, mấy trận sau này càng đấu càng dữ. Nhưng cơ bụng em bây giờ dày gấp đôi hồi trước rồi. Hê hê. Không dễ hạ gục đâu." Tôi có

phần tự hào, cởi áo khoe cái bụng rất hay bị Aristote cắn. Tám cục cơ nổi vuông thành sắc cạnh.

"Cho nên?" Ánh mắt Blues nhìn tôi rất hào hứng.

"Chắc em vẫn thua thôi." Tôi thừa nhận, nói tiếp: "Nếu không vì sức tấn công của em chưa nổi trội, thì đến chết em không ngã sà sẽ là sự thật hiển nhiên, và xác suất Jack Hanma thua trận cũng cao hơn chút. Em sẽ tiếp tục tăng cường sức cánh tay."

Lúc này cửa tự động bỗng mở ra, tôi và Blues đều bất giác ngoái đầu nhìn. Là Kiến Hán và Khả Lạc đã hẹn trước sẽ gặp ở đây sau trận đấu.

"Bác chủ, cho em một suất sườn chừ T, một suất tôm nướng!" Kiến Hán hồ hởi gọi món rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh tôi. Khả Lạc nháy từng tầng đi rót đồ uống.

Kiến Hán mặc cảnh phục, hảnh vừa được thăng hàm mấy hôm trước, trông tươi tỉnh con người.

"Trận vừa rồi lại thua nhỉ?" Kiến Hán cười ha ha, hỏi: "Mày đang nói chuyện gì với bác râu xồm thế? Chuyện đối thủ trận tiếp theo à?"

"Đúng đấy!" Blues cười ranh mãnh. "Trước trận đấu tối qua, tớ nhận được thư thách đấu từ Hiệp hội gửi thẳng nhóc này. Đoán xem ai? Đương kim vô địch hạng Cá mập, Siêu cấp kim đồng Beck Yujiro nhé!"

Tôi giật cả mình, cái bát suýt trượt khỏi tay. Kiến Hán cũng ồ lên kinh ngạc.

"Chuyện gì thế, em cũng muốn nghe!" Khả Lạc vui vẻ hỏi, hai tay bưng hai cốc nước ngọt.

"Thằng cha này sắp thách thức đại vô địch!" Kiến Hán kêu lên, niềm phấn khích thể hiện qua lời nói lẫn biểu cảm.

"Thật à?" Khả Lạc vui mừng.

"Đợi chút! Em làm gì có tư cách thách đấu nhà vô địch? Xếp hạng liên đoàn của em hiện tại hẳn là nhất từ dưới lên mà!" Tôi vẫn chưa hết bàng hoàng.

Blues vỗ tay, nói: "Hiệp hội muốn kiếm một mẻ, nên đã phá lệ sắp xếp trận đấu này. Ha ha ha! 'Nghĩa Trí không bao giờ gục ngã' đang tìm kiếm trận thắng đầu tiên, nay đối đầu với Yujiro, nhà vô địch bảy mùa liên tiếp, mạnh nhất trong lịch sử. Vậy hẳn có trụ nổi đến hiệp thứ chín hay không? Khà! Chỉ tính riêng phần ăn chia cá cược, Hiệp hội đã đủ kiếm bộn! Thù lao thi đấu của cậu cũng ngang với nhà vô địch, tức là một triệu năm trăm nghìn đồng!"

Tôi ngớ người ngồi nghe, chuyện quá đột ngột, Blues đã biết từ hôm qua, thế mà im đến tận bây giờ mới nói.

"Thế nào? Đánh không?" Blues mỉm cười nhìn tôi.

"Đánh thắng thì có lấy được đại không nhỉ?" Kiến Hán mừng cho tôi, cướp lời hỏi. Tay hắn nắm chặt tay Khả Lạc.

"Mặc dù là trận phá lệ, nhưng toàn bộ quá trình đều phải theo quy định, ai thắng thì người đó là nhà vô địch!"

Blues gằn như rú lên.

Tôi sửng sờ, trong lòng bùng bùng một ngọn lửa.

"Xin lỗi chen ngang một câu." Ông chủ quán nướng bỗng lên tiếng, tay cầm xẻng, giọng cực kỳ nghiêm túc: "Nhất định phải đánh, đã là đàn

ông thì nhất định phải tóm lấy cơ hội cả đời thế này. Ngày trước tôi thi giải Sushi toàn thế giới, đấu quyết liệt với Tưởng Thái đến hiệp thứ chín, nếu không phải..."

Tôi nhìn Blues đang cao hứng, uể oải hỏi: "Sếp muốn em đánh phải không? Tại sao?" Tôi chờ đợi một lý do quan trọng hơn số tiền thù lao khổng lồ kia.

Blues giáng một nắm đấm xuống tấm thiết bản nóng rực. Sức nóng khiến da tay bác kêu xèo xèo.

"Mẹ kiếp, phải nói rằng đây là cơ hội hiếm có khó tin, nhóc ạ. Tớ muốn cậu chỉ một lần thắng bù lại tất cả những lần ngã xuống!" Mắt Blues sáng rực lên. "Chúng ta bê một cái đai về nhà!"

Tôi không còn ý kiến khác.

"Không cần biết vô địch là ai, em sẽ lột đai hẳn!"

Tôi hét lên, mọi người nâng cốc reo hò.

"Em có một tin vui muốn báo chị!"

"Chị có một tin vui muốn báo em... Hắt xì!"

Ra khỏi quán nướng thiết bản, chia tay mọi người xong, tôi chui vào cái bốt điện thoại đầu tiên nhìn thấy, hào hứng gọi điện cho chị Tâm Tâm. Hai chị em không hẹn mà cùng nói một câu giống nhau.

"Hê hê, chị nói trước đi. Lần này tin vui của em chắc chắn hơn đứt tin của chị." Tôi cười, ngón tay quấn sợi dây điện thoại.

"Thế á? Thế thì nhóc nói trước đi." Giọng chị Tâm Tâm véo von.

"Không không không, chị phải nói trước, tin của em siêu quan trọng cơ!" Tôi đang sững đên, như đã nắm trong tay chiếc đai vô địch. "Chính em cũng không ngờ nổi, tin vui từ trên trời rơi xuống!"

"Hi hi, chẳng lẽ trúng xố số?" Chị Tâm Tâm đoán bừa.

Sao có chuyện đó được, số độc đắc của đời em chỉ có thể là chị thôi!

"Em chẳng bao giờ thèm mua mấy thứ đó!" Tôi hạ giọng bí ẩn.

"Chị biết rồi! Em với Kiến Hán đã tìm được chỗ ở mới, sắp chuyển khỏi ổ chó rồi!" Chị Tâm Tâm cố ý không đoán nghiêm túc, định làm tôi sốt ruột.

"Không phải đâu, không phải, loại tin đó có gì mà em không ngờ, đoán bừa!" Tôi cười ha hả. "Thằng nhóc mũi dãi năm nào chuẩn bị đấu tranh đai vô địch rồi! Hai tháng sau, sếp em còn chọn đúng ngày sinh của em - tức là kỷ niệm hai mươi năm ngày em vào cô nhi viện - để đánh nhé!"

Chị Tâm Tâm kinh ngạc ré lên: "Ôi trời ơi! Tuyệt vời ông địa! Em nhất định phải thắng!"

Tôi không kịp nói gì thêm, chị Tâm Tâm cứ thế rú rít. Tôi còn nghe thấy chị cao giọng thông báo cho đám trẻ con đang đứng quanh, có một anh trước đây từng ở cô nhi viện, rất ngốc nghếch thế mà bây giờ chuẩn bị thi đấu tranh ngôi vô địch rồi đấy!

Lũ nhóc ngô nghê chẳng hiểu chuyện gì, cũng vừa reo vừa nhảy lên theo chị Tâm Tâm.

"Thế còn chị? Tin vui gì định nói với em thế?" Tôi rất hào hứng, nếu giờ mà thi đấu ngay tôi cũng chẳng sợ.

"Em đoán đi?" Giọng chị Tâm Tâm nhỏ đi, hình như chị đang bịt ống nghe, đi ra xa khỏi đám trẻ ồn ào.

Lạ thật, đã là tin vui, vì sao phải hạ giọng?

"Em đoán nhé..." Chẳng hiểu sao, lòng bàn tay bắt đầu toát mồ hôi, tôi vấy tay một cái.

Dự cảm chẳng lành.

"Để em đoán... Em đoán..." Tôi bắt đầu ấp úng, tay giơ lên, ngón tay run run tính toán.

Chị Tâm Tâm năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?

Hai tháng nữa tôi tròn 20 tuổi, chị Tâm Tâm hơn tôi hai tuổi rưỡi, cũng mới 22 thôi.

Nhưng trống ngực tôi đập loạn xạ, tưởng như vẹo tim đến nơi.

"Bà cô Hồ tự nhiên tăng lương cho chị à?" Tay chân tôi lạnh toát.

"Làm gì có, là..." Chị Tâm Tâm gần như thì thào: "Tối hôm qua, Vũ Hiên đã cầu hôn chị." Trong giọng nói giấu giếm, sợ bị người xung quanh nghe thấy, vẫn tràn đầy niềm hạnh phúc màu hồng.

Tôi choáng váng, mắt mũi tối sầm.

"Tuyệt quá!" Tôi nắm chặt ống nghe, nói vui vẻ: "Bao giờ sinh baby cho bọn em bế với?"

Bầu trời sầm sì u ám, vừa mới đây rõ ràng còn trong cao vời vợi.

Cứ như thời tiết và số phận đã hẹn nhau từ trước.

"Đâu ra nhanh thế, chị cũng đã nhận lời đâu." Chị Tâm Tâm hơi bối rối.

"Hà hà, chị còn khó xử nổi gì, chẳng lẽ chị không định cưới?" Tôi thì đầu vào ô kính, hít thở khó khăn, cười sáng khoái: "Chị em phụ nữ đúng là lẳng nhăng, chắc Vũ Hiên mua nhẫn kim cương chưa đủ to, ha ha ha ha..."

"Hứ, không phải việc của cậu." Chị Tâm Tâm đã trở lại thoải mái như mọi khi. "Chị còn bận lắm, không có thời gian lấy chồng. Em cũng biết đám giặc này rắc rối cỡ nào, không hề kém em với Kiến Hán ngày xưa đâu nhé. Thịnh thoảng chị còn phải chạy ra núi sau, chỗ căn cứ bí mật để tóm vài chú lồi về đi học. Em biết không, chẳng hiểu bọn nhóc học được ở đâu, làm một cái chòi trên cây, còn dựng cả súng nước để phòng ngự. Buồn cười chết đi được."

Máu tươi từ trong cái mũi bị đâm vẹo của tôi bắt đầu ứa ra. Tôi vui vẻ nói: "Xem ra lần tới em đi thăm Người hùng Tia Chớp, phải bí mật lượn qua chỗ căn cứ, dỡ cái chòi của bọn nó xuống. Khà khà! Bọn nó chắc chắn sẽ tưởng bằng Ác Quỷ làm!"

"À này, nói đến cưới xin, em có thể kiếm cô người yêu nhanh lên được không? Nếu không thì... Hi hi hi." Tâm Tâm hình như đang dẹt giấc mộng hồng. "Nếu không đám cưới chỉ có Kiến Hán làm phù rể, phù dâu đương nhiên là Khả Lạc rồi. Còn em chỉ làm được chú bé cầm hoa lớn tuổi thôi." Chị Tâm Tâm bật cười say sưa.

Tôi ngồi xuống. Toàn thân co rúm.

"Thảm quá. Cho em thêm chút thời gian đi mà. Đợi em trở thành nhà vô địch xong, biết đâu sẽ có cô nào bằng lòng tìm hiểu em." Tôi cười không dứt, nước mắt ướt hết đầu gối.

Chị Tâm Tâm tiếp tục chuyện nọ chuyện kia với tôi thêm nửa tiếng đồng hồ mới cúp máy.

Không còn âm thanh.

Nhưng tôi vẫn thì ông nghe lên vai mình, lặng lẽ lắng nghe.

Bên ngoài bất điện thoại, chẳng biết mưa trút xuống tự bao giờ.

Mưa không hề ngớt.

Trên mặt tôi nụ cười vẫn còn đó.

Đêm ấy, tôi ở lại trong bất điện thoại.

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 9: NGHIÊN CỨU ĐÒN SÁT THỦ

"Đêm qua sao không về?"

Kiến Hán mới ngủ dậy, nhìn thấy tôi liền hỏi.

"Lo cho tao hả?" Tôi đang xếp hành lý, bắt buộc phải triển khai một đợt huấn luyện đặc biệt.

"Lo con khi, nhưng mà chạy đi đâu thế?" Kiến Hán dụi mắt, nháy xuống giường, đánh răng rửa mặt.

Tôi không trả lời.

"Tao đến chỗ Người hùng Tia Chớp và Aristote đây. Chỉ còn có hai tháng, thời gian không nhiều." Tôi nhìn đồng hành lý, nói: "Muốn giành đai vô địch, khả năng chịu đòn của tao có lẽ là đủ rồi, nhưng đòn đấm của tao vẫn quá yếu. Tao phải tìm cho ra vũ khí sát thủ của riêng mình mới được. Một đòn sát thủ hạ nổi nhà vô địch."

Tôi kéo khóa, khoác hành lý trên vai, nhìn Kiến Hán đứng dựa cửa phòng tắm, mồm ngậm bàn chải đánh răng, lúi húi mặc cảnh phục.

"Thật ra, tối qua tao nghe Khả Lạc nói qua điện thoại rồi," Kiến Hán úp mở, mắt vẫn còn ngái ngủ.

"Đừng lo cho tao, nhưng bây giờ tao không muốn nói mấy chuyện đó. Đầu óc tao giờ chỉ có đai vô địch thôi." Tôi ra khỏi cửa, đầu không ngoái lại.

"Cố lên nhé," Kiến Hán nói vọng theo sau.

Tôi ra sau cô nhi viện, đi qua căn cứ bí mật vừa quen vừa lạ, trèo lên cây đại thụ đầy ắp bao kỷ niệm, nhét vài tập truyện tranh mới nhất vào cái chòi bọ nhóc dựng lên, để thêm vài bức hình siêu anh hùng đẹp long lanh. Tặng chúng nó một niềm vui bất ngờ.

Nhảy khỏi cây, đi xuống dốc núi, ngắm nghía cô nhi viện từ xa.

Tâm nhìn thật dễ chịu.

Tôi đi đến trước cổng cô nhi viện, nơi tôi đã thề sẽ không bao giờ trở lại. Nói chuyện vài phút với bác Vương gác cửa xong, nhờ bác Vương báo cho chị Tâm Tâm một tiếng.

Chị Tâm Tâm bước ra, bên cạnh vẫn là một đám trẻ con dính như kẹo cao su. Dù có đi đến đâu, trên người chị vẫn luôn toát ra vẻ ấm áp nữ tính đặc trưng, thu hút mọi người xung quanh.

"Lại chuẩn bị lên núi sau à?" Chị Tâm Tâm sờ lên tóc tôi, nói: "Kiểu tóc tệ quá, chiều tối chị làm việc xong, sẽ cắt cho em cái đầu đẹp gấp trăm lần."

"Thôi ạ." Tôi lắc đầu, nói: "Em định buộc đuôi gà lên sàn đấu. Như thế trông mới cá tính. Em đi đây, chị dạy học ngoan đi nhé. Tối nào tập mệt rồi, em có thể xuống thăm chị không?"

"Được chứ. Em có thể dạy quyền Anh cho thằng giặc hiếu động này. Nó với em như đúc từ một khuôn ra ấy." Chị Tâm Tâm túm lấy một thằng nhóc, phàn nàn.

Thằng bé có cặp lông mày rậm, miệng nhỏ, mắt trái hơi bé hơn mắt phải một tẹo, mặt nhăn nhó cộng thêm vẻ lơ đãng lơ lửng. Quả là rất giống tôi.

"Anh ơi dạy em đấm bốc đi, em muốn trở thành siêu anh hùng dũng cảm, được chị Tâm Tâm yêu nhất." Thăng bé ngượng nghịu bỗng nhiên khẩn thiết nhìn tôi.

"Ồ. Tại sao? Đấm bốc khổ lắm đấy!" Tôi cười, bẹo má thăng bé thật mạnh.

"Bởi vì lớn lên em muốn cưới chị Tâm Tâm mà!" thăng nhóc nghiêm túc trả lời.

Tôi sững người, chị Tâm Tâm cười sụm cả gối, nói: "Thấy chưa, giống từ trong ruột giống ra!"

"Vậy thì em phải cố gắng vào nhé." Bụng dạ tôi nóng bừng, ôm thật chặt thăng nhóc ngây thơ siêu ngộ nghĩnh.

Tôi đứng dậy, ra công vẫy tay chào tất cả mọi người rồi đi khỏi trước khi nước mắt kịp rơi xuống.

Tôi đi men dòng nước. Chưa đến gần khu nhà xưởng, Aristote đã cử một đám chó hoang ra đón tôi. Tôi lúi trong ba lô ra một gói chân gà thưởng cho bọn chúng. Mூrời mấy con chó phấn khởi, đuôi dựng đứng, phi qua phi lại.

"Tao đến rồi đây." Tôi đứng trước mặt Aristote, cười cười trút hành lý xuống một góc nhà xưởng.

Aristote như mọi lần, vừa kiêu hãnh, vừa vui sướng bồn chồn. Nó nhìn tôi, cơ bắp nổi lên cuồn cuộn. Người hùng Tia Chớp hút thuốc lá cuộn, ngồi lên thùng xăng rỗng, mắt lim dim.

"Chắc mày phải thất vọng rồi." Tôi cười ha ha, cởi phăng cái áo mỏng. "Đợt này số trận tao đánh với mày sẽ ít hơn nhiều đấy. Tao không có thời gian để ngắt xiu đầu. Tao muốn phát minh ra một đòn đấm cực mạnh."

Aristote không thèm đếm xỉa mấy thứ lý do lý trấu lằng nhằng, xông vào tôi đầy tinh thần chiến đấu. Tôi cũng không nhiều lời nữa, co hai nắm đấm lên giáng xuống thật mạnh. Quần thảo dữ dội được mười mấy phút, Aristote mệt mỏi, phải dùng tới sáu cú cản lân tinh mới đánh ngất được tôi.

Một thùng nước gội tôi vùng tỉnh dậy.

"Lần này chưa lành vết thương cháu đã lên đây, hẳn là việc rất quan trọng." Người hùng Tia Chớp đứng bên cạnh, cúi đầu nhìn, tay cầm thùng nước trống không.

"Vâng ạ, cháu sắp đấu một trận trời long đất lở với đương kim vô địch." Tôi nằm trên đất, mặt không hề cười.

Tôi phải bắt đầu như thế nào đây?

Hôm qua lúc ăn đồ nướng thiết bản, Blues vốn xưa nay mặc kệ tôi, bỗng chủ động thảo luận với tôi về cách thức hạ bộ ngôi vương. Rõ ràng, bác ta cũng muốn trận đấu này không chỉ kịch tính hấp dẫn, mà còn phải khiến mọi người xúc động ngờ ngàng, ấn tượng sâu đậm.

Và còn phải chiến thắng.

Tôi đứng dậy, gạt những giọt nước trên mặt.

"Nếu em thay đổi chiến thuật, dù được mệnh danh là kẻ không gục ngã, nhưng lại tránh né mọi đòn đánh của hãn, cục diện trận đấu liệu có thay đổi không?" tôi hỏi. Hơi nóng thiết bản lúc đó, dường như vẫn còn vương vất trên mặt tôi.

Tôi lại bên cạnh thùng xăng rỗng, sờ tay lên khối sắt đã gỉ sét.

"Quên khẩn trương, Yujiro di chuyển cực nhanh, cực linh hoạt. Hai tay hãn tấn công như hai khẩu đại bác. Với kinh nghiệm của hãn, tóm được cậu

dễ như trở bàn tay." Blues thẳng thắn phân tích. "Hơn nữa, cậu đừng có quên, chính vì cậu không né tránh nên mới duy trì được thể lực nhiều hơn hẳn đối thủ. Nếu cậu bắt đầu dùng sức và bận tâm vào việc né đòn, cậu sẽ không còn đủ sức trụ đến hiệp thứ chín."

"Cũng đúng ạ." Tôi hơi bối rối.

"Nhưng mà nói đi phải nói lại, nếu cậu né được một đòn quan trọng nhất toàn trận đấu, vào thời khắc then chốt, biết đâu sẽ có chỗ sơ hở." Blues chỉ vào mặt mình.

"Sau đó thì?" tôi hỏi.

Tôi vỗ vào thành thùng sắt, lắc đầu.

Không đủ.

Còn lâu mới đủ.

"Ngoài phần mặt ra, Yujiro hầu như không còn điểm yếu nào. Cơ bắp hằn rãnh như thép đúc. Muốn thắng được hắn, tuyệt đối không thể trông chờ vào may rủi tình cờ. Cậu cần có một đòn tuyệt chiêu, đánh sập tất cả mọi phòng ngự của hắn." Blues kết luận chắc nịch.

Tôi đi ra khỏi khu xưởng. Một bức tường gạch vữa được dựng sừng sững bên cạnh cây đại thụ một cách trợ trợ khó hiểu.

"Đòn tuyệt chiêu kiểu gì?" tôi hỏi.

Tôi sờ lên bức tường gạch vữa, dày bịch rãnh đanh, đây vốn dĩ là tường chịu lực dùng để trữ dầu.

"Một đòn tuyệt chiêu khiến các siêu anh hùng cũng đỡ không nổi." Blues siết chặt nắm đấm, phẫn chấn nói: "Một cú đấm thối bay thể phòng

ngự chữ thập, động vào mặt hãn, cho hãn bay thẳng khỏi võ đài." Ông chủ hàng nướng thiết bản gặt gù khen phải.

Tôi nhắm mắt lại, để cho đôi tay cảm nhận sức mạnh ngoan cường của bức tường dày nặng.

"Ông Tia Chớp?" tôi chậm rãi lên tiếng. Bức tường đáp lại tôi một cách lạnh lẽo.

"Có chuyện gì?" Người hùng Tia Chớp đang nhóm lửa.

"Nếu có một cú đấm đủ sức đánh hỏng bức tường này, liệu nó có đánh gục được ông thời trẻ không?" Tôi mở mắt ra, ngón tay đẩy nhẹ bức tường.

"Tường chịu lực chống động đất à? Sức mạnh của cú đấm có khả năng hủy hoại tất thảy như vậy, đủ gục bất cứ siêu anh hùng nào." Người hùng Tia Chớp cười.

Tôi nói với bức tường. Đúng là mày rồi.

Ăn xong bữa tối với tôm súi và cá rô phi do Người hùng Tia Chớp phóng điện bắt, tôi tận dụng ánh lửa chưa tàn hãn để tân trang một chút cho bức tường chịu lực.

Nhà vô địch cao hơn tôi 3 cm, tôi bèn đo lên bức tường, đánh dấu ở khoảng ngang sống mũi.

À không, phải thấp hơn một chút.

"Một phần mười giây sau khi nhà vô địch tung đòn, mũi hãn có lẽ cao đến đây." Tôi đánh dấu vào vị trí mới trên bức tường, sau đó dán lần lượt từng lớp đệm bảo hộ lên đấy. Thử đấm nhẹ mấy phát, kiểm tra năm đấm đã được bảo vệ an toàn hay chưa, tổng cộng có năm lớp đệm bảo hộ.

"Cháu định làm gì?" Người hùng Tia Chớp hỏi, tay thu dọn bát đĩa.

"Không tập gì khác, ngoài động tác này ạ." Tôi hạ thấp trọng tâm cơ thể, tay trái ép sát trước mặt, chân phải hơi lùi ra sau, chân trái đạp thật mạnh lao tới, nắm đấm phải từ vị trí eo vọt qua đầu. Bụp!

Đệm bảo hộ rung lên. Bức tường đương nhiên bất động vẹn nguyên.

Tôi nói: "Cháu có hai tháng để bổ sung mọi yếu tố cần thiết cho đòn đánh này, bao gồm cảm giác thăng bằng cơ bắp, tốc độ, sức mạnh, và cả ý chí dám hy sinh bàn tay mình. Phải rèn xong trong vòng hai tháng."

Người hùng Tia Chớp gật gật đầu, nói: "Ta hiểu ý cháu rồi. Cháu định lặp đi lặp lại một động tác duy nhất này."

Tôi đáp: "Đúng ạ. Trong hai tháng tới, cháu sẽ không tập phòng ngự hay bất kỳ đòn tấn công nào khác ngoài đòn này. Bởi vì kịch bản của cháu rất đơn giản, cháu chỉ cần nghiêng răng trụ thật vững, hể ngã xuống lại đứng lên, không làm gì khác cả, cho đến hiệp thứ chín, né một đòn của nhà vô địch, sau đó, nhắm bản mặt kính ngực của hắn ra, động thẳng đòn này vào mũi hắn."

Người hùng Tia Chớp leo lên cây, nắm vào cái võng tôi mắc cho ông, bảo: "Sau đó trận đấu kết thúc, đai vô địch về thì khoảng cách giữa cháu và Hiệp sĩ Siêu Thanh lại gần hơn chút nữa."

"Cháu không nghĩ nhiều thế đâu." Tôi vỗ vỗ đầu, tập trung tư duy vào bài tập đơn điệu.

Aristote chán nản nằm ra đất, xem tôi không ngừng tung ra một kiểu đấm, theo đường đi từ eo đến bức tường hết sức bình thường. Chó già nhìn một lúc mắt lơ đãng buồn ngủ, rồi ngáy pho pho.

"Xin lỗi nhé, vết thương trên người tao chưa lành, một tháng sau sẽ lại đánh nhau với mày." Tôi tiếp tục cong người đấm ra, nhìn sang Aristote

dưới ánh trăng sáng, nói: "Khi nào nhận được thù lao thi đấu một triệu năm trăm nghìn đồng, nhất định sẽ chiêu đãi mày một trăm con thỏ nướng."

Dưới ánh trăng, không lâu sau Người hùng Tia Chớp cũng ngủ thiếp đi, chỉ còn âm thanh trầm đục của những cú đấm dội tường.

Đơn giản hóa vấn đề. Có công mài sắt có ngày nên kim.

Mắt tôi chỉ nhìn thấy mục tiêu đánh dấu trên miếng đệm.

Bởi vì tôi không dám nhắm mắt lại, tôi sợ sẽ nhìn thấy chị Tâm Tâm trong bộ váy cưới trắng tinh, tay cầm bó hoa hồng nhung, bốn bề vang vọng tiếng chuông nhà thờ.

Cho đến khi một cú đấm hụt vào không khí, tôi ngã khụy xuống đất ngủ thiếp đi.

Hôm sau tỉnh dậy không thấy Người hùng Tia Chớp đâu, sau đó mới biết ông xuống núi mua một cái tủ lạnh. Mặc dù hệ thống điện trong khu nhà xưởng hoang phế đã mọc rêu từ lâu, nhưng với một "nhà máy phát điện di động" thì chuyện điện đóm không thành vấn đề.

Từ đó, mỗi sáng tỉnh dậy, tôi lại cảm thấy vai phải mát lạnh. Một túi nước đá đắp sẵn trên vai. Ra là Người hùng Tia Chớp đang giả vờ tiện tay chăm sóc tôi.

Bữa sáng thường là rau dại với nước trái cây, và một đĩa thịt gà luộc.

Sau đó là hai nghìn cú đấm.

Bữa trưa có lúc là thịt gà xào giá đỗ với năm bát cơm to, có lúc là vài quả trứng gà với mấy thứ linh tinh xào nấu bằng điện.

Sau một giờ ngủ trưa tỉnh dậy, đối mặt với bức tường là hai nghìn cú đấm nữa.

Kiệt sức nhưng không sao thả lỏng được cơ thể, tôi bèn kiểm Aristote cũng đang cuồn chân để "huấn luyện" một chập. Nhân tiện bị cản ngất xiêu làm luôn giấc nữa.

Tỉnh dậy, cùng chuẩn bị bữa tối với Người hùng Tia Chớp. Chị Tâm Tâm tan làm thi thoảng cũng đến, mang theo vài món từ nhà bếp cô nhi viện và sữa bò đầy dinh dưỡng để ăn cùng chúng tôi. Về sau, được Người hùng Tia Chớp đồng ý, chị Tâm Tâm còn dẫn theo hai ba đứa nhỏ đến xem tôi tập, nhân tiện để tôi chỉ bảo vài chiêu. Máy thẳng bé rất phấn khởi, đứa nào cũng hoa chân múa tay.

Đây là thời gian vui vẻ nhất trong ngày của tôi. Có lúc bắt gặp ở bọn trẻ những nụ cười và mong đợi đã từng xuất hiện trong mình thuở trước, một cảm giác khoan khoái như trở về quá khứ liền xâm chiếm tâm hồn tôi.

Sau khi chị Tâm Tâm đi khỏi, tôi đứng dưới bầu trời đầy sao, đối mặt với bức tường sừng sững, vững chãi và ngoan cường gập mấy lần tôi, tiếp tục cuộc đối kháng âm thầm nghìn lần như một.

Còn nhớ, chính là chị Tâm Tâm dạy tôi đánh nhau.

Hồi đó Kiến Hán vẫn chưa vào cô nhi viện, tôi mới 5 tuổi.

Có một thằng nhóc bị gửi tạm và viện vì bạo hành gia đình, nó cũng 5 tuổi, nhưng không biết ở ngoài nó ăn cái gì mà đã cao hơn tôi hai cái đầu. Nó nhìn đứa nào cũng ngứa mắt. Mọi người đều bị nó hành cho lên bờ xuống ruộng, nhưng nó rất hay nhắm vào tôi, hết cười cợt lại hà hiếp.

Một lần tan học, thằng đó phạt tôi đứng lên bục giảng, bắt tôi dùng phấn viết lên bảng một trăm câu: "Em là cục cứt không cha không mẹ." Tôi không chịu liền bị nó đấm đập, đành vừa khóc vừa viết phạt.

Chị Tâm Tâm đi qua hành lang nhìn thấy. Chị lúc đó mới 7 tuổi, lẳng lặng xắn tay áo xông vào phòng học lớp tôi.

"Làm gì?" Thằng nhóc thừa dinh dưỡng chống nạnh, ra cái dáng đại bàng trường làng.

"Đừng có bắt nạt em tao!" Chị Tâm Tâm dẫn chân trái, tay phải từ hông vạch tuốt một đường vòng đẹp đẽ. Thằng nhóc thừa dinh dưỡng chảy máu mũi ròn ròn, khóc òa.

Sau đó chị Tâm Tâm phải vào "phòng không ngoan" ở qua đêm. Một lần duy nhất.

Vì tôi.

Đòn đấm hiện giờ tôi đang luyện, rất giống cú đấm ấy, mà cũng không giống.

Đều là dẫn một bước chân, đều là hình vòng cung, đều rất kiên quyết, nhưng lại khác trong ánh mắt.

Tôi vô cùng ước ao cú đấm này không phải vì cái đai vô địch, mà vì chị.

Vâng, trong hai nghìn lần tập tung cú đấm trước khi đi ngủ, trong đầu tôi chỉ toàn những kỷ niệm ố vàng như thế. Dầu sao tôi chỉ cách những kỷ ức ấy một giờ đi bộ, ngay phía dưới dòng sông.

Còn nhân vật chính của kỷ ức thì phút giây nào cũng ở trong lòng tôi.

"Sống hai mươi năm nay, không lẽ là để thất tình? Không lẽ là để làm nhà vô địch?" tôi hỏi bức tường.

"Bụp!"

Bức tường trả lời.

Một tháng sau, mọi vết thương trên người tôi đã lành, số lần đọ sức với Aristote tăng lên. Điều bất ngờ là, do tôi chỉ sử dụng duy nhất một đòn, có lần Aristote chưa kịp biến hình đã bị một cú "hạ gục tuyệt đối" của tôi đánh ngất. Chuyện này chưa từng xảy ra. Có thể thấy việc rèn luyện của tôi đã bắt đầu có kết quả.

Tôi nghĩ cơ bắp của mình cũng đã thích nghi với quá trình rèn luyện hà khắc nghiêm ngặt, nên tăng từ hai nghìn cú đấm mỗi lần tập lên con số nặng nề: ba nghìn cú. Đến cuối cùng, tôi chỉ đấm gió thôi đã cảm thấy lực giật lùi nặng đến tối tăm mặt mũi, chân trái giẫm một bước mà như cắm vào lòng đất.

Người hùng Tia Chớp vẫn sáng sủa chườm đá lạnh cho tôi. Ông bảo vai phải của tôi u lên hơn vai trái quá nhiều, cả cánh tay cũng rất to.

"Đương kim vô địch nhìn thấy chắc sẽ đoán được ý đồ của cháu." Người hùng Tia Chớp trầm ngâm. "Tay phải của cháu khỏe hơn tay trái quá nhiều. Cháu đã tập quá mức rồi, cần phải cân bằng một chút."

Tôi từ chối.

"Cú đấm này của cháu là để hấn có đề phòng cũng không tránh nổi. Tránh nổi cú thứ nhất cũng không tránh được cú thứ hai." Tôi xoa cục đá lạnh trên vai, nói tiếp: "Phải có cái khí phách đấy thì mới hạ được đương kim vô địch. Cháu cũng biết rằng chỉ dùng mỗi mưu là không đủ."

"Có chí khí." Người hùng Tia Chớp gật gù, nói: "Mạnh mẽ hơn cả lão anh hùng hết thời này rồi!"

Aristote nằm bên cạnh đã tỉnh lại, lắc lắc đầu, mặt hầm hầm giận dữ vì vừa bị tôi đấm một cú ngất xỉu.

"Xin lỗi chó ngốc nhé. Tao không đấu với mày được nữa rồi, sợ đấm một phát vỡ đầu mày ra. Trừ phi mày biến hình ngay từ đầu." Tôi cười

cười.

Aristote đành miễn cưỡng biến hình một cách cay cú. Ánh lân tinh bảo vệ phát ra, bọn tôi lại điên cuồng lẫn xả vào nhau.

"Đúng là mở mang đầu óc cho lão già này. Bị cắn liên tiếp bảy lần mà vẫn không ngất đi..." Người hùng Tia Chớp tấm tắc khen ngợi.

Còn lại hai tuần. Thời tiết ngày càng nóng nực. Tập dấm dưới ánh mặt trời không chỉ khiến tôi hoa mày chóng mặt, mà còn phát hiện ra cảm giác thăng bằng của mình ngày một kém. Gần như chỉ dấm đến cú thứ ba là bị ngã. Về sau, cứ hai cú dấm thì có một cú khiến tôi tự ngã lăn ra. Tôi cố chú ý giữ thăng bằng, nhưng cơ thể càng bất ổn. Đây là điều rất đáng sợ đối với một võ sĩ quyền Anh.

Cơ thể tôi tạm thời không còn đủ sức làm chủ sức mạnh của cú dấm, nó không theo kịp tốc độ tăng trưởng của sức mạnh đó.

Cũng không biết có phải ảo giác hay không, tôi cảm thấy khuôn mặt trên bức tường bắt đầu méo mó. Tôi nghĩ cuộc đối đầu cuối cùng giữa hai bên đã đến thật gần.

"Sếp, em chuẩn bị xong rồi."

Khi tôi xuất hiện tại câu lạc bộ, chỉ còn cách ngày thi đấu - sinh nhật tôi - ba ngày. Blues đang nằm trên ghế, hai tay đẩy quả tạ khổng lồ. Mồ hôi ướt hết cả râu.

"Mẹ kiếp, rốt cuộc cũng chờ được cậu xuất hiện." Blues đẩy tạ vào giá, ngồi dậy.

Tôi chỉ vào cơ bắp ụ lên bên vai phải, và nắm dấm phải đang băng bó.

"Vũ khí bí mật của cậu có vẻ chẳng bí mật lắm nhỉ?" Ánh mắt Blues hết sức kinh ngạc. Cậu luyện tay phải thành quái vật trong vòng hai tháng!"

Tôi cười ranh mãnh.

Hình ảnh cuối cùng trước khi tôi rời khu nhà xưởng bỏ hoang, là một trận đá vụn mờ mịt đột ngột che kín tầm mắt.

Sau đó tầm nhìn bỗng quang đãng hẳn.

Tôi khom người thở lấy hơi, hai tay chống đầu gối.

Đây là cú đấm thứ bốn nghìn lẻ tám mươi hai của tôi sau khi ngủ dậy.

"May mà ta không phải là nhà vô địch."

Người hùng Tia Chớp há hốc cả mồm.

Nhằm động viên và chúc mừng sinh nhật sớm cho tôi, tất cả những người quan trọng nhất đời tôi đều tụ tập tại quán rượu kiểu Nhật. Chị Tâm Tâm, Kiến Hán, Khả Lạc, Người hùng Tia Chớp, Aristote khó chịu, Vũ Hiên, Blues. Mọi người quây vòng tròn. Trừ Aristote luôn luôn nghiêm nghị ra, ai nấy đều cười rạng rỡ.

Cách cuộc đấu, chỉ còn hai ngày.

"Chiến thuật này có khả thi thật không?" Vũ Hiên khá lo lắng.

"Mẹ kiếp, chỉ cần thẳng nhóc trụ vững, hễ ngã xuống lại đứng lên được, hiệp thứ chín chắc chắn có thể dùng cú đấm này lật ngược tình thế." Blues vỗ thật mạnh vào sau đầu Vũ Hiên. Nếu biết mình vừa vỗ đầu Hiệp sĩ Siêu Thanh, không biết mặt mũi bác trông sẽ ra sao.

"Cú đấm ấy lợi hại đến thế thật à?" Kiến Hán tò mò hỏi.

"Nếu cháu nhìn thấy cái lỗ to trên bức tường, khà..." Người hùng Tia Chớp rót rượu cho mình và cho Aristote. Aristote đã nhiều năm không đến chỗ đông người, thái độ nghiêm nghị rất không tự nhiên.

"Tuyệt quá. Em nhất định phải xin nghỉ học đi xem thi đấu." Khả Lạc hào hứng.

"Chị với Vũ Hiên cũng thế. Bọn chị nhất định sẽ xin nghỉ phép để xem thi đấu, mà chị còn định dắt theo một đám nhóc nữa!" Chị Tâm Tâm mặt mũi hoan hỉ, nâng cốc rượu lên.

"Mấy cô ngốc này. Vé bán hết lâu rồi! Một trận đấu siêu hấp dẫn là thế thì làm sao còn vé được? Cả giờ nghỉ giữa các hiệp cũng đã nhét đầy quảng cáo của các hãng lớn rồi," Blues nói to.

Tôi hết cả hồn, thế nào lại quên mất xin Hiệp hội cho mấy tấm vé ngoại giao!

Chị Tâm Tâm và mọi người nhìn nhau. Người hùng Tia Chớp và Aristote thậm chí suýt mếu máo, một người một chó lần này đưa nhau xuống núi là để xem tôi thổi bay đương kim vô địch. Tối này cả hai còn ngủ lại cái chuồng của tôi và Kiến Hán nữa.

"Khà, sợ đá ra quần chưa!" Blues cười ha hả, lôi trong người ra mấy tấm vé nhăn nhúm ẩm ướt, nói: "Tôi đi xin vé từ lâu rồi! Chờ thằng nhóc này xin vé á, mẹ kiếp, còn đấy mà xin!"

Mọi người cũng cười ha hả trước vẻ ê chề của tôi.

Lúc này, màn hình ti vi treo trong quán rượu đang chiếu tin tức về phiên tòa thể kỷ được mọi người quan tâm:

"Đài chúng tôi liên tục cập nhật thông tin đến quý vị. Hôm nay sở cảnh sát thành phố đã khẳng định, bốn tên tội phạm dị năng cực kỳ nguy

hiếm đang bị giam giữ tại nhà tù thành phố sẽ ra tòa sau một tuần nữa. Bọn chúng lần lượt là: Người Báo xếp hạng 45, Răng Thép xếp hạng 81, Thăng Ngốc Phun Lửa xếp hạng 69, và thủ lĩnh băng Đầu Lâu, Tổng tư lệnh Đầu Lâu xếp hạng 27 theo tạp chí Xếp hạng siêu anh hùng..."

Bàn ăn chợt im ắng.

"Cháu nghe chỉ huy nói, khả năng bọn tội phạm dị năng nghiêm trọng này bị xử tử hình là rất lớn. Quy định ngầm không xử tử đã tồn tại mười lăm năm nay của thành phố Nhện rất có thể sẽ bị phá vỡ." Kiến Hán lên tiếng trước tiên.

"Mẹ kiếp, tốt nhất là xử tử cả lũ, bọn vô nhân đạo này suốt ngày làm loạn lại còn rất khó tóm..." Blues mở miệng chửi rủa không ngớt.

"Bọn này nếu không xử tử, chắc chắn có ngày vượt ngục," Người hùng Tia Chớp châm điếu thuốc lá cuộn, nói với giọng từng trải.

Tôi gơ tay bóp tắt điếu thuốc lá.

"Chẳng may nếu bọn chúng phối hợp với nhau trong tù, không những không khó vượt ngục, mà sợ là cả thành phố sẽ tê liệt." Vũ Hiên nhíu mày. Trong bốn tên tội phạm đó có ba tên do anh ta bắt được, một tên do Cindy Moon bắt. Tổng tư lệnh Đầu Lâu là kẻ cực kỳ khó dây.

Tôi từng nghe Vũ Hiên kể, hôm ác đấu với Tổng tư lệnh Đầu Lâu và đồng bọn trên tòa nhà cao 137 tầng, Vũ Hiên bị tên trùm này dùng đòn "cắt gió" đánh gãy mấy cái xương sườn. Sau một hồi giằng co gian nan, Vũ Hiên mới dùng đòn siêu thanh đánh gãy được cánh tay phải lợi hại của tên trùm, bắt sống hẳn.

"May mắn ở chỗ, dù cảnh sát bọn em có kém cỏi đến mấy, thì nhà tù thành phố vẫn có các phòng giam kiên cố thiết kế riêng để khuất phục bọn dị năng này. Người Báo muốn biến hình phải ở trong môi trường trên 350C,

nên bị giam trong buồng lạnh cường lực luôn duy trì ở mức 220C. Buồng giam của Răng Thép thì có điện cao thế chạy khắp các vách tường thép, cắn vào là bị giật ngất ngay. Thăng Ngốc Phun Lửa thì phải xem tạp chí Playboy số đầu tiên mới phun được lửa, nên dĩ nhiên trong nhà tù không hề có cuốn tạp chí đáng ghét đó." Kiến Hán nói một lúc cũng tự cảm thấy buồn cười. "Còn Tổng tư lệnh Đầu Lâu quá mạnh, lũ tay chân của hắn cũng hay tìm cách cướp ngục, vì thế nhà tù đã dùng bê tông cốt định luôn cánh tay trái còn lại của hắn, ngày ngày đều tiêm thuốc ngủ gấp ba liều thông thường."

Tôi nói: "Bọn mất dạy ỷ vào siêu năng lực tác oai tác quái ấy đáng lẽ phải tử hình từ lâu. Nghĩ cách cầm tù bọn chúng chỉ tốn tiền thuế của dân."

Vũ Hiên đồng ý với quan điểm của tôi: "Chúng đều là bọn đồ tể."

Người hùng Tia Chớp tò mò hỏi: "Bây giờ trong thành phố còn bao nhiêu tội phạm dị năng vẫn chưa bị bắt?"

Blues cướp lời: "Mẹ kiếp, trừ thằng Gul phó băng Đầu Lâu, còn lại đều chỉ là lũ vớt đi."

"Gul là Người Thủy Tinh Cường Lực. Nghe nói từ nhỏ hắn đã thích ăn thủy tinh nên mới thành ra như vậy." Khả Lạc đem chuyện đồn đại nghe được nói cho Người hùng Tia Chớp.

"Gul sau khi biến hình, có thể chống được đạn bắn. Bởi vậy cảnh sát bọn cháu không có cách nào đối phó với hắn. Sau này vẫn phải phiền đến Hiệp sĩ Siêu Thanh đi bắt giúp rồi." Kiến Hán nhìn Vũ Hiên, nửa cười nửa không.

Vũ Hiên cười bối rối.

"Mẹ kiếp, cười cái gì?" Blues cười ha hả, vỗ mạnh đầu Vũ Hiên. "Tưởng mình là Hiệp sĩ Siêu Thanh à?"

Đám chúng tôi cười rộ lên, chỉ có Aristote chăm chú uống rượu.

"À, chị Tâm Tâm, Vũ Hiên, chúc hai người mau cho bọn em ăn kẹo." Tôi nâng cốc lên, chân thành mong cho hai người họ hạnh phúc.

Vũ Hiên tắc nghẹn, mặt lại đỏ bừng lên. Chị Tâm Tâm che miệng cười mãi. Kiến Hán nhìn tôi, làm mặt khi, bị Khả Lạc túm lấy cổ, nói: "Hạnh phúc quá nhỉ, Khả Lạc cũng muốn cưới."

"Cưới... Cưới cái đầu em ấy à!" Kiến Hán dứt lời, trên tay lập tức xuất hiện chi chít vết tím bầm.

Thật là một buổi tối vui vẻ.

Đêm đó, Vũ Hiên đưa chị Tâm Tâm về cô nhi viện, tôi dẫn Người hùng Tia Chớp và Aristote về căn phòng xập xệ của mình, dọn dẹp cho Người hùng Tia Chớp ngủ trên giường tôi, Aristote ngủ

sàn nhà, tôi ngủ trên cái bụng cứng của nó. Kiến Hán đưa Khả Lạc quay lại trường xong, xách mấy lon bia về nhà, đập chân cho mọi người tỉnh dậy uống thêm trận nữa.

Ngủ thẳng căng tới trưa hôm sau, Kiến Hán đương nhiên đã đi làm, tôi dậy cử tạ ba nghìn cái xong, thấy tinh thần cực kỳ khoan khoái.

Cử tạ xong trời đã hoàng hôn, tôi muốn giữ thể lực cho chiều hôm sau, nên quyết định buổi tối không tập linh tinh nữa. Tắm rửa xong, tôi dẫn Người hùng Tia Chớp và Aristote đi dạo dọc đường đê, ngắm nhìn mặt trời đỏ rực, trong đầu tưởng tượng ra chi tiết trận đấu ngày mai. Cơ thể dũng mãnh của nhà vô địch bảy mùa liên tiếp trong video clip xuất hiện trước mắt tôi, tung ra những cú đấm như viên đạn đại bác.

Nhưng thật lạ, hình ảnh của nhà vô địch rất hư vô, tựa như ảo ảnh. Tôi hoàn toàn không cảm thấy áp lực thường có trước mỗi trận đấu lớn.

"Ông Tia Chớp, cháu chẳng căng thẳng tẹo nào trước trận đấu tranh vô địch này cả. Như thế có phải là dấu hiệu gì không?" Tôi ngờ vực, nằm nghiêng trên con đê. Aristote hung dữ trừng mắt nhìn đôi tình nhân đi ngang qua, khiến họ phải co giò tháo chạy.

"Hay là điềm báo cháu sắp trở thành nhà vô địch?" Người hùng Tia Chớp nói, vươn vai.

"Thế ạ?" Tôi nhìn bầu trời nhuộm đỏ, mây màu như vảy cá giăng hết nửa đường chân trời. Bầu trời thành phố thật là đẹp.

"Nếu có thêm chút hào hứng thì tốt hơn," tôi lẩm bẩm. Mặc dù cú đấm phải đã tiêu tốn gần hết mồ hôi và tâm trí của tôi, nhưng đến giờ tôi vẫn không hiểu nổi làm sao mà cơ thể mình thực hiện được điều đó. Chỉ có hai tháng ngắn ngủi, ngày đêm đối mặt với bức tường, không ngờ đã tung ra gần bốn trăm nghìn cú đấm toàn lực.

Thế mà vẫn chịu đựng được.

"Ngày mai. Tất cả đều phải đợi tiếng keng của ngày mai mới biết đáp án," tôi nói.

Trận đấu cuối cùng đã đến. Nhà thi đấu rực rỡ cờ hoa, người hâm mộ đổ về nườm nượp. Có bảy kênh truyền hình trực tiếp. Hiệp hội quyền Anh đưa ra tỷ lệ cá cược trên trời về kết quả thắng thua, 1: 450. Nhưng tỷ lệ cá cược tôi có bắt đương kim vô địch phải bất lực chờ tính điểm phân thắng bại hay không lại lên tới 1: 1.

Trong lòng tôi hiểu rõ, quả thật tôi là kẻ không bao giờ gục ngã, nhưng tôi cũng không phải là thằng hề, không phải là bao cát.

Vì vậy, tôi đã đặt cược toàn bộ thù lao trận đấu là một triệu rưỡi vào chính mình, cá rằng tôi sẽ thắng.

Năm mươi phút trước trận đấu.

Tôi buộc tóc đuôi ngựa, xỏ găng màu đỏ, giày đấu màu đỏ, ngồi một mình trong phòng nghỉ của võ sĩ, hít ngửi mùi bột nhựa găng tay, chờ cho hai trận đấu mở màn kết thúc sẽ đến lượt nhân vật chính là tôi ra sân khấu.

Nhắm mắt lại, hồi tưởng chi tiết hai tháng rèn luyện gian khổ vừa qua, nhưng trong đầu cứ hiện ra những chiếc micro của phóng viên báo đài trong lối đi chật cứng người, và một mớ câu hỏi lằng nhằng.

"Xin hỏi, anh đòi bao nhiêu tiền thù lao? Nghe nói không thấp hơn đương kim vô địch à?"

"Xin hỏi võ sĩ Nghĩa Trí, có chuyên gia nhận định trận đấu cực kỳ không cân sức này thực chất chỉ là một trò cười, anh thấy thế nào?"

"Xin hỏi, trận này anh có tiếp tục áp dụng chiến thuật không né tránh không gục ngã của mình không?"

"Xin hỏi, anh có mong ước gì ở trận đấu hôm nay không? Mục đích của anh là trụ vững đến hiệp thứ chín hay là gì?"

"Xin hỏi, anh định đáp trả thế nào trước tuyên bố của đương kim vô địch là sẽ bẻ gãy cổ anh ngay trong hiệp một?"

"Xin hỏi anh có biện pháp gì đối phó với tuyệt chiêu 'cú đấm ngàn cân' của đương kim vô địch?"

Tôi để cho bác Blues - người rất khoái được phát biểu - phụ trách trả lời tất cả mớ câu hỏi ngớ ngẩn ấy, rồi tự nhốt mình vào phòng nghỉ, hạ bớt nhiệt cho bề mặt da đang nóng rực lên.

"Ghét thật, lũ mất dạy các người đừng coi thường tôi." Tôi bực bội, vỗ găng tay vào mặt.

Cửa phòng nghỉ mở ra.

"Tốt nhất là dương kim vô địch cũng nghỉ như vậy."

Người hùng Tia Chớp và Aristote bước vào, tiếp tục nói: "Như thế cháu càng có cơ hội tung ra đòn đấm kia."

Tôi thò đầu nhìn ra ngoài hành lang, Người hùng Tia Chớp bảo: "Anh bạn Blues đuổi hết đám phóng viên đi rồi."

"Chị Tâm Tâm với bọn Kiến Hán chưa đến ạ?" tôi hỏi.

Người hùng Tia Chớp lắc đầu, nói: "Đông quá, không thấy họ. Có khi đã ra chỗ ngồi ở khán đài rồi. À, ban tổ chức nói chó không được ngồi ghế khán giả, nên ta với Aristote ở đây xem phát trực tiếp nhé."

Tôi nói: "Không sao ạ, hôm nay cháu là nhân vật chính. Để cháu đi nói chuyện với mấy cái đầu làm ăn ấy xem sao."

Người hùng Tia Chớp giữ tôi lại, bảo: "Trước trận đấu không nên bị phân tâm, kệ ba cái vụ lật vật đó đi. Ta với Aristote vốn cũng không thích chỗ đông người. Không sao đâu."

Tôi ngồi xuống, hai chân liên tục giậm loạn xạ.

Vào thời khắc quan trọng lại không nhìn thấy chị Tâm Tâm làm tôi bồn chồn không yên.

"Thế còn Vũ Hiên ạ?" tôi hỏi, anh ấy đừng xảy ra chuyện gì mới được.

"Ta cũng không thấy cậu ấy." Người hùng Tia Chớp có vẻ ngại ngùng. "Nhưng là ta cố ý tránh mặt. Gặp cậu ấy ta lại chạnh lòng bản thân đã úi xùi thế này."

"Ông chẳng hề úi xùi gì cả, ông cực kỳ oách." Tôi cười, nhưng cơ bắp vẫn khá căng thẳng.

Người hùng Tia Chớp ngồi xuống ghế, Aristote lập tức nằm xuống cạnh chân tôi, nhìn tôi một cái.

Tôi cũng nhìn Aristote, nhìn thấy nó tôi yên lòng hẳn.

Cú đâm của dương kim vô địch có mạnh đến mấy cũng không đáng sợ bằng cú đớp lân tinh của chó già này.

Aristote khẽ sửa một tiếng, như thể cảnh cáo tôi không được phép thua trận, nếu không nó sẽ xé xác tôi ra.

"Nhóc, nghe thấy khán giả hoan hô chưa!"

Bác Blues to như trái núi, đá tung cánh cửa, người đầm đìa mồ hôi. Tiếng hoan hô như sóng thần ầm ầm kéo tới. Hàng triệu lỗ chân lông khắp người tôi phút chốc mở toang.

"Bọn họ đang cổ vũ cho em à?" Tôi ngơ ngác, lấm bẫm. Hai tay nắm chặt, toàn thân run rẩy.

"Ngoài kia không có một ai hâm mộ dương kim vô địch hết. Mẹ kiếp, năm nghìn con người chật cứng kia đến là để xem cậu làm nên điều kỳ diệu đấy!" Blues gầm lên: "Xem sếp cậu cũng nóng hết cả người rồi đây! Đây là trận đấu ước mơ cả đời của võ sĩ nhà nghề!"

Tôi trợn tròn mắt, không kìm nén nổi âm thanh cuồng dại hưng phấn tự đáy lòng nữa.

"Đánh thẳng trận này. Không ai có thể giấu mày vào đâu nữa. Ai cũng dễ dàng tìm thấy mày!"

HẮT XÌ

Cửu Bả Đao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 10: CÁCH ĐAI VÔ ĐỊCH 3CM

Góc màu xanh! Thành tích 74 trận thắng, 0 trận thua, người bảo vệ thành công ngôi vô địch Cá mập lâu nhất trong lịch sử thành phố Nhện, mệnh danh nhà vô địch mạnh nhất mọi thời đại! B.E.C.K. Y.U.J.I.R.O!"

Người dẫn chương trình cầm micro long trọng giới thiệu, nhưng toàn bộ nhà thi đấu im phăng phắc. một gã đô con tóc dài mày rậm leo phắt lên võ đài, ngạo nghễ giơ cao gang tay màu đen

như báo trước thắng lợi. dưới đôi gang tay ấy, không biết đã có bao nhiêu anh hùng hảo hán gục ngã.

Hai trợ lý cẩn thận gỡ đai vô địch khỏi bụng Yujiro. Chiếc đai sáng lấp lánh cực kỳ mê hoặc.

Nhưng thứ tôi muốn, không phải là cái đai nặng nề đó.

"Góc màu đỏ! Chỉ biết dùng cảm xông tới, một tráng nam nhi không ngừng ngã xuống lại đứng lên, và vĩnh viễn chiến bại! Anh hùng của bi kịch! Kẻ không gục ngã! Vương. Nghĩa. Trí! Hôm nay đến đây để thay đổi vận mệnh!" MC giàn giữa nước mắt, quả thực diễn hơi sâu.

Khán giả rào rào đứng dậy, tiếng vỗ tay như sấm rền, gần như ai cũng gào lên cổ vũ, báo hại tôi chẳng nghe rõ được gì. Tôi khoác áo choàng đỏ, chậm rãi bước lên võ đài.

"Nhóc, trông hết vào cậu đấy!" Blues đã lấy sơn phun tên tôi lên mình trần của bác ta. Không ngờ lại có huấn luyện nên kiêm trợ lý kiểu này.

Tôi gật đầu, vừa nâng dậy dài, vừa đảo mắt về phía khán giả. Lần này tôi đã rút kinh nghiệm, nhớ kỹ số ghế trên vé Blues đưa cho chị Tâm Tâm. Nhưng trên dãy ghế VIP khá gần võ đài chỉ thấy Khả Lạc và Kiến Hán đang vẫy tay thật lực. không thấy chị Tâm Tâm và Vũ Hiên đâu cả.

"Có lẽ nào?" Tôi thầm thất vọng. Thời khắc trọng đại của tôi lại thiếu mất cặp mắt quan trọng nhất.

Trọng tài nhìn tôi, ông ta đã quen với ánh mắt lơ lửng vô định khi thi đấu của tôi. Trọng tài lại gần, nói: "Vương Nghĩa Trí, trận đấu chuẩn bị bắt đầu, chú ý vào đây."

Tôi đáp: "Chờ thêm mấy phút được không? Chị Tâm Tâm của tôi chưa đến kịp." Tiếng của tôi truyền qua micro ở các trụ góc vang ra khắp nơi.

Khán giả cười rộ lên, nhao nhao tán thưởng, cho rằng không vấn đề gì, hãy chờ cô ấy. Bọn họ đều biết khi thi đấu tôi thích ngó nghiêng về phía khán đài, tìm một người tên là Tâm Tâm thậm chí đã có lần vì thế mà bị đâm đến phát khóc.

"Không được!" Trọng tài trợn mắt lườm tôi, tôi đành bắt đầu trận đấu cô đơn một lần nữa.

Đương kim vô địch bị ra rìa bên cạnh, mặt mũi cực kỳ khó coi. Kề kiêu hãnh như gã chưa bao giờ bị lạnh nhạt đến thế. Gân xanh trên cổ gã nổi ngoằn ngoèo như giun bọ, sát khí đặng đặng.

Tôi trút bỏ tấm áo choàng có viết chữ "Trận thắng cuộc đời", giơ cao tay trái. Nhà thi đấu lại náo niết một hồi.

"Thắng oắt, cút về gánh xiếc trên đi." Đương kim vô địch đập mạnh găng tay vào ngực mình, như một con mãnh thú sắp sửa lao ra khỏi lồng sắt.

"VẬY ông cút về vườn bách thú đi." Tôi không thèm khách khí, sải bước về phía trước, dùng găng tay ướm độ cao vị trí sống mũi của đường kim vô địch.

Ừm, nếu gã quả thực khom lưng xuống, cú đấm này có nhắm mắt trúng đích.

"Láo! Trọng tài!" Nhà vô địch gạt tôi ra, giận dữ quát lên.

"Trận đấu bắt đầu!" Trọng tài chém tay phải xuống, vội vã lời ra.

Tôi không chút chậm trễ, tấn công nhà vô địch như một cơn gió xoáy.

Nhà vô địch tỏ vẻ không thèm để ý, tay đấm trái sắc sảo thọc chính xác qua hàng phòng thủ hai tay, đập trúng vào mặt tôi.

Tôi hứng cú đấm trúng mũi, vẫn dùng đà của cơ thể xông tới sát nhà vô địch.

"Bây giờ à?"

Tay phải của tôi dẫn dắt bả vai chắc dầy, hỏi.

"Bụp!"

Tôi ngã xuống, mắt nhìn trần nhà.

Vừa xong, chỉ trong một tích tắc tôi chuẩn bị tung đòn sát thủ, nhà vô địch đã nhẹ nhàng thọc một cú móc phải vào cằm tôi.

"Không uổng danh vô địch!" Tôi nhân thể nằm duỗi nghỉ ngơi, mặc kệ trọng tài chậm rãi đếm giây, đợi cơ thể hồi phục hoàn toàn mới nhẹ nhàng bật dậy.

Khán giả lớn tiếng cổ vũ.

"Đánh đi."

Động tác của nhà vô địch nhanh nhẹn dứt khoát đúng như hình dung, nếu sử dụng vũ khí bí mật quá sớm, hẳn chắc chắn không để cho tôi đâm trúng. Tôi đành thay đổi chiến thuật, cố hết sức co cụm cơ thể, như thể hiệp sau giằng co mệt mỏi diễn ra sớm.

Chờ mi mệt thêm tí đã vậy. Bình quân số hiệp đấu nốc-ao của mi là 3,6 hiệp, chưa chắc mi đã có thể lực bằng ta.

Tôi phòng ngự rất thận trọng, thỉnh thoảng tung bừa vài cú đâm, nhưng nhà vô địch tránh được quá dễ dàng.

Nhà vô địch thoải mái áp sát tôi, điều khiển cú đâm trái thần tốc và chính xác như tên lửa đạn đạo. so với kiểu đâm không thở của Sấm Tang Lễ, đòn của nhà vô địch không có cái uy thế của mưa vùi gió dập, mà mỗi cú đâm đều được tính toán chính xác và tinh táo. Trừ phi tôi ra đòn đòn dập, bằng không chỉ đòn tay trái gọn gàng sạch sẽ của gã cũng đủ chặn tôi ở ngoài vòng trung tâm võ đài.

Nhưng hễ tôi xông vào gã ta, kết cục chắc chắn như vừa nãy, tôi sẽ bị vũ khí hạng nặng của nhà vô địch - đòn tay phải quật ngã ra sàn.

"Để gì được thi đấu với kẻ vĩ đại như ta, cố hết sức mà áp sát đi." Nhà vô địch kiêu ngạo nói. Tay trái hơi thu lại, hễ tôi dẫn bước, cú đâm trái của gã lại lập tức đẩy lùi tôi hai phân.

Không ổn.

Dù cánh tay tôi bị nhà vô địch học cho khá đau, nhưng gã hoàn toàn không có ý đồ như đã tuyên bố với phóng viên, rằng sẽ mau chóng kết liễu tôi trong vòng một hiệp.

"Coi thường tôi à?" Tôi hết sức bất mãn, liếc mắt về phía Kiến Hán. Điên quá, hàng ghế vẫn còn trống.

"Thi đấu với nhà vua thì phải chăm chú vào." Nhà vô địch không vui. Tôi vừa định thần lại liền cảm giác cơ thể đã rời mặt đất.

Ngã!

Cả khán đài vỗ tay.

Tôi cau mày ôm bụng, không ngờ bị đánh trộm một đòn.

Tôi định đứng lên, nhưng nhìn thấy Blues lo lắng xoa tay, bảo tôi nghỉ thêm chút nữa. mặc dù không hiểu có chuyện gì, nhưng tôi vẫn làm theo, chờ trọng tài đếm đến giây thứ tám mới đứng dậy.

"Đòn của nhà vô địch mà èo uột thế à?" Tôi cố ý chế giễu, thủ thế. Nếu so với cú đấm khủng khiếp của Xe tăng thịt người Jam Hanna, nhà vô địch trái lại còn có phần thua kém.

"Không phải chỉ biết đấm mà làm được nhà vô địch." Nhà vô địch cười nhạt, thoải mái tránh loạt đấm liên tục của tôi. Thậm chí tay còn chẳng cần co lên.

Keng!

Hiệp một kết thúc một lạng lẽ kỳ lạ.

Tôi ngồi trên ghế, ngẩn ngơ nhìn lên dàn ti vi sáu mặt cực lớn treo trên sàn đấu.

"Đừng phân tâm nữa, tập trung điều hòa hơi thở đi." Bản thân Blues lại ngẩng đầu lên, xem quảng cáo thiết bị thể dục trong khi lấy khăn lạnh chườm cánh tay cho tôi.

"Điều hòa cái gì, em vẫn thở bình thường mà," tôi nói, nhìn Khả Lạc ở ghế khán giả đang huýt sáo làm mặt ngố với tôi, sau đó Kiến Hán ngồi bên cạnh nhắc điện thoại di động lên.

"Mẹ kiếp, đây là trận đấu siêu hút tiền, chỉ riêng bản quảng cáo trên các kênh tường thuật đã đủ cho Hiệp hội kiếm bộn." Blues cười khanh khách: "Như tớ thấy, vô địch kia chắc chắn đã được Hiệp hội dặn dò rồi, đánh với cậu càng càng lâu càng tốt, như thế Hiệp hội ăn tiền quảng cáo mới nhiều. không chừng gã cũng được chia phần."

Tôi cũng đã lường được điều này, không sao cả, càng kéo ài càng có lợi cho tôi, đánh kiểu gian khổ trường kỳ chính là sở trường của tôi.

Bây giờ là quảng cáo thực phẩm cho trẻ sơ sinh. Trời đất quỷ thần, liên quan gì đến thi đấu quyền Anh vậy?

"Nhưng mà, cậu không được nhảy theo nhịp điệu của gã." Blues cảnh báo tôi. "Mặc dù gã không quen đánh dai dẳng, nhưng nhà vô địch vẫn là nhà vô địch, gã không phải là người dễ bị cậu tiêu hao sức lực, đặc biệt khi gã hoàn toàn không thực sự chú tâm thi đấu với cậu."

Tôi nhìn Kiến Hán đang nói chuyện điện thoại, đáp: "Em biết rồi, chả mấy khi sắp góp ý cho em."

Thái độ của Kiến Hán cực kỳ lạ lùng, hăn liếc tôi rồi tắt máy, nói riêng gì đấy với Khả Lạc. tôi thực sự tò mò muốn biết hai đứa nói gì, có phải chị Tâm Tâm gọi điện hay không?

Keng!

Hiệp hai bắt đầu.

Tôi hít một hơi, tạm thời không nghĩ ngợi nữa, từ từ tiến đến giữa võ đài.

Nhà vô địch ngáp một cái, từ từ thủ thế, thỉnh thoảng lại dùng tay đấm trái chạm vào vai của tôi. Hễ tôi định vào gần, nhà vô địch lại uể oải lách ra, sau đó ra đòn tay phải uy hiếp tôi.

Blues nói rất đúng. Tôi không được chạy theo nhịp độ của gã.

"Gã èo uột," tôi nói, một bước chân dài, tay phải chuyển động trước mặt thật nhanh để phòng ngự, tay trái nhắm vào hàm dưới của gã phóng tới.

Bụp! Bụp! Bụp! Bụp! Bụp! Bụp!

Bỗng mắt tôi tóc đom đóm, tay trái của nhà vô địch đột nhiên nhanh thoăn thoắt, nhưng mỗi cú đấm của gã đều đảm bảo khóa tôi ngoài phạm vi chiều dài của cánh tay một cách hiệu quả.

"Đừng vội, tận hưởng cảm giác được thi đấu với nhà vô địch đi, biết đâu hơn hai mươi năm sau, mày có thể kể cho con mày biết mày làm sao mà gãy hết răng cơ," nhà vô địch vừa nói vừa dùng loạt đấm trái liên tục không nghỉ để áp chế tôi.

Diên thật, kiểu đấm thận trọng và chính xác của gã khiến đầu tôi bốc hỏa.

Tôi đã xem mười mấy đoạn phim thi đấu của nhà vô địch. Gã rất thích vừa chằm chọc mĩa mai vừa đấm ngất đối thủ. Đòn đánh không phải là cực kỳ nặng, nhưng kỹ thuật và độ chắc của cơ bắp trong phòng ngự của gã thì không ai theo kịp.

"Ông mếu máo cái gì?" Tôi nóng máu xáp tới, tay phải che trước cằm, tay trái nhắm hàm dưới của gã mà đấm.

Nhà vô địch bỗng lướt đi, một luồng sáng ập xuống mặt bên trái của tôi. Tôi cảm nhận một tích tắc trống rỗng, hai đầu gối huych một tiếng khuyu xuống, toàn thân đổ nghiêng.

Tôi mở mắt, máu mũi không ngừng tuôn, vương vãi đầy sàn.

Mẹ nó chứ.

Tôi chống khuỷu tay phải xuống sàn, định ngồi dậy.

"Mẹ kiếp, đừng vội vàng dậy! Nằm xuống, nghĩ... nghĩ chuyện gì đó buồn cười!" Blues gào lên. Tôi đành gí trán xuống sàn, xoa dịu tinh thần.

Không ngờ trúng phải đòn tấn công bằng lưỡi của gã.

Giây thứ tám, tôi đứng dậy, nhận ra cảm xúc của khán giả xung quanh không còn hào hứng như trước.

Nhà vô địch ngoáy ngoáy cổ, ngáp thêm một cái.

Thật là một gã đáng sợ.

Trong trận đấu này, điều khiến nhà vô địch căm nhất, không khác gì ngoài không khí cuộc đấu nghiêng hẳn về phía tôi. Cái không khí đó, phần lớn bắt nguồn nhờ khí thế chiến đấu cảm tử như thiêu lao vào lửa của tôi.

Nhưng giờ đây, trước thái độ thi đấu uể oải và lối ra đòn cực kỳ hiệu quả nhưng không dốc tọng sức lực của đương kim vô địch, nhịp độ đấu cứ thế chậm dần, rời rạc đứt quãng. Cũng bởi vì nhà vô địch đấm ngã tôi bằng kỹ thuật chứ không phải bằng sức mạnh, nên việc tôi ngã xuống lại đứng lên ngay sau những cú đấm không mấy dữ dội đã trở nên quá đổi hiển nhiên. Khán giả không cảm nhận được sự máu lửa của tôi, không khí trận đấu nguội đi rất nhiều.

Nhà vô địch, quả nhiên không hổ danh nhà vô địch, không chỉ làm chủ sự thắng thua trong sàn đấu cỏn con, mà còn kiểm soát được cả cảm xúc mênh mông của vô số khán giả bên ngoài kia.

"Được lắm!" Tôi tạm thời chưa có biện pháp gì, đành giấu kỹ hai mắt sau đôi găng, ngoan ngoãn chịu đòn, đồng thời để ý nhịp điệu và khoảng ngưng giữa các đòn tấn công của nhà vô địch.

Cứ thế, hiệp hai kết thúc nhẹ tênh.

Tôi hơi nản chí, ngồi xuống nhìn về phía Kiến Hán, hẳn không còn ngồi ở chỗ đó nữa.

Tôi hơi ngờ ngợ, không lẽ Kiến Hán đi ị hoặc đi tè?

Khả Lạc đang nhìn tôi, mặt con bé hơi tái.

"Mẹ kiếp, cậu bị gài rồi, có biện pháp gì chưa?" Blues lớn tiếng hỏi, tưới một bình nước đá to lên đỉnh đầu tôi.

Tôi rùng mình một cái, lắc đầu.

Vẻ mặt của Khả Lạc nghĩa là sao? Nó vốn là đứa ngốc vui vẻ còn hơn cả bọn ngốc chuyên nghiệp nữa mà.

"Cậu sợ gã không?" Blues vỗ vỗ vào mặt tôi, muốn tôi tập trung tinh thần.

"Sợ cái con khi á, em chỉ ghét thôi," Tôi đáp, mắt nhìn sang nhà vô địch đang ngồi đọc báo bên góc đối diện. cố ý một cách lộ liễu, bày đặt ra vẻ thông dong gì vậy?

"Thế thì kệ mẹ nó nói gì thì nói đi? Mẹ kiếp. tìm cách trả đũa đi." Blues phì phò giận dữ.

"Sẽ cố hết sức," tôi đáp. Trận đấu cho tới đến giờ phút này, chỉ có duy nhất một điểm lợi, là nhà vô địch đang giúp Hiệp hội kiếm tiền từ quảng cáo thương mại chết tiệt, nên chưa tính chuyện mau chóng tiêu diệt tôi.

Tôi rất muốn tập trung tinh thần, hình dung diễn biến và chiến thuật hiệp tiếp theo. Nhưng suy nghĩ của tôi cứ lửng lơ trên hàng ghế VIP trống vắng, và thái độ lạ lùng của Khả Lạc.

"Blues, tí nữa kẻo xong, sắp đừng lo cho em. Sếp đi hỏi Khả Lạc có chuyện gì được không?" Tôi vừa dứt lời thì màn hình tivi trên đầu tắt phụt quảng cáo làm đẹp cho thú cưng. Tiếng kẻo hiệp ba vang lên.

"Vào đi! Cậu cứ lôi thôi, đầu óc để tận đâu đâu!" Blues vỗ mạnh vào lưng tôi, xem ra sẽ không hỏi giúp tôi cái gì hết.

Tôi đứng dậy, nhất thời không thể tính toán được gì, chỉ biết làm động tác thủ thế. Nhà vô địch vụt tờ báo cho người trợ lý, cố ý lại gần chiếc micro phát đi tiếng gió rít sắc lạnh, cả khán đài trầm trồ kinh ngạc.

Nhà vô địch kiêu hãnh xốc lại quần, nhường nhường đôi lông mày sâu róm, bảo: "Nhóc, hôm nay mày thượng đài có tính chuyện thắng không vậy? Hay chỉ định làm trò con lật đật, mua vui cho thiên hạ?" Tay đấm trái của gã linh hoạt đấm tôi ra xa.

Tôi điên ruột, nhưng mồm không muốn nhận thua, đáp: "Quần ông lênh rồi kìa." Góc lông mày bị một đòn thần tốc cày qua, một cơn đau. Cả khán đài cười ầm.

Nhà vô địch phớt lờ, vừa cười nhạt vừa nhanh nhẹn xoay quanh tôi. Thoắt một cú đấm trái nhẹ, thoắt một cú đấm phải nặng, không khác gì đang đấm vào hình nộm. Tay trái của nhà vô địch khống chế mọi di chuyển của tôi. Hễ tôi định vượt qua khỏi vùng trung tâm tấn công của gã, lập tức cú đấm phía nặng trịch sẽ buộc tôi lùi lại.

Tôi vẫn không ngừng bị ăn đòn, trong khi không có bất cứ cơ hội nào để áp sát, kể cả nếu có liều chết.

"Quần ông bị lệch, lộ cả con cúc cu kia," tôi nói. Vai trái bị dội một đấm. Năm ngàn khán giả lại cười rộ.

Nhà vô địch trợn mắt nhìn tôi, di chuyển rất mau lẹ, một cú đấm mạnh đẩy tôi lùi về trung tâm vùng tập kích.

"Xem kia, mọi người ai cũng cười, nhà vô địch mở lồng cho chim bayyyyyyy..." Tôi nhìn chăm chăm xuống quần gã. Lập tức ăn một cú đấm nhanh.

Lúc này, đến trọng tài cũng phải phì cười, huống hồ là năm ngàn khán giả lại càng cười rũ rượi, y như xem phim hài đến đoạn cao trào.

Nhà vô địch nhìn tôi lạnh lẽo, nhưng không giấu nổi cơn tức giận. Một đòn trái cực nhanh thọc mạnh vào má trái tôi, người tôi lập tức nghiêng sang một bên.

"Thi đấu phải chuyên tâm, hiệp này sắp xong rồi. Ông về ghế nhờ huấn luyện viên bắt chim bỏ lại vào lồng là ok." Mồm tôi vẫn tía lia, lại ăn liền năm sáu cú đấm vào bụng, giữa trang cười của khán giả.

Nhưng tôi phát hiện trong tích tắc thu tay trái về, mặt gã không tìm được liếc xuống một cái.

"Voi con bay, lúc la lúc lắc, chim vô địch, lí la lí lắc, sờ một cái cho đỡ thắc mắc." Tôi bỗng thông tay xuống, cười nhe nhở tiến về phía nhà vô địch, cúi người, tay trái như khấp khềo vào chỗ hiểm gã thật.

Nhà vô địch kinh ngạc, lập tức nhìn xuống theo phản xạ, ngó quần nhảy tránh.

Tôi gằn giọng, chân trái quả quyết dẫn lên, trong tích tắc đã bằm sát vị trí nhà vô địch vừa nhảy tránh sang, cúi đầu, đẩy vai, cú đấm sát thủ bung tới, vạch một luồng sáng mãnh liệt đập tan mọi hàng phòng ngự.

"Trúng!"

Tôi ngã lăn ra sàn đấu, bốn bề im lặng.

Mẹ kiếp. Cú đấm này tôi lại bị mất thăng bằng.

Tôi vấp hai chân bật ngay dậy.

"Nhà vô địch đâu rồi?" Tôi ngơ ngác, trọng tài cũng há hốc mồm, chờ dẫn.

Đột ngột, khán đài dậy tiếng hoan hô như sấm, đến mức tôi suýt phải dùng gắng tay bịt hai tai lại.

Trọng tài nhảy xuống khỏi võ đài trước mặt tôi. Tôi nhìn theo xuống dưới, bấy giờ mới phát hiện ra đương kim vô địch đang loay hoay lảo đảo trên hàng ghế khán giả.

Đầu óc tôi bàng hoàng, nhưng cơ thể lập tức đưa ra phản ứng, năm đấm sát thủ giơ lên cao, mồm bật ra những tiếng rít gào hoang dại. Cảm xúc của năm nghìn khán giả trong nhà thi đấu đã đạt tới cực điểm!

Tôi đã thổi bay đương kim vô địch ra khỏi võ đài, bằng một cú đấm!

"Mẹ kiếp! Mà nhớ xem chiếu lại! Nhớ là phải xem chương trình phát lại đấy nhóc!" Blues mừng phát điên.

"Sáu... Bảy..." Trọng tài đếm rất căng thẳng, có lẽ ông ta chưa bao giờ đếm giây cho đương kim vô địch, mà lại là đương kim vô địch rơi ra ngoài sàn đấu.

Nhà vô địch vịn vào ghế khán giả, lảo đảo đứng lên. Vẻ mặt kinh ngạc và ngơ ngác, hai dòng máu muuix tuôn rờn rờn, tay trái thông thượt, lồng ngực phập phồng dữ dội.

"Lên đây, đừng tưởng trốn dưới đó là êm chuyện!" tôi nói. Cánh tay phải vừa làm nên kỳ tích âm ỉ cơn đau ngấm.

Xem ra, nhà vô địch không phải là bức tường bất di bất dịch. Dù cú đấm dùng hết sức mạnh, nhưng gã ta bị đòn bay khỏi võ đài, nên sức tấn công của đòn đấm khi trúng đích giảm còn một nửa là cùng.

Cũng may là như thế, nên tay phải của tôi mới không bị hủy diệt trong tích tắc đó. Trên bức tường chịu lực phải lóat những miếng đệm cơ mà.

"Điên lắm rồi!" Nhà vô địch quát lên rồi bật ra vài tiếng ho, tay trái kéo sợi dây đài, tiến vào sàn đấu.

Nhà vô địch vừa lên sàn, lau sạch máu mũi thì tiếng keng vang lên.

Vẻ mặt nhà vô địch khi nghe thấy keng như trút được gánh nặng, cộng với tiếng hò hét phấn khích không ngừng của cả khán đài, thật là khoan khoái.

"Giỏi quá! Tớ cứ tưởng trận đấu sẽ chỉ có vậy chứ!"

Blues ôm tôi thật chặt từ sau lưng, cười ha hả. "Hồi trước tớ đấm đối thủ rời khỏi võ đài, là phải chờ đến sát dây, tung một cú đấm làm hấn ngã lộn cổ ra sau, rơi xuống đất. Ai ngờ cậu có thể đấm bay nguyên người gã kia!"

Tôi cũng rất hưng phấn, ngẩng đầu xem màn hình trên sàn đấu chiếu đi chiếu lại cú đấm của tôi tới năm lần, sau đó mới chạy quảng cáo. Thì ra cú đấm vừa rời khỏi ngón tay trái co về thủ thế của nhà vô địch, chứ không đã kịp nện văng cái mặt hấn.

Nhà vô địch cũng ngẩng đầu lên xem cảnh mình vừa bay ra khỏi võ đài, nổi sợ hãi lại thoáng qua trong ánh mắt. Nhóm trợ lý cuống quýt chườm đá tay trái và mũi, rồi xoa bóp bả vai và cổ cho gã.

Không thể ngờ mới hiệp thứ ba cơ hội đã xuất hiện, không phải chờ hiệp thứ chín khi điểm số đã thua xa, nóng ruột ra đờn dưới áp lực của thời gian.

Nặng luôn.

"Nhưng mà tay phải của em bắt đầu đau rồi," tôi hạ giọng.

"Đừng để bị phát hiện," Giọng của Blues càng bé hơn, mặt vẫn tươi cười nhăn nhó.

Chiến thuật nghi binh à.

Tôi thở dài. Giá mà chị Tâm Tâm có ở đây, chứng kiến tôi ra một đòn như sét đánh giữa trời quang.

Mặc dù không thể anh hùng bằng Vũ Hiên, nhưng tôi vẫn mong có thể chứng minh điều gì đó trước mặt chị Tâm Tâm, dù cho chị hoàn toàn không cần tôi phải chứng minh điều gì.

Tôi vĩnh viễn đóng đinh một hình ảnh, ưu điểm cũng là nhược điểm.

"À, sếp vẫn chưa đi hỏi Khả Lạc ạ?" tôi hỏi, nhìn sang Khả Lạc nhìn tôi, miễn cưỡng cười một cái.

"Chưa, đấu xong đã." Thái độ của Blues như thể "ôi giờ cái thằng rắc rối này".

Cứ nghĩ đến vẻ mặt rối bời của Khả Lạc, tôi lại thấy sốt ruột, thắng lợi của cú đấm vừa rồi bắt đầu không còn quan trọng nữa.

"Em phải đi hỏi cho ra ngọn ngành!" Tôi tranh thủ chưa hết thời gian giải lao, đi ra góc có micro, hỏi Khả Lạc thật to: "Cô Khả Lạc, sao trông cô như trái me chua thế kia? Kiến Hán chạy đâu rồi?"

Cả khán đài cười vang, nhưng Khả Lạc thì không sao cười nổi.

Tôi kinh hãi, bỗng tiếng keng vang lên.

"Thấp xuống!" Blues kinh hãi hét lớn, tôi thụp xuống theo phản xạ, chỉ cảm thấy một luồng gió quét vù qua đỉnh đầu.

Đường đường là nhà vô địch mà lại đánh lén tôi từ phía sau!

Tôi lợi dụng thế thấp, xoay người, bấp chân căng cứng, tay trái tung một đòn "linh dương" hướng lên. Nhà vô địch sau cú vồ hụt bước lùi một bước, tránh được.

"Đồ hèn!" tôi chửi. tay phải vờ tấn công. Nhà vô địch dạn dày kinh nghiệm hoảng hốt, lướt vọt sang bên tránh đòn.

Nhà vô địch không biết rằng, tay phải của tôi chỉ ở một tư thế cố định, mới tung ra được chiêu sát thủ.

"Thằng đánh lén trước chính là mày!" Nhà vô địch tức tôi gân cổ, không biết có định tái diễn một trận đấu võ mồm hay không. Tay phải của gã đẩy tôi ra xa.

Hai tay phòng ngự, tôi từ từ tiến gần, quan sát cụ thể thương tích của nhà vô địch.

Đương kim vô địch đang mồ hôi ướt lưng, cánh tay trái xem ra rất cứng nhắc, cả di chuyển cũng chậm hơn nhiều.

Tôi bước sai tiến lên, tấn công dồn dập cả hai tay, nhưng nhà vô địch dạn dày kinh nghiệm vẫn có thể dùng cách di chuyển khác để kiểm soát không gian của trận đấu, cộng thêm vũ khí hạng nặng là tay phải phối hợp phòng ngự, khiến đòn tấn công của tôi rốt cuộc vẫn loay hoay ở giữa sàn đấu.

"Được lắm!" Tôi di chuyển nhanh hơn nữa, một đòn đột ngột của nhà vô địch bị chệch mục tiêu, quét qua mang tai tôi. Hú hồm toát mồ hôi lạnh.

Nhà vô địch cười gằn, tựa hồ đang tuyên bố rằng, cho dù chỉ còn một bên tay phải, gã vẫn hoàn toàn đủ sức cho tôi đo ván.

Tôi nghiêng răng, thủ thế tiến về phía trái nhà vô địch, bên đó là điểm yếu của gã.

"Định lợi dụng à?" Nhà vô địch tung một đòn tay phải, hất tôi lùi lại. Hai cánh tay tôi tê dại, và tôi không ngờ nhà vô địch lại tiếp tục triển khai một loạt tấn công rất đẳng cấp bằng tay đấm phải. Loạt đòn mười mấy cú đẩy tôi lùi sát rìa sàn đấu. Lưng tôi lần đầu tiên chạm vào dây đài.

Nhà vô địch quả là đáng sợ. Trái đấm phải của gã như đầu búa tạ, muốn đóng đinh tôi lún xuống sàn mới thôi.

So với kiểu đấm điên cuồng liên hồi không thở của Người cá, cú đấm chính xác và thô bạo của nhà vô địch đáng sợ hơn hẳn. Hễ lá phòng ngự hai tay bị đấm tách ra, lồng ngực tôi sẽ bị lập tức trúng cú đấm phải của gã.

Trong khi, tôi lại không được phép né sang hai bên. Bởi tôi là "Kẻ không gục ngã".

Ngoại trừ đòn đánh úp được cho phép, chưa có thêm cơ hội nào cho tôi trước một nhà địch vốn bình tĩnh và quyết liệt.

"Nhất định không được ngắt xiu!" Tôi nheo mắt, tay phải lực lưỡng miễn cưỡng đối đầu với tay phải của nhà vô địch, rồi khom người dần tới, tay trái đấm vào bụng nhà vô địch. Gã không tránh đòn, dùng cơ bắp cứng như vách đá đỡ trọn cú đấm phải động thẳng vào đầu tôi.

Tôi trợn mắt, lực đấm xuyên thẳng vào đỉnh đầu, ra sau ót. Nhưng hai chân tôi vẫn bám chắc mặt sàn, tay phải siết chặt nhằm bụng nhà vô địch

mà nện. Gã hơi chấn động, mặt thoáng lộ vẻ đau đớn.

Tôi cúi đầu, tay trái bồi tiếp một đòn "linh dương" vào hàm dưới nhà vô địch. Nhưng gã đã lập tức thu cầm, ngả người ra sau, tránh gọn một đòn cực mạnh của tôi, đồng thời vung tay phải nện thẳng vào mũi tôi.

"Sát thủ kim cương!" Tôi đương đầu trực tiếp với đòn đánh khủng khiếp đó, tay phải tung ra một cú đấm thẳng. nhà vô địch né sang bên nhanh như chớp, mặt mày kinh hoảng. rõ ràng gã vẫn chưa vượt qua được ký ức tồi tệ về đòn đấm phải của tôi.

Lấn áp sát này, tôi đã thẳng về mặt khí thế. Tôi không lùi dù một bước nhỏ, trong khi nhà vô địch phải hoảng hốt trốn chạy.

May nhờ có Aristote, nếu không vừa xong tôi đã bất tỉnh sau khi dính hai đòn nặng như búa tạ.

"Tiếp đi! Đánh nữa đi!" Tôi hít ngược máu mũi, tay trái dứ nhẹ ra trước, ước lượng khoảng cách chết chóc tới nhà vô địch.

Tôi chậm rãi áp sát gã, cả khán đài hít thở trong hồi hộp.

Thái độ của nhà vô địch y hệt mười một đối thủ trước đây của tôi, bất chợt tới gần như hoang mang, thậm chí còn thụt lùi một bước.

Bước lùi của nhà vô địch khiến trận đấu đạt tới cao trào.

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

"Kẻ không gục ngã!"

Năm nghìn con người đang gọi tên giấc mơ của họ, những số phận thấp cổ bé họng, dường như tôi đã trở thành đại diện cho chiến thắng trước sức mạnh cường quyền.

Tôi khẽ lắc người như con nhím. Nhà vô địch căng thẳng đề phòng, không biết làm sao để nuốt trôi con vật khó nhai là tôi.

"Ngu tẩu tanh máu!" Tay trái tôi vung lia lịa, nhưng đường kim vô địch mãi tập trung đề phòng tay phải của tôi nên không hề né tránh như lần trước, chỉ khuyển cong tay phải, thu cơ thể lại đón chặn tất cả những cú đâm thọc của tôi.

Kệ, muốn xem thì cho người xem no mắt nhé, chỉ cần người bắt đầu run, thì sẽ chẳng còn cái gọi là thời cơ nữa.

Mà đầu của người lại còn đang cúi thấp nữa!

Tôi dọt ngọt dẫn chân trái, cong người tung ra cú đâm phải, bóng nhà vô địch chao đi, tôi dường như còn nghe thấy tiếng mồ hôi lạnh phọt tung trên người gã.

Đấm hụt? Đầu găng của tôi không hề có cảm giác chắc nịch khi đâm trúng vật thể.

Tôi không ngẩng đầu, chỉ nhìn cái bóng của đương kim vô địch đang di chuyển rất nhanh trên mặt sàn. Cong người một cú dẫn chân trái, một đòn nữa!

Vù!

Nhà vô địch lại né đòn sát thủ của tôi nhanh như điện!

Cả đấu trường xôn xao, tôi rất thích thứ âm thanh nền như thế

"Trốn đi!" Tôi nhìn nhà vô địch mặt trắng bệch đang dựa lưng vào dây đài.

Đòn đấm phải trứ danh của nhà vô địch được tung ra vội vàng, tôi như một dũng sĩ bất khuất, dùng ngực hứng trọn cú đấm, chân trái dẫn lên lần nữa!

Cú dẫn chân này mạnh đến mức sàn đấu thoáng chao đảo, mắt tôi găm chặt lên mũi nhà vô địch.

Đòn đấm phải trúng ngực tôi được rút về nhanh như điện giật, và lại ập tới!

"Trúng!" Vai tôi hạ xuống, cú đấm phải sát thủ lại được tung ra với toàn bộ sức mạnh.

Thế giới của trận chiến giữa hai năm đấm phải!

Đầu nhà vô địch nhanh chóng nghiêng sang bên, nhưng bộ tóc dài hoang dại của gã thì không kịp né, lập tức bị sức gió rừ cú đấm của tôi ép bay, sợi tóc tóe ra tứ phía, rồi lơ lửng bay trong không gian võ đài như cánh bồ công anh.

Tiếng keng vang lên.

Trái đấm phải của tôi dừng ngay khoảng giữa cổ với vai của nhà vô địch, chỉ cách mặt gã không đầy 3 cm.

Để cho mi thoát được rồi.

"Hiệp sau, tôi muốn ông bỏ lại cái đai võ vẫn kia."

Tôi gõ nhẹ găng tay vào sau đầu nhà vô địch, rồi thờ ơ gạt cú đấm phải của gã đang găm trên ngực mình.

Nhà vô địch thần thờ, nuốt khan, yết hầu trời trực.

Cả nhà thi đấu lại vang lên tiếng vỗ tay.

Tôi không ngồi xuống, ngọn lửa chiến thắng đang bùng cháy trong người tôi, khiến tôi không muốn đợi chờ dù chỉ một giây. Hơn nữa tôi rất băn khoăn về thái độ của Khả Lạc. Khi tôi sắp sửa viết nên trang sử mới, sao trên khuôn mặt con bé lại có vệt nước mắt chưa kịp khô?

"Mẹ kiếp! đánh tốt đấy. linh hồn của nhà vô địch bị cú đấm sau cùng của cậu giết chết rồi!" Blues cũng không bảo tôi ngồi xuống.

Tôi gạt đầu, thuận đà liếc sang nhà vô địch, đôi mắt gã vô hồn, hai chân run run.

Có thể nhà vô địch đã né được cú đấm kinh khủng của tôi, nhưng tâm trí vẫn dừng ở đó, bị tôi dọa đến đần cả người.

Theo tình hình này, đáng lẽ tôi có thể giơ tay tuyên bố hiệp sau sẽ có K.O, nhưng tôi không làm vậy.

"Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì?"

Tôi nhìn Khả Lạc, bụng bảo dạ hoang mang, đón lấy chai nước đá từ Blues súc miệng.

Lúc này, sáu màn hình cực lớn bên trên võ đài bỗng cắt ngang quảng cáo giảm cân của hệ thống trung tâm thể dục thẩm mỹ, chen vào tin nóng mới nhất.

Tôi sửng sờ, trên màn hình là Hiệp sĩ Siêu Thanh, cũng chính là Vũ Hiên, đang đứng trước đài phun nước ở quảng trường trung tâm thành phố Nhện, bất động. Toàn bộ khán giả bắt gặp hình ảnh này đều buột miệng kêu lên.

Bởi vì Hiệp sĩ Siêu Thanh đã cởi bỏ chiếc mặt nạ tai mèo màu xanh, để lộ khuôn mặt thật "Vũ Hiên". Vẻ mặt anh gượng gạo, có phần giận dữ, hai nắm tay siết chặt. Trên màn hình còn thấy hàng chục máy quay vây quanh anh. Rất nhiều phóng viên liên tục đặt câu hỏi. Ánh đèn chớp lóe sáng không ngừng. Dòng chữ phụ đề chạy dưới màn hình cho biết người trong màn hình chính là khắc tinh của bọn tội phạm trong thành phố Nhện - Hiệp sĩ Siêu Thanh. Phóng viên xác minh và khẳng định, anh làm việc tại công ty viễn thông Giddens cùng nhiều thông tin cá nhân khác nữa.

Nhưng Vũ Hiên trước sau chỉ im lặng, mắt nhìn xuống đất.

Sống lưng tôi lạnh toát, bởi vì một câu hỏi của đám phóng viên đều khiến tôi run rẩy từ đáy lòng.

"Tay dù dờ này là... Hiệp sĩ Siêu Thanh à?" Blues ddwungj cạnh rú lên.

Màn hình tin tức xuất hiện một báo nữ, tay cầm micro và một cái khăn tay, đứng trước ống kính, giải thích sự việc đang xảy ra.

"Phóng viên Yi Min đưa tin từ hiện trường nguyên nhân khiến Hiệp sĩ Siêu Thanh công khai tiết lộ danh tính. Sự việc phát sinh từ một giờ đồng hồ trước, một chiếc xe chuyên dụng kết nối vệ tinh cùng bốn phóng viên đài TVBC đã bị dư đảng của băng Đầu Lâu bắt cóc. Nửa giờ đồng hồ sau, chúng đã chuyển các hình ảnh này cho đài truyền hình."

Màn hình cắt cảnh mặt người đàn ông với khuôn mặt một nửa trong suốt. Hắn mặc quần áo màu đen của băng đảng Đầu Lâu chính là "Người thủy tinh cường lực" Gul.

Nhưng điều khiến tôi ớn lạnh toàn thân không phải là Gul, mà là khung cảnh quen thuộc nơi hắn đang ngồi hút thuốc.

Là hội trường cô nhi viện Tụy Vi!

"Chào các công dân thành phố, ta là Gul." Gul lạnh lùng nói, "Vài ngày nữa sẽ tới cái mà các người gọi là phiên tòa thế kỷ. Tốt. Ta cảm nhận rất rõ quyết tâm tấn công tội phạm của ngài thị

trưởng." Đang nói, đôi mắt Gul phát ra ánh sáng trong suốt, áo quần trên người hắn bỗng rách toạc, để lộ cơ bắp thủy tinh cường lực rất ghê rợn.

Ổng kính hướng theo ánh mắt Gul, quét hết một vòng khung cảnh. Hơn trăm đứa trẻ mồ côi bị trói giật cánh khuỷu, miệng dán băng keo màu bạc, đứa nào đứa nấy khóc sưng mắt. Bà cô Hồ viện trưởng và cô giáo Lý run rẩy quỳ ở góc tường, bác Vương bảo vệ đang nằm giữa sàn, không biết sống hay chết. Chị Tâm Tâm ngồi trên ghế, hai tay hai chân đều bị còng vào cái ghế sắt, nhưng không bị dán mồm. Chị nhắm mắt, khuôn mặt đầm mồ hôi.

"Bạn xem truyền hình yêu quý, đây là một cái trại bị quên lãng, nơi chứa những rác rưởi đã bị các người vứt bỏ." Gul nói bình thản, ánh mắt cực kỳ tàn độc. "Nhưng các người không ngờ rằng, ở đây có cục cưng của Hiệp sĩ Siêu Thanh, cô Trang Tâm Tâm. Phải không, cô Tâm Tâm?"

Khán giả khắp nhà thi đấu ngơ ngác hỏi nhau: "Cô Tâm Tâm này có phải là chị Tâm Tâm của Ké không gục ngã không?"

Ổng kính chia cận cảnh khuôn mặt chị Tâm Tâm, miệng chị không biết đang cầu nguyện điều gì, mồ hôi từ trán xuống đầu mũi.

"Tài liệu về Hiệp sĩ Siêu Thanh nằm viện từ hơn một năm trước có bí mật đến thế không? Nhằm phục vụ đông đảo bà con, băng Đầu Lâu đã không tiếc sức trăm mấy tay bác sĩ nội trú, cuối cùng cũng thu được chân dung nhìn nghiêng và danh tính thật sự của Hiệp sĩ Siêu Thanh. Hẳn ta chính là Lương Vũ Hiên. Tiếp đó chúng ta lại phát hiện ra cô Trang Tâm Tâm xinh đẹp đây chính là vợ sắp cưới của Lương Vũ Hiên. Đợi lát nữa ta sẽ gọi điện thoại cho hẳn, mời hẳn ra quảng trường thành phố Nhện đón tiếp đám phóng viên các người, ra lệnh cho hẳn cởi bỏ mặt nạ." Gul mỉm cười. "Lúc đó phải nhờ các người giúp đám quý con này một tay, chia thẳng ống kính vào Hiệp sĩ Siêu Thanh đã lột mặt nạ, tiến hành trực tiếp liên tục ba tiếng đồng hồ, cho đến khi bốn vị đại ca dị năng đang bị giam trong nhà tù thành phố được thả ra, và được trực thăng thỉnh đến bãi rác này."

Ống kính zoom gần hơn, bên dưới khuôn mặt nửa trong suốt của Gul có thể thấy mờ mờ những mạch máu đang đập. Hẳn gằn giọng: "Đợi đến khi thủ lĩnh băng Đầu Lâu và ba vị đại ca còn lại được thỉnh đến đây an toàn, trong vòng một giờ đồng hồ bọn ta sẽ thả hết con tin. Nhưng nếu Hiệp sĩ Siêu Thanh dám rời khỏi hiện trường truyền hình trực tiếp dù chỉ một giây, băng của ta sẽ coi đó là hành động khiêu chiến, ta sẽ chuẩn bị một trăm hai mươi cái xác để đón hẳn ta. Cô Trang Tâm Tâm đây sẽ là cái xác đầu tiên."

Mắt tôi tối sầm, ống kính lại zoom sát khuôn mặt chị Tâm Tâm. Chị đang bình tĩnh lăm nhăm gì đó.

Gul đứng dậy, một tay tóm lưng ghế chị Tâm Tâm đang ngồi, ném mạnh lên trần nhà. Chị Tâm Tâm kêu thét lên, cả người lặn ghế đập lên trần.

"Bọn chó!" tôi gầm lên.

Chị Tâm Tâm rơi xuống, cả người úp sấp, chân gế bị va đập cong queo. Trán chị Tâm Tâm hảy máu, đầu gối trầy xước.

Một thằng nhóc, chính là đứa cực kỳ giống tôi, đột ngột lăn về phía trước định bảo vệ chị Tâm Tâm, mặc dù hai chân hai tay nó đều bị trói chặt.

Chị Tâm Tâm cắn răng nén cơn xay xẫm, quát thằng bé: "Về chỗ đi!"

Thằng bé vừa khóc vừa quỳ gục xuống nền nhà, không dám làm gì nữa.

"Hiệp sĩ Siêu Thanh, từ lúc mày bắt đại ca tao, mày đã phải nhớ rằng có lúc ác mộng sẽ đổ xuống đầu mày." Gul kéo tóc chị Tâm Tâm. Chị Tâm Tâm ngẩng mặt lên. Ánh mắt vô cùng sợ hãi.

Bản tin nóng chưa kết thúc, màn hình trở lại với Vũ Hiên đang đứng trơ trơ trước đài phun nước của quảng trường, không khác gì bức tượng thạch cao, hoàn toàn không màng đến các câu hỏi của phóng viên.

"Chết thật, ai mà biết thành nhóc kia lại là Hiệp sĩ Siêu Thanh?" Blues thộn mặt, cầm bình nước đá tưới lên đầu mình.

"Chị Tâm Tâm đang nhắc đến mình..," Tôi nhớ lại hình vừa xong của chị Tâm Tâm. Chị đang cầu nguyện cho bọn trẻ mồ côi được bình an, cầu mong cho tôi chiến thắng trên võ đài và giành đai vô địch.

Giành đai vô địch?

MC trận đấu bước lên võ đài giải thích: "Thành thật xin lỗi quý vị khán giả trong nhà thi đấu, do bản tin nóng vừa rồi, thời gian nghỉ giữa hiệp đã kếp dài thêm ba phút. Hiện tại màn hình ti vi lớn bên trên võ đài buộc phải tường thuật liên tục hình ảnh của Hiệp sĩ Siêu Thanh, do đó Hiệp hội sẽ hạ màn hình lớn từ nhà xuống để phục vụ các khán giả ngồi xa!"

Bốn màn hình cực lớn từ từ hạ xuống. Tôi và Blues nhìn nhau.

Keng!

Hiệp thứ tư bắt đầu.

Nhà vô địch đứng dậy, mặt nhợt nhạt, người loạng choạng.

Toàn bộ khán đài điên cuồng hét tên tôi, hò reo thẳng lợi sắp về tay, hò reo một trận nhỏ thắng lớn, yếu thẳng mạnh đầy vinh quang.

Tôi chảy nước mắt, những khán giả đang cổ vũ tôi ở đây, có lẽ nào đã quên hình ảnh ác độc vừa rồi? Lẽ nào những tiếng hò reo này là điểm tựa giúp tôi kiên trì nỗ lực với bao nhiêu gian khổ? Tôi nhìn Khả Lạc. Con bé đang khóc nức nở, sau đó nó bỏ đi.

Chị Tâm Tâm đang gặp nguy hiểm, có thể mất mạng bất cứ lúc nào, mà còn cầu nguyện cho tôi.

Chỉ vì một cái đai... Cái đai gì kia chứ?

Tôi cời găng tay vứt xuống võ đài. Nhà vô địch trợn tròn mắt.

"Tôi có việc quan trọng hơn bắt buộc phải đi." Tôi nhìn về mặt đau khổ của Vũ Hiên trên màn hình, kiên quyết nhảy ra khỏi võ đài.

MC và trọng tài đều hoảng hốt, cùng vài nhân viên xông vào chặn tôi lại. Nhưng tôi cứ thế cắm đầu lao về lối đi cho võ sĩ.

"Chạy mau đi, đằng này để tớ lo." Blues chặn ngay sau lưng tôi, sừng sững như một hòn núi bất động. Tiếp đó, tôi nghe thấy một loạt tiếng va chạm, cả tiếng huýt sáo bất mãn của khán giả.

Tôi mãi miết chạy, cứ thế chạy.

Chị Tâm Tâm, đợi em!

Đợi em!

HẮT XÌ

Cửu Bả Dao

www.dtv-ebook.com

CHƯƠNG 11: CÚ ĐẤM TÌNH YÊU

Tôi chạy vào phòng nghỉ của võ sĩ, Người hùng Tia Chớp và Aristote đang đợi ở cửa. Bọn họ đã thấy tất cả qua màn hình ti vi. Khả Lạc có thể ra vào đặc biệt cũng xuất hiện ngay sau đó.

"Ông Tia Chớp, xin ông cứu chị Tâm Tâm!" Khả Lạc òa lên nước nỡ. Còn tôi chẳng có thời gian khóc lóc, lập tức cởi giày đấu, đổi sang đôi giày chạy gọn nhẹ, mặc áo, kéo Người hùng Tia Chớp lên đường.

"Đợi đã, cháu định về núi à?" Người hùng Tia Chớp kinh ngạc.

"Cháu ở đây cũng không ngồi yên được. Chỉ có ông mới giúp được cháu cứu chị Tâm Tâm!" Tôi kêu lên. Aristote gầm gừ. Tôi hiểu ý: "Cả mày nữa, mình cùng chiến đấu!"

Người hùng Tia Chớp thoáng do dự, nói: "Ta đi với cháu, nhưng không một ai được vào cô nhi viện đâu. Yêu cầu của băng Đầu Lâu rất đơn giản, chỉ cần mấy thằng gian ác kia được thả ra, bọn chúng sẽ tha cho cô nhi viện. Sau này tất nhiên Hiệp sĩ Siêu Thanh sẽ lại tóm bọn chúng vào tù."

Tôi trợn tròn mắt nói: "Ông già rồi, khùng mất rồi sao? Vũ Hiên đứng trợ trợ là vì anh ta hết cách, chỉ còn trông vào may rủi! Nhưng ai hiểu thủ lĩnh băng Đầu Lâu đều biết, hẳn đã bị Vũ Hiên đánh gãy một cánh tay, chắc chắn sẽ giết chị Tâm Tâm để rửa hận!"

Lúc này, điện thoại di động của Khả Lạc đổ chuông, tôi giật lấy, quả nhiên là Kiến Hán gọi.

"Thằng chó Kiến Hán! Mà y tưởng không cho tao biết thì tao yên tâm đánh nhau với gã vô địch à? Thằng được cái đai nặng nề thô kệch thì tao vui à?" Tôi chửi rủa.

Chưa dứt lời, đã nghe giọng Kiến Hán gấp rút: "Suyt, tao đang gọi lén. Đội hình sự bọn tao kết luận bằng Đầu Lâu chắc chắn không giữ lời, phía cảnh sát cũng không đỡ nổi hậu quả khi bốn

thằng ác ôn kia liên kết phá hoại. Vì vậy, thị trường đang cho quân đội điều động lực lượng đặc biệt trà trộn vào với cảnh sát. Kế hoạch là khi máy bay trực thăng đáp xuống cô nhi viện, nhân lúc bọn chúng lơ là cảnh giác sẽ lập tức tấn công. Mà nhớ năn nỉ Người hùng Tia Chớp vào cứu mọi người! Nếu không hai bên đánh nhau chắc chắn sẽ đe dọa tính mạng bọn trẻ con."

Kiến Hán vội vàng cúp máy.

Tôi nhìn Người hùng Tia Chớp, ông không cần tôi lặp lại nội dung điện thoại cũng hiểu sẽ xảy ra chuyện gì.

Ông già thở dài một tiếng, không nói gì.

"Em đừng đi theo." Tôi nhét điện thoại di động của Khả Lạc vào túi, kéo Người hùng Tia Chớp lao ra khỏi nhà thi đấu đang dậy tiếng trách móc. Aristote chạy phía trước chúng tôi.

Chặn được một chiếc taxi, chúng tôi lao thẳng đến cô nhi viện Tuy Vi.

Trên xe, tôi nghe bản tin thông báo nhà vô địch bảo vệ thành công ngôi vô địch trong gang tấc, nhờ tôi bỏ thi đấu. Hiệp hội cũng bắt đầu thảo luận có nên vĩnh viễn khai trừ tôi.

Nhưng tôi đã không còn cảm thấy gì.

Đầu óc tôi giờ chỉ có hình ảnh quy hoạch của cô nhi viện, từng cánh cửa, từng lối đi, từng căn phòng, từng bí mật.

Đài phát thanh đưa tin thị trường đã quyết định thả bốn tên tử tù. Phía nhà tù đang làm công tác chuẩn bị. Máy bay trực thăng đang tiếp đầy xăng.

Tôi dường như nghe thấy cả tiếng cánh quạt trực thăng đang khởi động.

"Đợi em."

Nghĩ đến đôi mắt sợ hãi của chị Tâm Tâm, tôi những muốn nổ tung cả cơ thể vì phẫn nộ.

Căn cứ bí mật.

Trên cây.

Mấy tên trong băng Đầu Lâu dựng súng máy trên nóc cô nhi viện để kiểm soát từ trên cao. Máy hạng pháo trùng lửa xanh với sức công phá đáng sợ nhắm thẳng vào xe cảnh sát bao vây bên ngoài. Phía cảnh sát cũng không chịu kém. Tất cả cảnh sát hình sự đều trang bị từ đầu đến chân, tay cầm khiên chắn. Có thêm năm chiếc xe bọc thép vũ trang do quân đội chi viện.

"Mấy chục xe cảnh sát vây kín cô nhi viện rồi, dù cháu có muốn cũng không vào được đâu." Người hùng Tia Chớp đứng trên cây thở dài.

"Ông nghĩ hồi xưa cháu với Kiến Hán trốn học leo ra ngoài bằng cách nào?" Tôi quan sát tình hình cô nhi viện từ trên cao, nói: "Bọn cháu có bảy đường ra tránh được tai mắt của bà cô Hồ, đám cảnh sát củ khoai kia chỉ chặn bốn đường. Bọn Đầu Lâu từ trên cao có thể quan sát sáu

đường. Còn một đường khá xa, bọn chúng vẫn chưa phát hiện ra. Phải chui sát đất, bên dưới có một đoạn ống nước to đã bỏ hoang, vừa bẩn vừa hôi, vì vậy cháu với Kiến Hán rất bất đắc dĩ mới dùng đường này. Theo lối đó vào trong có thể đến thẳng nhà bếp, bọn tội phạm không thể biết được."

Người hùng Tia Chớp lắc đầu, nói: "Dù có len được vào, cháu cũng làm được gì? Bọn ác ôn kia đâu phải đùa, mình ngã xuống rồi chúng còn chờ trọng tài đếm giây chắc."

"Cháu không được, nhưng cả hai thì được mà." Tôi nhìn Người hùng Tia Chớp rồi lại nhìn Aristote.

Người hùng Tia Chớp một mực từ chối, nói: "Thôi đi nhóc, chỗ này đã bị bao vây chặt rồi. Bọn ác ôn kia muốn sống thì phải tôn trọng lời hứa, chúng ta đợi ở đây là được."

Tôi buột miệng: "Tại sao một vị anh hùng lại nói ra những lời như thế? Ông là Người hùng Tia Chớp! Người hùng Tia Chớp! Nếu ông không muốn vào, thì cứ đứng đây xem cháu tìm đường chết đi!"

Người hùng Tia Chớp bỗng nghiêm mặt: "Ta không để cháu vào đây đâu! Xảy ra chuyện này không ai muốn cả, hơn nữa bọn chúng bắt hơn trăm người làm con tin. Cháu len vào rồi lẽ nào không làm hại thêm những người trong đó!"

Tôi nhảy xuống khỏi cành cây, túm lấy cổ áo Người hùng Tia Chớp: "Ông ơi! Cháu vẫn luôn quý trọng ông! Vậy mà đến lúc gay go thế này ông lại tính chuyện khoanh tay đứng nhìn! Chị Tâm Tâm sắp chết rồi ông biết không! Trong kia có hơn trăm đứa trẻ, ông định ngoảnh mặt làm ngơ sao?"

Aristote gầm một tiếng giận dữ, muốn tôi buông Người hùng Tia Chớp ra.

Tôi ứa nước mắt, gạt Người hùng Tia Chớp và Aristote ra, trong lòng dồn lên một cơn giận khó nguôi, và cả nỗi lo không nói nên lời.

Tôi ngồi xuống đất, mở điện thoại di động, vội vã gửi tin nhắn cho Kiến Hán.

Mấy phút sau, Kiến Hán trả lời tin nhắn:

"Cái lối đó, tạm thời vẫn không bị bọn tao phát hiện ra. Nhưng chỉ lát nữa bản vẽ thiết kế đường ống sẽ được mang đến. Thời gian không nhiều."

Tôi lẳng lặng chìa tin nhắn cho Người hùng Tia Chớp xem, Người hùng Tia Chớp lắc đầu.

"Aristote, mày bằng lòng giúp tao không?" Tôi chùi nước mắt, Aristote kiêu hãnh dựng thẳng đuôi, đôi mắt sáng rực ánh xanh.

"Hai đứa bay, đứa nào dám đi qua cái cây này thì đừng trách ta!" Người hùng Tia Chớp vội quát, ánh điện xuất hiện giữa hai bàn tay. "Không đứa nào được đi chết! Ta thà cho tụi bay ngắt xiù vài giờ đồng hồ."

Tôi không đếm xỉa Người hùng Tia Chớp, tay ôm cái cổ to dày của Aristote, nói: "Mày vào một cái phải biến hình luôn nhé. Bọn kia không giống tao đâu, mày biết rồi đấy. Nếu gặp nguy hiểm, chỉ cần mày ngoạm lấy chị Tâm Tâm chạy cho nhanh, được không?"

Aristote giận dữ nhìn tôi, như thể tôi đang coi thường nó.

"Trăm sự nhờ mày đấy!" Tôi ôm lấy Aristote, vỗ vỗ lưng nó, nó vùng ra vì không quen.

Đột nhiên khoảng đất trước mặt tôi bốc mùi khét lẹt. Người hùng Tia Chớp đã dùng "ngón tay điện quang" đốt một vệt đen sì trước mặt tôi, cảnh cáo không được đi tiếp.

"Nếu cháu có năng lực này thì tốt quá, từ nhỏ cháu đã ước ao được giống như anh hùng trong truyện tranh." Tôi cảm khái thốt lên, từ từ ngừng đầu. "Nhưng ít nhất, cháu đã học được lòng dũng cảm, dám dấn thân của các siêu anh hùng. Tất cả đều là ông dạy cháu."

Người hùng Tia Chớp sững người.

Tôi đứng dậy, bình tĩnh nhìn vị anh hùng già đang ngày một hom hem tiêu tụy.

Người hùng Tia Chớp cúi đầu, không nói gì nữa.

"Cháu còn nhớ trong truyện tranh, có lần ông đã đẩy 'điện quang từ trường nổi' ra bảo vệ Người Nhện đang hấp hối, không cho kẻ ác bắt đi. Ông còn nhớ chiêu đó không?" Tôi nhìn Người hùng Tia Chớp.

"Điện quang từ trường nổi" là chiêu Người hùng Tia Chớp dùng để che chắn bảo vệ bản thân. Chỉ cần đạn không bắn thẳng trúng người, thì 80% sẽ bị lớp điện màu vàng chói bao bọc cơ thể đó hất dọi ra, mà nếu có trúng thì mức độ nguy hiểm cũng giảm rất nhiều. Tuy nhiên chiêu này tốn rất nhiều năng lượng điện, hơn nữa hầu như không có tác dụng trước đòn tấn công của bọn dị năng.

Người hùng Tia Chớp vội vàng xoa tay nói: " 'Điện quang từ trường nổi' duy trì kỷ lục cũng chỉ được mười bảy phút. Với năng lượng còn lại hiện nay, cùng lắm ta chỉ duy trì được tám đến chín phút. Hơn nữa, chỉ có cơ thể của các siêu nhân may ra mới chịu đựng nổi chiêu này. Dùng trên người cháu chắc chỉ mười giây là cháu ngất xỉu."

Tôi túm chặt lấy hai tay Người hùng Tia Chớp, hít một hơi thật sâu.

"Cháu sẵn sàng rồi."

"..." Người hùng Tia Chớp im lặng. Ánh mắt ông già chuyển từ hoang mang sang bất lực, rồi đến kiên định.

"Cũng được, ta vốn muốn đánh ngất cháu, đừng trách ta." Người hùng Tia Chớp nhú lông mày.

Hai dòng điện xuất hiện từ đôi tay Người hùng Tia Chớp đang bị tôi cầm chặt, mau chóng truyền đi, trong tích tắc, tôi gần như mất hết tri giác, tim đột ngột ngừng đập, mất vài giây sau mới chậm chậm đập trở lại.

Tôi run rẩy, không nói nên lời, răng va lập cập, lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên.

Cúi đầu xuống, Người hùng Tia Chớp đã buông tay ra từ lúc nào, bên ngoài cơ thể tôi dường như đang có một màng điện mỏng màu vàng.

Sau đó, máu mũi tôi tuôn ra, nước bọt cũng ứa khỏi khóe miệng nhều xuống.

"Cháu..." Người hùng Tia Chớp thở dốc, nhìn tôi đang cố gắng duy trì tỉnh táo.

Tôi miễn cưỡng gật đầu, giơ một ngón tay cái lên.

Dù không thể lên tiếng, nhưng vụ này nếu so với cú đớp lân tinh của Aristote thì vẫn kém một chút. Có điều hễ cử động, đã sẽ chạm vào lớp màng điện. Cảm giác bị điện giật liên tục rất khó chịu.

Aristote khẽ sửa một tiếng, toàn thân đã phát ra ánh sáng lân tinh.

Tôi biết thời gian của "điện quang từ trường nội" có hạn, buộc phải tranh thủ.

Tôi nghiến chặt răng, ôm cổ Aristote, cười lên lừng nó. Aristote lao xuống sườn núi, nhảy xuống một đoạn dốc gần vòng vây ngoài của cảnh

sát, chui tọt vào đường ống nước vốn bị bụi cây cố ý che giấu. Đi trong ống tối đen như mực, tôi chỉ dựa vào những ký ức còn tươi rói, điều khiển Aristote lao nhanh về phía trước.

Tiến lên!

Tiến lên!

Tiến lên!

"Bên trên có ai không?"

Tôi hỏi khẽ vào tai Aristote.

Aristote hit hít mũi, lắc đầu.

Tôi dùng sức đẩy tấm đan bằng sắt trên đầu, thận trọng trườn ra. Mới chưa đầy một phút, tôi đã ngửi thấy mùi da mình bị cháy khét. Không những máu mũi chảy ròng ròng, mà tai còn bị ù nghiêm trọng, cả móng tay cũng bị nứt toác ra.

Aristote nhìn tôi. Tôi cố gượng cười: "Không sao, theo sát tao nhé."

Không ngờ Aristote nhìn tôi xong, tự đi ra cửa bếp, đánh hơi mấy cái rồi quay sang nghiêm nghị nhìn tôi.

"Ngoài hành lang có người à?"

Tôi ra dấu số 1.

Aristote lắc đầu.

Tôi ra dấu số 2.

Aristote gật đầu.

"Mày thẳng số một, tao thẳng số hai, đừng cho nó mở miệng." Tôi nói, đẩy hé cánh cửa.

Aristote vút ra, tôi lập tức theo sau, nhìn thấy hai tên mặc đồ đen đeo súng máy, vừa hút thuốc vừa đi tuần dọc hành lang.

"Nhanh!" Tôi guồng chân. Aristote lao như viên đạn nhắm vào tên áo đen ở xa nhất. Hẳn thất kinh, toan chĩa súng lên.

Chỉ trong tích tắc Aristote đã xé toang họng tên áo đen, sau đó đảo mình trên cao huých rơi súng tên còn lại. Tôi lao tới nơi, tay trái tung một cú đấm "linh dương" vào hàm dưới của hắn, tay phải lập tức bồi thêm một cú đấm dưới sườn.

Hai tên áo đen ngã vật xuống lạng lẽ.

Để bảo đảm an toàn, tôi đành phải vụng gậy cổ tên áo đen bị mình đấm gục.

Lúc này đã nghe thấy tiếng cánh quạt trực thăng đình tai nhức óc từ xa bay tới. Tôi tựa vào bờ tường. Cô nhi viện làm gì có chỗ nào đáp được trực thăng nhỉ? Rất có thể là trên nóc hội trường.

Tôi rút điện thoại di động ra, mau chóng gửi tin nhắn thoại cho Kiến Hán đang ở bên ngoài cô nhi viện.

"Đột nhập hành lang bên ngoài nhà bếp, thuận lợi. Cho đội đột kích tấn công trước, tao sẽ kiểm soát thời gian, tìm cách giữ chân máy bay lên thẳng."

"Phải thật nhanh, nếu không có thêm bốn thẳng bệnh hoạn kia nữa là khó nuốt lắm." Tôi nhắc súng máy lên ngắm soi.

Mẹ kiếp, giờ mới học bắn súng có phải hơi muộn không? Tôi vội nhớ lại hồi trước Kiến Hán được phát súng ngắn mang về, hẳn đã hớn hờ dạy tôi cách mở chốt an toàn, lên đạn. Cứ thế bắt chước mò mẫm mở chốt súng máy.

Dựa vào tài đánh hơi của Aristote kết hợp phát đoán của tôi, một người một cho lựa lối đi canh phòng lỏng nhất, từ từ tiến gần về phía nhà hội trường.

Ba tên?

Aristote gật đầu. Tôi hít thở sâu.

"Mẹ kiếp, mùi khét ở đâu ra?" Một tên áo đen nhăn nhó, tiếng bước chân lại gần chỗ rẽ.

"Vù!" Tôi nhắm đúng vào cổ họng tên áo đen vừa xuất hiện, một đòn "sát thủ kim cương" khiến hắn gục xuống tại chỗ.

Aristote đã lao qua chỗ rẽ, chồm lên!

Hai tên áo đen khác nhanh nhẹn rút dao găm đâm về phía Aristote. Nhưng ánh sáng lân tinh trên mình Aristote đã hóa giải hết sức mạnh của nhát dao. Nó còn cắn vào cổ họng một trong hai tên, nhưng gã này không dễ bị khuất phục, hắn dùng tay đẩy mõm Aristote.

Tên áo đen bị cắn vào tay, mắt tròn tròn, chuẩn bị ré lên thê thảm. Tôi vọt tới, đòn tay phải dữ dội nện gãy cổ hắn. Aristote rảnh tay giải quyết gọn tên còn lại.

"Sém tí thì!" Tim tôi như chực vỡ tung, tay phải đau không hề nhẹ.

Aristote gãi gãi đầu rồi tiếp tục tiến bước cùng tôi.

Tiếng cánh quạt trực thăng càng lúc càng lớn, tôi nghĩ bọn chúng sắp hạ cánh, chúng tôi chỉ còn cách hội trường hai căn phòng và một đoạn hành lang với sáu tên áo đen cầm súng canh gác. Hoàn toàn không có chỗ để ẩn mình.

"Phù, phù, phù, phù..." Tôi xoa lồng ngực trái. Cơ thể tôi sắp không chịu đựng nổi tác hại của "điện quang từ trường nổi". Máu mũi đã chảy ướt áo từ bao giờ.

Aristote lo lắng nhìn tôi. Tôi xua xua tay.

"Người hùng Tia Chớp quả là lợi hại. Chiêu này rất hợp để lấy khẩu cung." Tôi vỗ vào tai, hy vọng giảm bớt tiếng ù, nhưng nhìn xuống lòng bàn tay mới biết lỗ tai cũng đã rỉ máu.

Tôi nhớ lại khung cảnh vừa được chiếu trên ti vi. Trong hội trường, ngoài Gul còn có hai tên áo đen cầm súng đứng đằng sau bà cô Hồ và các giáo viên. Hai tên nữa hình như đứng ngay sau cửa ra vào, canh bọn trẻ con đang bị trói. Tôi đoán bên cạnh phóng viên bị bắt cóc còn có một tên nữa. Số còn lại, đa phần đều được bố trí trên nóc nhà và sân thượng để giám sát hành động của cảnh sát.

"Chút nữa máy cứ thế xông thẳng nhé, gặp thẳng nào hạ thẳng đó. Tao cũng thế. Sau đó chỉ cần tiếp cận được chị Tâm Tâm thì mày ngoạm lấy chị ấy, nhảy xuống đất, để tao đối phó với thẳng thủy tinh chết giẫm kia." Tôi nhìn Aristote.

Tiếng cánh quạt trực thăng yếu dần, nhưng tiếng động cơ lại mỗi lúc một lớn.

Thời gian gấp rút.

Tôi loạng loạng.

Bao nhiêu mỗi mệt cùng đau đớn từ trận đấu vừa xong bỗng ập xuống.

Giữa cơn đờ đẫn, tôi chỉ mong sao nghe thấy một tiếng "Hắt xì"...

"Không cần che giấu nữa, càng nhanh càng tốt." Tôi nhìn màn điện đang yếu dần, nói: "Nếu tao không chết, ra khỏi đây tao sẽ nhận mày làm bố nuôi."

"Gâu..." Aristote lắc lắc đầu, có lẽ nó không muốn có thằng con nuôi ngu như tôi.

Xông lên!

Aristote như một luồng sáng xanh vụt đi, lao lên bức tường, vút qua trần nhà! Trận căn xé lân tinh ghê rợn nhất thế giới đã bắt đầu!

Sáu tên áo đen kinh ngạc, lập tức chĩa súng vãi đạn!

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch - tạch tạch tạch - tạch tạch - tạch tạch tạch

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch - tạch tạch tạch tạch tạch tạch - tạch

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch - tạch tạch - tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch

Tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch tạch - tạch tạch - tạch tạch

Tạch tạch - tạch tạch tạch - tạch - tạch - tạch tạch tạch - tạch tạch tạch tạch

Các họng súng vừa nhắm vào Aristote, tôi lập tức xách súng lao ra, xối đạn lên sáu tên giặc!

Vô đạn hai phe lập tức vương vãi đầy sàn. Aristote bị thương, nhưng vẫn quật ngã hai tên áo đen. Hai gã này rú lên đau đớn tưởng chết. Nhờ lớp điện quang bảo vệ, tôi tránh được năm sáu viên đạn lạc. Bốn tên còn lại hứng cơn mưa đạn, tung người đổ gục tại chỗ. Tôi đập toang cánh cửa hội trường!

Hai tên áo đen đứng sau cửa vội né sang một bên, nhưng mau chóng bị Aristote cắn tóe khói.

"Chuyện gì vậy?" Gul vùng đứng dậy.

"Các em nằm xuống!" Tôi hô to, vừa chĩa súng vãi đạn về phía Gul, vừa lao tới tên áo đen đứng sau bà cô Hồ. Gul giơ hai tay lên, đạn va vào cơ thể thủy tinh của hắn tóe ra vô vàn ánh lửa. Aristote xông vào tên áo đen phụ trách quay phim. Tiếng kêu thét vang lên khắp hội trường.

Tôi vớt khẩu súng hết đạn xuống. Ba tên áo đen khác chĩa súng vào tôi bóp cò!

Nín thở, tôi nhất định không được né. Nếu không đạn lạc sẽ trúng bọn trẻ. Lúc viên đạn nổ tung vì chạm vào lớp điện trường bảo vệ, tôi đã đứng ngay trước mặt tên áo đen, khom người xuống, hai chân trụ vững.

Đối với tôi, bọn chúng tên nào cũng là dương kim vô địch, mỗi một cú đâm đều không được hụt ra ngoài.

Bịch!

Bịch!

Bịch!

Bọn áo đen lần lượt đổ gục, tôi ngẩng đầu lên. Gul đang lạnh lùng tiến về phía chị Tâm Tâm. Bản thân tôi lúc đó còn chưa nhận ra bụng mình đã

thùng hai lỗ, gãy hai đé xương sườn.

"Aristote! Nhanh!" Tôi từ mé phải hội trường lao sang chỗ Gul. Aristote thương tích đầy mình, ánh lân tinh vẫn phát sáng tối đa, nó từ giữa hội trường lao về phía chị Tâm Tâm.

Bóng Aristote bỗng ngoặt sang phía Gul, lao vào tên sát nhân lạnh lùng, dùng cú đớp lân tinh tấn công cánh tay hắn!

Tôi sửng người. Cánh tay của Gul chẳng hề động đậy, dù Aristote có cắn kiểu gì cũng vậy.

"Ngu như chó, thủy tinh có biết đau không?" Gul nói lạnh tanh, tung một cú đấm trời giáng vào bụng Aristote. Aristote nhả hàm ra, cơ thể khựng lại giữa không trung. Gul nện thêm một cú quật Aristote xuống đất. Aristote vốn đã bị thương khắp mình mẩy, ngã vật xuống đất không kêu một tiếng. Không ngờ đòn đánh kỳ dị của Gul có thể phá tan lớp lân tinh bảo vệ của Aristote.

Aristote học máu mồm, cố trở mình đứng lên, nhưng bốn chân mềm oặt lại ngã xuống, chỉ còn biết nhìn Gul bằng ánh mắt căm hờn.

Tôi hiểu rõ tình trạng của Aristote. Nó đã che chắn hầu hết đạn cho tôi. Hàng chục viên đạn trực diện đã khiến nó bị gãy xương nhiều chỗ.

Nhưng nó vẫn quyết không để tôi đối đầu với Gul.

"Chó ngốc! Tao không chịu kém mày đâu!" Tôi xông tới, chân trái dẫn thật mạnh, khom người, tay phải tung một cú trợn vện vào Gul.

Gul không hề tránh né. Cú đấm toàn lực của tôi nện thẳng vào khuôn mặt thủy tinh răn đánh lạnh lẽo của hắn.

"Kẻ không gục ngã à?" Gul nhếch mép cười. "Tao có thấy mày trên tivi."

Xương tay tôi gãy vụn, lòi cả ra ngoài, máu tươi từ từ chảy đầm khuôn mặt kỳ dị của Gul.

Binh!

Gul tung một cú đấm từ dưới lồng ngực tôi. Hai chân tôi không còn bám vào mặt đất được nữa. Lưng tôi đập mạnh lên trần nhà rồi rơi xuống cùng vô vữa lá tả.

Tôi nằm bẹp ra sàn, mắt nhìn chị Tâm Tâm.

Hình như xương sườn của tôi gãy vụn... Lớp điện quang trên người đã tiêu tan từ bao giờ.

"Nghĩa Trí!" Chị Tâm Tâm khóc. Lũ trẻ cũng sợ hãi bật khóc. Không khí trong hội trường u ám kịch đày.

Gul lạnh lùng nói: "Một đứa người trần mắt thịt, một con chó biết phát sáng, thì làm nổi chuyện gì? Trực thăng đã ở trên đầu rồi." Hắn rút trong túi ra một cái điều khiển từ xa. "Đợi khi bọn tao lên máy bay rời khỏi đây, bọn mày nếu còn sống sót với hơn một tấn thuốc nổ thì nhớ chuyển lời cho Hiệp sĩ Siêu Thanh..."

"Chuyển lời gì cho hắn? Ha ha ha..."

Một giọng nói the thé vọng tới. Gul quỳ một chân xuống, thái độ cung kính.

Một gã đàn ông cao lớn mất tay phải, khoác áo gió đen bước vào hội trường. Theo sau là ba kẻ tướng tá dị dạng. Răng Thép lực lưỡng điên

khùng, Người Báo gầy gò nham hiểm, Thăng Ngốc Phun Lửa tay cầm cuốn tạp chí người lớn.

Tôi nằm trên đất, nhìn chị Tâm Tâm.

Không kịp nữa rồi. Năm tên đầu sỏ đã tề tựu. Không ngờ lại kết thúc như vậy.

"Gul, lần này mày làm rất tốt." Giọng tay trùm băng Đầu Lâu cực kỳ chói tai. Gã cười nói: "Nhưng trên trục thăng chắc chắn đã bị gắn bom, chỉ chờ chúng ta bay lên tầng không bọn chúng sẽ kích nổ, hoặc dùng tên lửa bắn. Mày có kế hoạch rút lui khác an toàn hơn không?"

Gul đứng dậy, chậm rãi đáp: "Kế hoạch là cả năm người đi thăng ra công, giết hết bọn cảnh sát, lái xe bọc thép của bọn chúng rời khỏi đây. Chỉ cần năm người chúng ta liên kết lại, không có gì là không làm được."

Cả năm tên cùng cười ha hả, tiếng cười rùng rợn bao trùm cả hội trường.

"Nhưng đã có người vào được đây, hẳn phải có đường hầm bí mật. Lũ chuột nhất định không chỉ có hai con này." Gul vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh. "Tôi đã chuẩn bị thuốc nổ. Sau khi ra khỏi đây sẽ cho nổ banh xác cả bọn này lẫn mấy thằng bảo vệ vô dụng. Vụ nổ lớn này cũng rất có lợi cho chúng ta khuấy đảo một phen."

Cánh tay tôi run rẩy, muốn rút điện thoại ra cảnh báo cho Kiến Hán và mọi người bên ngoài, nhưng các ngón tay không cử động được nữa.

Tôi rất muốn khóc. Tôi cảm hận bản thân yếu đuối.

Không những không cứu được chị Tâm Tâm và mọi người, còn liên lụy cả Aristote phải chết theo tôi...

"Cảm ơn em." Chị Tâm Tâm nhìn tôi từ xa, khẽ giọng nói. "Tất cả các bạn nhỏ, chúng ta không khóc nữa. Chúng ta cùng nhau cầu nguyện."

Bà cô Hồ và các giáo viên, cùng hơn một trăm đứa trẻ dần dần nín khóc. Mọi người nhắm mắt lại, cùng nhau khấn nguyện: "Lạy Cha trên trời, xin hãy ban cho chúng con ánh sáng ấm áp, xin hãy dùng đôi tay nhân từ, chăm sóc con dân nhỏ bé dưới mặt đất. Cầu mong mọi người đều được hạnh phúc, an vui..."

Tên trùm băng Đầu Lô cười khinh bỉ nhìn đám sinh linh yếu ớt thảm thương: "Rác rưởi, vừa đẻ ra đã bị vứt vào thùng rác, tư cách gì để nói hạnh phúc?"

Tôi nhìn chị Tâm Tâm, nhìn Aristote. Một người dẫn dắt mọi người cầu nguyện, một kẻ vẫn đơn độc cố tìm cách đứng dậy.

"Lũ ác ôn!"

Thằng Ngốc Phun Lửa đột nhiên gục xuống, toàn thân bốc khói khét lẹt.

Tia điện chẳng chịt, ánh vàng chấp chới. Đầu kia của hội trường xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, rồi đột ngột biến mất.

"Ai?" Tên trùm băng Đầu Lô co tay lên cảnh giác.

"Mọi người cẩn thận!" Gul đạp một chân lên bàn, ánh mắt bình tĩnh quét một lượt.

"Chuyện gì vừa xảy ra thế? Có phải Hiệp sĩ Siêu Thanh không?" Răng Thép nhìn Thằng Ngốc Phun Lửa đang chực rú lên, lòng thầm kinh hãi.

"Không phải, hắn vẫn đang còn trên ti vi." Gul liếc lên màn hình trong hội trường.

Vừa dứt lời, Người Báo nhanh nhạy vọt lên trần nhà, một tay tóm lấy quạt trần kêu to: "Cẩn thận!"

Một bóng người nhanh như chớp vọt đến sát Răng Thép. Áo choàng của gã trùm băng Đầu Lâu chao động, một đòn đánh mạnh bổ xuống bóng người kia. Răng Thép cũng há mồm đón một cú thật mạnh. Nhưng một tiếng sấm nổ trầm đục, Người Báo bám trên quạt trần bỗng rơi xuống, khắp mình chẳng chịt tia điện màu trắng.

"Tránh thôi!"

Răng Thép lôi hai gã Người Báo và Thăng Ngốc Phun Lửa đã dính đòn, cùng gã trùm băng Đầu Lâu thụt lùi liền mấy bước, đứng sát với Gul.

"Rốt cuộc là ai?" Tổng tư lệnh Đầu Lâu quát lớn, dùng chân đá móc khẩu súng máy của một tên áo đen nằm trên sàn, cầm vào tay, quét một tràng đạn lên trần nhà. "Ra mặt đi, nếu không tao giết bọn nhỏ này!"

"Kẻ ác cũng biết sợ rồi à?"

Bóng người nhanh như chớp điện dừng lại. Khẩu súng máy trong tay gã trùm đã bị nung chảy từ bao giờ. Tổng tư lệnh Đầu Lâu tức giận ném khẩu súng vô dụng xuống, trợn mắt nhìn chủ nhân già nua của cái bóng vừa rồi.

Chính là Người hùng Tia Chớp! Chân không, áo phong, tóc bạc lưa thưa, ống quần xắn móng lợn!

"Ta thật là mất mặt. Để một đứa trẻ dạy cho vì sao nên xuất hiện ở đây, đối mặt với lũ ác ôn các người." Người hùng Tia Chớp thở phì phò, đứng trước mặt hơn trăm đứa trẻ, vai chảy máu tươi, vì cú tấn công vừa xong của Răng Thép.

Tôi siết năm đấm. Ông Tia Chớp, ông xuất hiện không khác gì trong truyện cả, vừa nguy hiểm vừa hợp lý. Tốc độ siêu phàm của ông đã đẩy năm tên ác ôn vào một góc hội trường.

"Lão già, mày là thằng chó nào?" Răng Thép tức giận.

"Dám đánh lén tao..." Người Báo đứng lên, liếm móng vuốt.

"Hình như hẳn biết phóng điện?" Thằng Ngốc Phun Lửa âm ức, cách mỗi chữ lại khắc ra một cục lửa.

"Khai tên ra đi!" Gul bóp năm đấm.

Người hùng Tia Chớp mồ hôi ướt áo, từ từ đưa hai tay lên. Ánh chớp vàng chói trên người ông thoắt ẩn thoắt hiện, lúc mạnh lúc yếu. Ông quả thực đã già, nhưng ông đang quyết tâm tìm lại năm tháng đã qua.

"Các người không biết ta, không sao cả. Ta đã bị người đời lãng quên từ lâu, quên sạch sẽ. Nhưng từ phút tiếp theo đây, các người sẽ vĩnh viễn ghi nhớ đòn đánh này." Đôi lông mày của Người hùng Tia Chớp bốc khói, hai bàn tay giơ cao năm hai quả cầu ánh sáng.

Hội trường rung chuyển nhẹ, giữa vỏ đạn rơi vãi trên mặt đất lách cách bay lên. Những giọt nước mắt trên khuôn mặt bọn trẻ cũng bay lên lơ lửng. Tôi cảm giác tóc mình cũng đang dựng đứng.

Tổng tư lệnh Đầu Lâu đánh hơi thấy nguy hiểm, hét to: "Không ổn! Gul!"

Gul từ phía sau bốn gã dị nhân nhảy vọt ra trước, lao thẳng tới Người hùng Tia Chớp, toàn thân hóa thành thủy tinh cường lực.

Toàn bộ vỏ đạn và nước mắt đã bay lên sát nóc nhà.

Hai luồng chớp khủng khiếp chém toạc sàn hội trường, xuyên qua người Gul, bổ thẳng tới, đến tận đầu bên kia của hội trường mới nhập làm một, nổ tung tường!

Khói trắng mù mịt, vụn đá lơ lửng.

Tổng tư lệnh Đầu Lâu cúi xuống nhìn cái lỗ lớn trên người mình, ngẩng đầu lên, hai hốc mắt của hắn cũng tóe lửa đen sì. Răng Thép quỳ dưới đất, toàn thân cháy đen. Thăng Ngọc Phun Lửa không chỉ mồm ọe ra lửa mà khắp người cũng cháy nham nhở. Người Báo không kịp tránh, bị đánh bay qua bức tường vỡ của hội trường, rơi xuống đất.

Người hùng Tia Chớp quỳ hai đầu gối trên nền nhà, người như đang trong lồng hấp. Ông đã dùng cạn năng lượng, lẩm bẩm tự nhủ: "Đây... là... đòn... 'sét rồng đôi' hoành tráng... nhất trong... đời ta..."

Tôi hét to: "Cẩn thận!"

Kẻ hứng đòn "sét rồng đôi" đầu tiên là Gul cầm phần tung cú đá vào Người hùng Tia Chớp. Tuy kịp thời giơ tay lên đỡ, nhưng Người hùng Tia Chớp mệt mỏi vẫn bị đá văng, va rất mạnh vào bức tường bên ngoài hội trường, mặt mũi đau đớn.

Thủy tinh không dẫn điện, Gul hoàn toàn không chịu tác động của đòn "sét rồng đôi" vừa rồi, chỉ có quần áo trên người là hóa thành từng mảnh tro tàn.

"Thằng già chó chết!" Gul điên cuồng lồng lộn. Quay đầu nhìn thấy Tổng tư lệnh Đầu Lâu thủng một lỗ lớn trên bụng, hắn ngửa mặt rú lên: "Tất cả bọn mày đều phải chết! Đều phải chết!"

Gul bị phần gầm rít, tay rút cái điều khiển. Hơn trăm cặp mắt non nớt sợ hãi nhắm chặt lại.

"Gầu!" Aristote không biết lấy đâu ra sức mạnh, từ sau lưng Gul nhảy tới đón lấy cái điều khiển, rồi lăn lông lốc trên nền nhà.

"Aristote, mau chạy khỏi đây!" Chị Tâm Tâm hét lên, giãy giụa cố thoát khỏi mớ dây trời.

Gul giẫm ngay một chân lên đuôi Aristote, hấn cúi xuống, mặt mũi nanh ác, vươn cánh tay to lớn trong suốt.

Tên diên này định chết cùng tất cả mọi người, hoặc có thể sẽ nhấn nút kích nổ trong tích tắc lao ra khỏi hội trường.

Tình hình quá nguy cấp.

Bỗng nhiên, tôi phát hiện mình đã đứng dậy từ bao giờ...

Tôi hơi chệnh choáng.

"Đồ chó, dám đòi ăn cái điều khiển!" Gul cầm điều khiển lên, đá bay Aristote, va hỏng cả quạt trần.

Tôi cực nhọc lê bước về phía Gul.

Gul trừng mắt nhìn, thoi một cú vào bụng tôi. Hai chân tôi nhũn ra, cảm giác bụng sắp nổ tung.

Nhưng tôi không ngã xuống.

Tôi vẫn đứng nguyên, không phải vì tôi là Kẻ không gục ngã.

Chống đỡ cơ thể tôi, là một lý do khác.

Tại sao tôi đứng ở đây?

Tôi nhìn Gul.

Tôi đã từng thề rằng, đời này tôi sẽ không bao giờ trở lại cái địa ngục bị cả thế giới lãng quên này.

Nhưng tôi đã liều chết chạy đến đây, và giờ sừng sững đứng ở đây, thậm chí quyết không lùi một bước.

"Tại sao tao lại ở đây?" tôi hỏi Gul.

"Vì mày muốn ăn đờn!" Gul đấm trúng mặt tôi, gián đoạn nhận thức của tôi.

Hai mươi năm qua, từ khi biết suy nghĩ, tôi luôn đi tìm ý nghĩa của việc mình có mặt trên đời.

Nếu thế giới này không cần đến tôi, thì việc gì phải cho tôi sinh ra trên đời?

Đã sinh tôi ra trên đời, tại sao không cho tôi niềm hạnh phúc duy nhất mà tôi khát khao?

Tôi là một câu đố chẳng? Là câu đố mà không ai muốn giải đáp.

Không, không phải.

Thật ra, tôi đã biết từ lâu rồi, tất cả đều đã được sắp đặt từ trước, từ lúc tôi sinh ra trên đời.

Cái ngày tuyết rơi dày ấy, tôi đã xuất hiện ở đây khi còn là đứa trẻ sơ sinh, chờ chị Tâm Tâm, chờ đến tận bây giờ.

Nếu tôi không quen Kiến Hán cùng đem lòng yêu chị Tâm Tâm ở đây, để rồi hăn vừa nhìn đã nhận ra ngay thần tượng Người hùng Tia Chớp của hăn, thì tôi đã không quen biết vị anh hùng già hôm nay ra tay diệt ác, và Aristote sát cánh chiến đấu cùng tôi.

"Không hiểu sao cơm chị Tâm Tâm lấy trộm lại ngon đặc biệt nhỉ."
Kiến Hán xoa xoa bụng.

"Bởi vậy, tao quyết định rồi, cưới luôn chị Tâm Tâm cho gọn," tôi nói, chuyện này chỉ có một mình Kiến Hán biết.

"Gọn cái đầu mày. Sớm muộn tao với chị Tâm Tâm cũng sẽ thành vợ chồng." Kiến Hán nói, chuyện này chỉ một mình tôi biết.

Nếu tôi không quen Người hùng Tia Chớp đang ngày một già yếu, ông sẽ không đời nào xuất hiện nơi chiến trường mà bản thân đã rũ áo nhiều năm, trong giây phút sinh tử một đòn đốt bốn tên dị năng ác ôn thành tro than.

"Ông có định tái xuất giang hồ không ạ?" Khả Lạc giơ tay hỏi.

"Không," Người hùng Tia Chớp trả lời.

"Vậy khi thế giới cần ông thì sao ạ?" Tôi giơ tay.

"Không," Người hùng Tia Chớp đáp.

"Nếu xuất hiện bọn tội phạm khó lòng khuất phục thì sao ạ?" Kiến Hán giơ tay.

"Không," Người hùng Tia Chớp nói.

Nếu không nhờ Người hùng Tia Chớp, tôi đã không quen một Aristote có khả năng tấn công với ánh sáng lân tinh, cũng không luyện được khả năng chịu đựng đau đớn phi thường qua hàng trăm lần vật nhau với chó già.

"Gâu!" Aristote câu sừn, đạp mạnh chân, cơ thể hơn 70kg của tôi bấtngờ bị hất văng khỏi mặt đất rồi rơi bịch xuống.

Nhưng tôi vẫn ôm chặt lấy Aristote, hét vào tai nó: "Chó ngốc, nghe đây! Mau kích hoạt năng lượng cần tao mấy phát đi!"

Nếu tôi không buộc phải chiến đấu liên tục với đối thủ trên võ đài, tôi đã không cần đến khả năng chịu đựng đau đớn bất khuất kinh người như thế này, cũng không thể thành chiến hữu trong cơn hoạn nạn với Aristote sau những lần vật lộn với nó, để hôm nay nó cùng liều chết bên tôi.

"Mày vào một cái phải biến hình luôn nhé. Bọn kia không giống tao đâu, mày biết rồi đấy. Nếu gặp nguy hiểm, chỉ cần mày ngoạm lấy chị Tâm Tâm chạy cho nhanh, được không?"

Aristote giận dữ nhìn tôi, như thể tôi đang coi thường nó.

"Trăm sự nhờ mày đấy!"

Nếu không vì muốn chứng minh cho chị Tâm Tâm thấy lòng dũng cảm có một không hai của mình, chắc chắn tôi đã không quyết tâm trở thành võ sĩ quyền Anh, cũng sẽ không thể đấu nổi mười hai trận đấu siêu kịch liệt.

Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!
Bịch! Bịch! Bịch! Bịch!

Quả là đáng sợ, những cú đấm nhanh dù có vẻ lộn xộn, nhưng cú nào cũng nặng như quả tạ chì. Hễ tôi buông lỏng cơ bắp lập tức sẽ bị đấm dội ra sau.

"Mẹ kiếp!" Tôi kêu thầm. Cứ thế này thì chỉ nửa phút nữa, hai tay tôi sẽ tê dại, nửa người trên sẽ phơi ra phó mặc cho đối thủ tấn công.

Nếu tôi không quen với đòn tấn công đau đớn khó lòng tưởng tượng của Aristote, thì tôi đã không chịu đựng nổi tấm áo "điện quang từ trường

nổi" của Người hùng Tia Chớp, cũng không thể cùng Aristote hạ gục bọn áo đen, hết tên này đến tên khác.

Mới chưa đầy một phút, tôi đã ngửi thấy mùi da mình bị cháy khét. Không những máu mũi chảy ròng ròng, mà tai còn bị ù nghiêm trọng, cả móng tay cũng bị nứt toác ra.

Aristote nhìn tôi. Tôi cố gượng cười: "Không sao, theo sát tao nhé."

Nếu tôi không lỡ bước vào giới quyền Anh, nếu tôi không kiên cường gượng dậy sau mỗi lần ngã xuống, thì đã không thể có cơ hội độ sức với nhà đương kim vô địch.

Blues giáng một nắm đấm xuống tấm thiết bản nóng rực. Sức nóng khiến da tay bác kêu xèo xèo.

"Mẹ kiếp, phải nói rằng đây là cơ hội hiếm có khó tin, nhóc ạ. Tớ muốn cậu chỉ một lần thắng bù lại tất cả những lần ngã xuống!" Mắt Blues sáng rực lên. "Chúng ta bê một cái đai về nhà!"

Nếu tôi không liên minh muốn lật đổ nhà vô địch, tôi đã không có cơ hội đứng trước bức tường chịu lực, tung ra hàng vạn cú đấm đầy uy lực, để cuối cùng đấm thủng bức tường dày, sở hữu bản lĩnh có thể quật đổ tất cả.

"Cháu định làm gì?"

"Không tập gì khác, ngoài động tác này ạ."

Tôi hạ thấp trọng tâm cơ thể, tay trái ép sát trước mặt, chân phải hơi lùi ra sau, chân trái đạp thật mạnh về phía trước, nắm đấm phải từ vị trí eo vọt qua đầu. Bụp!

Đệm bảo hộ rung lên. Bức tường đương nhiên bất động vẹn nguyên.

"Cháu có hai tháng để bổ sung mọi yếu tố cần thiết cho đòn đánh này, bao gồm cảm giác thăng bằng cơ bắp, tốc độ, sức mạnh, và cả ý chí dám hy sinh bàn tay mình. Phải rèn xong trong vòng hai tháng."

Nếu tôi không sống ở cái xóm xinh này mười tám năm, tôi đã không thể nào biết đường ống nước bỏ hoang dẫn tới nhà bếp, dẫn tới giờ phút tôi đang cố sức đứng vững trên hai chân lúc này.

Nếu tôi không yêu chị Tâm Tâm, mọi điều kiện nói trên đều sẽ không tồn tại.

Nếu tôi không yêu chị Tâm Tâm, thì giờ này tôi đã không đứng ở đây.

Người hùng Tia Chớp nói không sai. Phải có vô vàn những cơ duyên tình cờ gắn kết với nhau mới hình thành nên được một siêu anh hùng, thiếu chút cũng không được.

Hạnh phúc cũng tương tự.

Khi tất cả mọi thứ xâu chuỗi vào nhau, đan xen, cùng nhau sinh sôi nảy nở, sẽ không còn là một mớ các sự tình cờ vô nghĩa nữa, mà trở thành cái gọi là số phận.

Thì ra, đây chính là lý do tôi tồn tại.

Hạnh phúc biết bao.

Vì chị Tâm Tâm.

Chỉ vì chị Tâm Tâm.

Trên nóc nhà, đâu đâu cũng có tiếng đạn rít. Bọn Kiến Hán sắp vào tới nơi, nếu thuốc nổ bị kích hoạt thì không xong.

Nhưng hiện tại, tôi lại phát hiện ra một điều.

"Gul... Mày... Mày cao đứng bằng đũa kim vô địch nhĩ..."

Tôi bật cười. Đây hoàn toàn không phải là chuyện tình cờ bình thường.

Thì ra, từ đầu tới cuối, tôi luyện cú đấm tử thần này, chưa bao giờ là để đâm vào mặt nhà vô địch.

"Thế thì sao, hả thằng không biết ngã?" Gul giơ cao nắm đấm, nhìn tôi khó hiểu.

Tôi mỉm cười, hạ thấp trọng tâm cơ thể, tay trái ép chặt trước mặt, chân phải hơi lùi một bước.

"Hóa ra, tao là người hạnh phúc nhất." Nước mắt trào ra, tôi nhìn Gul nói: "Ngay từ đầu, suốt hai mươi năm qua, toàn bộ sự sống của tao là để tung ra đòn đấm này, cứu người con gái tao yêu thương."

Gul một tay cầm điều khiển, tay kia siết chặt nắm đấm từ trên cao giáng xuống: "Lãi nhãi cái gì!"

Cú đấm nặng trĩu của Gul dội xuống!

Chân trái tôi dấn thật mạnh về phía trước. Cơ thể khom thấp mau chóng né sang bên trái. Ngay trong tích tắc đòn của Gul sượt qua tóc tôi, tay phải tôi từ eo vạch lên một đường hoàn hảo!

Rầm!

Tôi không ngẩng mặt lên. Bởi từ thời điểm tung ra đòn này, tôi đã biết chắc kết quả.

Bất kể Gul là Người Thủy Tinh Cường Lực, Quái Vật Thiên Thạch, Quỷ Lửa hay Người Kim Cương gì đi nữa, đều không thể chống chọi nổi đòn đấm mang theo toàn bộ số phận hạnh phúc của tôi.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc...

Cái điều khiển lăn lông lốc trên sàn.

Còn tôi vẫn đứng yên, không ngã.

Tôi nhìn chị Tâm Tâm và mỉm cười, mảng vỡ toác trên tường hội trường in vừa vắn một trời hoàng hôn đỏ rực, ráng chiều lớp lớp.

Chị Tâm Tâm cố vùng vẫy thoát ra khỏi sợi dây trói, chạy lại bên tôi.

Tôi thậm chí không nói được nên lời.

Tất cả sức lực, tất cả vận mệnh đều đã hóa thành một cú đấm vừa rồi.

Tôi bây giờ, chỉ có thể mỉm cười, rồi nhờ có chị Tâm Tâm đỡ từ từ ngồi xuống.

Chị Tâm Tâm khóc mãi, khóc mãi. Cả đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy chị đau lòng đến thế. Bỗng nhiên, tôi thấy ghen hống, một cảm giác tự hào vì hạnh phúc.

Mỗi một người, đều có vị trí của riêng mình trong trái tim người mà ta yêu.

Có người được yêu, có người không được yêu.

Có người được quý mến, có người bị căm ghét.

Có người phù hợp để làm bạn, có người phù hợp với yêu đơn phương.

Tôi rất hạnh phúc, cũng rất vinh dự, trong cuộc đời tôi, không ngờ lại có được một cơ hội như thế, sở hữu tất cả để có thể cứu sống người tôi yêu nhất.

"Chị Tâm Tâm... Em quả thực không bị giấu đi, giờ thì em biết rồi..."

Tôi mừng rỡ nói: "Thì ra em là... siêu anh hùng... của riêng chị... mà thôi..."

Chị Tâm Tâm ôm lấy tôi trào nước mắt, vuốt đuôi tóc của tôi, khẽ khàng cởi nó ra.

Tôi cười, lại nhớ tới ngày mưa hôm đó.

Ngoài trời mưa rất lớn, tôi đứng một mình ở cuối hành lang trước sân. Tiếng giọt mưa tí tách, tí tách, tí tách, tí tách.

Hồi đó, tôi 10 tuổi.

Sau thời điểm tôi chính thức trở thành trẻ mồ côi đúng 10 năm.

"Hắt xì!"

Chị Tâm Tâm cầm cái kéo đứng sau lưng tôi.

Lưỡi kéo liên tục mở ra khép vào.

Còn nhớ, đó là một quả đầu punk.

Hoàng hôn thật đẹp, nhưng mí mắt tôi đã mỏi.

"Em biết, tóc em lại dài rồi..."

Tôi gật đầu, vỗ nhẹ vào lưng chị Tâm Tâm, không nói gì nữa.

Không nói thêm gì nữa.

Nhớ buổi hoàng hôn ngày sinh nhật tuổi hai mươi, thời tiết thật mát mẻ, không có một giọt mưa.

Không khí rất thơm.

Bởi vì tôi đang hít ngửi mái tóc người con gái tôi yêu nhất, ở khoảng cách hạnh phúc nhất.

HẾT.

Table of Contents

Mục lục

CHƯƠNG 1: TỔ CHỨC BẤT HẠNH NHẤT THẾ GIỚI

CHƯƠNG 2: HIỆP SĨ SIÊU THANH

CHƯƠNG 3: VẠCH XUẤT PHÁT KHÔNG CÔNG BẰNG

CHƯƠNG 4: NGHÉ CON

CHƯƠNG 5: ĐIỀU KIỆN ĐỂ TRỞ THÀNH SIÊU ANH HÙNG

CHƯƠNG 6: QUYẾT ĐẤU VỚI NGƯỜI CÁ BIỂN SÂU

CHƯƠNG 7: HUYỀN THOẠI KẸ KHÔNG GỤC NGÃ

CHƯƠNG 8: CÁI ĐÊM TRONG BỐT ĐIỆN THOẠI

CHƯƠNG 9: NGHIÊN CỨU ĐÒN SÁT THỦ

CHƯƠNG 10: CÁCH ĐAI VÔ ĐỊCH 3CM

CHƯƠNG 11: CÚ ĐẤM TÌNH YÊU